

ကင်သန့်

ရှန်ပီနို

ချက်ကော့ဗ်၏ ဝတ္ထုတိုများ

BURMESE CLASSIC

ANTOIN CHEKHOV

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ◆ ၉၅၉ / ၂၀၀၂ (၁၀)
- မျက်နှာပိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ◆ / ၂၀၀၂ (၁၀)
- မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း ◆ စိုးသော်တာ
- ကွန်ပျူတာ ◆ ကျော်အောင်မော်
- အတွင်းပုံနှိပ် ◆ မောင်ကျော်လှိုင်
(စေတနာပုံနှိပ်တိုက်)
အမှတ် (၅၉)၊ ၁၉လမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
- အပုံပုံနှိပ်သူ ◆ ဒေါ်မြင့်မြင့်တင်
မြင့်သီရိအောင်ဆက် (၀၄၀၈၀)
အမှတ်-၂၀၈၊ လမ်း-၃၀၊
ရန်ကင်းမြို့။
- ထုတ်ဝေသူ ◆ ဒီးသန်းဆွေ (၀၁၄၇၃)
မစ်သည်တော်စာပေ
အမှတ် ၁၁၃၁ (က)၊ ဥယျာဉ်လမ်း
၁၉-ရပ်ကွက်၊
ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်း။
- မှတ်တမ်း ◆ ပထမအကြိမ်
အုပ်စု-၁၀၀၀
၂၀၀၂-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
တန်ခိုး (၅၀၀)ကျပ်

ရင်သန့်

ရှန်ပီန့်နှင့် ချက်ကော့ပင်၏ဝတ္ထုတိုများ
ANTON CHEKHOV

ရသာမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရုံး - ၁၇၀၊ ပထမ(ဘယ်)၊ ၃၅လမ်း၊ ကျောက်တံတား၊ ရန်ကင်း။
အိမ် - ၂၅၊ စိန်ချယ်လမ်း၊ ၁၉ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံတောင်ပိုင်း၊ ဗန်း-၅၉၀၅၇။

ရသမြားအနုပညာမှတစ်ဆင့်ဆက်သည့်

စိစဉ်သူ

အောင်ဝေ

BURMESE CLASSIC

မြန်မာပြန်သူ၏ဘဏ္ဍာ

၁၈၈၇ ခုနှစ်တွင် လွန်နစ်များတွင် အက်တွံမ်ချက်ကော့စ်သည် ဆေးကော့စ်ပေးပေးခဲ့ပြီး မဂ္ဂဇင်းများသို့ ဟာသဝတ္ထုတိုများ ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုတိုများမှ တစ်ဖက်တစ်ချောင်း လူကြိုက်များလာပြီး ၁၈၈၈ ခုနှစ်လောက်တွင် ရှုရှင်နိုင်ငံ၌ လူဝယ်စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရပြီး စိန့်ပီတာပေးတိုနှင့် ဝယ်စကုဗြူများတွင် စာပေဂျာနယ်များ၌ သူ၏ ဝတ္ထုတိုများကို ဦးစားပေးဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဥပမာအားဖြင့် စာပေများသည် သူ၏စာပေများက များစွာကြီးမားသော အကျိုးပေးခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် ၁၉၀၃ ခုနှစ်လောက်တွင် စာပေဂျာနယ်များ ဘာသာပြန်အနေဖြင့် ပေါ်ခဲ့သည်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဘားနက်ရှော၊ ဗာဂျီးနီးယားဝယ်၊ အိတ်ချ်အီးဘိတ်၊ အဲလီးဇဘတ်
ဘောင်ဝင်၊ ဆမ်းမားဆက်မွန်နှင့် အထူးသဖြင့် ကက်သရင်းမင်း
စဖီးစသည့် သူ့ဝတ္ထုတိုရေးနည်းပညာကို အတုယူကြရသည့်
စာရေးဆရာများပင် သူ၏အနုပညာကို လေးစားကြောင်း ဖော်
ပြခဲ့ကြရသည်။

ချက်ကော့စ်သည် လွမ်းဆွေးဖွယ်၊ ရယ်မောဖွယ်၊ သံနား
ဖွယ်ဖြစ်အောင် ထူးခြားစွာရေးနိုင်ပြီး ပို၍ထူးခြားသည်မှာ စာဖတ်
သူ၏ ခံစားနိုင်မှုနှင့် ဉာဏ်ရည်တို့အပေါ်မူတည်၍ ရသကိုခံစား
နိုင်အောင် ရေးနိုင်စွမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ချက်ကော့စ်၏ ဝတ္ထုများ
သည် သူရေးသော ပြဇာတ်စာပေများလိုပင် အဆက်အစပ် မရှိ
သလို ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့နားမလည်သူများက
သရုပ်ဖော်မှုနည်းသည်ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြသည်။

ချက်ကော့စ်သည် သူ့မြင်သည့်အတိုင်း တင်ပြသည်။ သူ
ရေးသည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံ အဆက်အစပ်မရှိဟု ထင်ရသော
အဖြစ်အပျက်သုံးခုနောက်ကွယ်၌ ဆက်စပ်မှုရှိနေကြောင်း တွေ့
ရတတ်ပေသည်။ မဂ္ဂဇင်းဈေးကွက်၏ လိုအပ်ချက်အရ သူသည်
တိုတိုနှင့်လိုရင်းရေးတတ်လာပြီး မလိုအပ်ပဲ အပိုတွေထည့်မရေး။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အတတ်နိုင်ဆုံး တိုတိုတုတ်တုတ်သာ ရေးသည်။

ချက်ကော့စ်၏ ဝတ္ထုတိုပုံသဏ္ဍာန်မှာ ထည့်သွင်းရေးသား
ဖော်ပြသည့် အကြောင်းအရာများထက် မရေးဘဲချန်ခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာများက ပို၍လှနေသည်။ စာဖတ်သူက ဖြည့်စွက်
ခံစားရန်ဖြစ်သည်။ ဇာတ်၏ အထွတ်အထိပ်ပိုင်းနှင့် အရေးပါ
သည့် ဇာတ်ကွက်များကို ဖော်ပြခြင်းမရှိဘဲ ဇာတ်ကောင်များမှာ
လည်း ဇာတ်အိမ်၏ပြင်ပသို့ လွတ်ထွက်ကာ စာဖတ်သူ စိတ်
ကူးကောင်းသည့်အပေါ် မူတည်၍ ဉာဏ်ရှိသလို ကွန်မြူးခံစား
နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

ချက်ကော့စ်၏ လက်ရွေးစဉ်ဝတ္ထုများကို အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌
ရုရှဘဝဝတ္ထုများ (stories of Russian life) ဟူ၍ ပုံနှိပ်ထွက်ရှိပြီး
ချက်ကော့စ်၏ အစောပိုင်း ပုံနှိပ်ဝတ္ထုတိုများ ပါဝင်သည်။ ဖိုးပိန်
နှင့်ဖိုးဝဝတ္ထုမှာ ၁၈၈၃ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့ပြီး သရော်စာများ
ဖြစ်ကာ တော်လှန်ရေးမတိုင်မီခေတ်က အထက်လူကြီးကို
အလွန်အကျွံရှိသောခေတ်ကို သရော်ထားခြင်းဖြစ်သည်။
ချက်ကော့စ်သည် ဝတ္ထု၏ဦးတည်ချက်ကို အဆုံးအဖြတ်မပေး။
ယင်းကို စာဖတ်သူဆုံးဖြတ်ရန် ထားခဲ့သည်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

'little jack' (သို့) သို့ ဝတ္ထုမျိုးတွင် ချက်ကော့စ်၏ ဇာတ်ကောင်စရိုက်ဖန်တီးမှုကို ထူးခြားစွာတွေ့နိုင်ပြီး အသိတရားတစ်ခုမှတစ်ခုသို့ ညင်သာစွာ ပြောင်းလဲသွားအောင် ရေးသားနိုင်ကြောင်း တွေ့နိုင်ပေသည်။ ဇာတ်ကောင်တစ်ယောက်၏ စကားများတွင် စည်းဝါးကျ၍ ဝေါဟာရအသုံးအနှုန်း ထူးခြားခြင်းကြောင့် စာရေးသူ၏ အာဘော်မှန်း မသိသာပေ။ သို့သော် သူ၏စေတနာကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေသည်။

ချက်ကော့စ်၏ဝတ္ထုများမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း လူသိများသည့်အလျောက် သူ၏ဝတ္ထုအတော်များများလည်း ဘာသာပြန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့တစေ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ် ဖတ်စေလိုသောစေတနာဖြင့် သူ၏ဝတ္ထုတိုများထဲမှ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများကို ရွေးထုတ်ကာ ဘာသာပြန်လိုက်ပါသည်။

ချက်ကော့စ်မှာ ရုရှလူမျိုးဖြစ်ပြီး သူ၏ ရုရှဘာသာဝတ္ထုတိုများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်မှ ယခု မြန်မာလိုပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုဝတ္ထုများမှာ ချက်ကော့စ်နှင့်ခေတ်ပြိုင် ၁၉ ရာစုအင်္ဂလိပ်ဘာသာပြန်ဆရာများ ဘာသာပြန်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

စာ အရေးအသားမှာလည်း ရှေးဆန်လျက် ဘာသာပြန်ရာတွင် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့ရပါသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ဂန္ထဝင်စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး၏ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတိုများကို ဘာသာပြန်ခွင့်ရသည့်အတွက် ရသမြားစာပေမှ ကိုအောင်ဝေကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ စာဖတ်သူများလည်း ယခု ဘာသာပြန်လိုက်သော ချက်ကော့စ်၏ ဝတ္ထုတိုများကိုဖတ်ကာ ကျေနပ်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

စာချစ်သူများကိုလေးစားလျက်
ဇင်သန့်
၁၀-၉-၂၀၁၁

မာဝါက

- ၁။ အဘိုးသိုလေးပါ
LITTLE JACK
- ၂။ အပြစ်ရှိသူ
THE MALEFACTOR
- ၃။ အဆောင်အယောင်
THE DECORATION
- ၄။ မိုးပိန်နှင့်မိုးဝ
LEAN AND RAT
- ၅။ ရှန်ပီနီ
CHAMPAGNE
- ၆။ ချိုမြိန်သောအကုသိုလ်
WITHOUT A TITLE
- ၇။ ဒုက္ခပေးတဲ့ဧည့်သည်
THE TROUBLESOME GUEST
- ၈။ သူဖုန်းစား
THE BEGGAR
- ၉။ စားပြုများ
THE ROBBERS

BURMESE
CLASSIC

အတိုင်းအတိုင်းပေးပါ
LITTLE JACK

ဂျက်ဂျူကော့မှာ လွန်ခဲ့သည့်သုံးလက ကိုးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပြီး ဘိနပ်လုပ်သူ အလီယာလင်ထံတွင် အလုပ်သင်အဖြစ် လုပ်ကိုင် နေသည်။ ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့တွင် သူ အိပ်ရာမဝင်သေးဘဲ သူ့ သခင်နှင့် မိမင်တို့ ဘုရားကျောင်းသွားသည်အထိ စောင့်နေ သည်။ ထို့နောက် မင်အိုးနှင့် မင်တံကို သူ့သခင်၏ ဘီရိုထဲမှ ထုတ်၍ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖြန့်ကာ စ၍ ရေးတော့သည်။

ပထမ တစ်လုံးမရေးမီ တံခါးပေါက်ဆီကို ကြည့်လိုက်၊ ဘိနပ် ပုံစံတုံးတွေ တင်ထားသည့် စင်များကြားရှိ ဘုရားစင် ကို ကြည့်လိုက် သက်ပြင်းချလိုက် လုပ်နေ၏။ ပြီးမှ စာကိုရေး သည်။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ချစ်လှစွာသောအဖိုးကွန်စတန်တိုင်းမာကရစ်

ကျွန်တော်စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ခရစ္စမတ်မှာ အဘိုးပျော်
ရွှင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။ ဘုရားသခင်ကလည်း အဘိုး
ကို ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပေးအောင် ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်
မှာ ဖေဖေနှင့် မေမေ မရှိတော့ပါဘူး။ အဘိုးတစ်ယောက်သာ
ကျွန်တော်မှာ ရှိပါတော့တယ်။

ဂျက်ကလေးသည် မှောင်မည်းသော ပြတင်းပေါက်အား
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်
အရိပ်ကို မြင်နေရ၏။ မိမိ၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်နှင့် အဘိုးကွန်စတန်
တိုင်းမာကရစ်တို့၏ ရုပ်သဏ္ဍာန်များကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်နေရသည်။ အဘိုးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်
သေးသေးပိန်ပိန်နှင့် အထူး ဖျတ်လတ်သည့် အဘိုးကြီး ဖြစ်သည်
မျက်စိကမူန်ပြီး မျက်နှာက အမြဲပြုံးနေသည်။

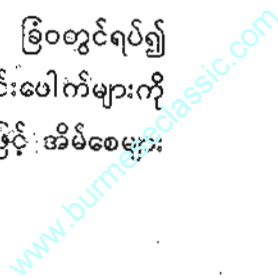
နောက်ဆိုလျှင် မီးဖိုခန်းထဲတွင် အိပ်ချင်အိပ်၊ ထမင်းချက်
ကို စချင်စ၊ ညဘက်ကျတော့ သိုးသားရေအပေါ်အင်္ကျီကြီး
ခြုံလျက် ပန်းခြံထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း လုံခြုံရေးအစောင့်စ
ခလောက်ကို သွားခေါက်တတ်သည်။ သူ့နောက်မှ ကာရှုတန်ဂျာ

နှင့် ငါးရှဉ့်ခေါ် ခွေးက ခေါင်းတစ်စိုက်စိုက်နှင့် လိုဟ်လာ
ကြသည်။ ငါးရှဉ့်မှာ အနက်ရောင်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်လုံးရှည်မျောမျော
ဖြစ်နေ၍ ထိုသို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ငါးရှဉ့်မှာ ရိုသေတတ်ပြီး ခင်မင်တတ်သည်။ လူစိမ်းကို
ဖြစ်စေ၊ ရင်းနှီးသူကိုဖြစ်စေ မခွဲခြားဘဲ ခင်မင်ဟန် စိုက်ကြည့်
နေတတ်သည်။ သို့သော် စရိုက်ကတော့ ဆိုးသည်။ အပေါ်ယံ
သဘောကောင်းဟန်ရှိသော်လည်း အတွင်းစိတ်က ဆိုးသည်။
သူ့အကြောင်းကို သူသာသိသည်။ လူကို အလစ်တွင် ခြေ
ထောက်ကို ဝင်ခဲချင်ခဲသည်။ ယာထဲသို့ဝင်၍ ယာရှင်၏ ကြက်
ကို ဝင်ဆွဲချင်ဆွဲသည်။

သူ၏ နောက်ခြေထောက်များ တစ်ကြိမ်မက ကျိုးခဲ့သည်။
နှစ်ကြိမ်ခန့် လည်ပင်းတွင် ကြိုးချည်၍ တန်းလန်းဆွဲခံရ
သည်။ အပတ်စဉ် သေဘေးနှင့် နီးခဲ့ရသည်ချည်း။ သို့သော်
သူ့အမြဲလွတ်မြောက်ခဲ့သည်။

ယခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် အဘိုးမှာ ခြံဝတွင်ရပ်၍
ကျေးရွာဘုရားကျောင်း၏ နီကျင်ကျင် ပြတင်းပေါက်များကို
ရပ်ကြည့်ရင်းသူ၏ သားရေပျော့ ဘွတ်ဖိနပ်ဖြင့် အိမ်စေ့များ

ကို နန်းကာ နောက်ပြောင်နေပေလိမ့်မည်။ သူ၏ ခလောက်မှာ ခါးပတ်တွင်ချိတ်ထားမည်။ သူ့လက်မောင်းများကို ရိုက်ပြီး အေးသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို ပိုက်ထွေးထားရင်း အဘိုးကြီးဟန်အတိုင်း တစ်ခစ်ခစ် ရယ်မည်။ ပြီးတော့ အိမ်ဖော်မှလေးကို ဆိတ်လိုက်ကြက်ဖကိုဆိတ်လိုက် လုပ်မည်။

“ငါတို့ နှာရှုကြရအောင်”

ဟုပြောပြီး သူ၏ နှာရှုဗူးကလေးကို မိန်းမများအား ပေးမည်။ မိန်းမများက ဗူးကိုယူ၍ရှုကာ ချေတော့ သူ့သဘောအကျကြီးကျကျ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်မည်။ ပြီးတော့ အော်ဟစ်ကာ

“သုတ်ပစ်လိုက်၊ ခဲသွားဦးမယ်”

ဟု ပြောမည်။

ထို့နောက် ခွေးများကို နှာရှုခိုင်းမည်။ ခွေးမ ကာရုတန်ဂါက ချေကာ နှာခေါင်းတွေတွန့်ပြီး မခံနိုင်ဖြစ်ကာ ထွက်သွားမည်။ ငါးရှဉ့်ကမူ လေးစားသည့်ဟန် ချေမထုတ်ဘဲ အမြီးလေးကို နှိပ်နေမည်။

ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ ညက မှောင်မည်းနေ၏။

သို့သော် တစ်စွာလုံးကို မြင်နေရသည်။ အဖြူရောင် အမိုးများ၊ ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်နေသည့် မီးခိုးတန်းများ၊ နှင်းတို့ဖြင့် တော်ငွေရောင် တောက်နေသော သစ်ပင်များနှင့် တစ်စက်စက်ကျနေသော နှင်းစက်များကို မြင်နေရ၏။ ကောင်းကင်မှာလည်း တလက်လက် ကြယ်ကလေးများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ နဂါးငွေ့တန်းကြယ်စုမှာလည်း အားလပ်ရက်အတွက် နှင်းဖြင့်ဆေးကြောပွတ်တိုက်ထားသည့်ပမာ တောက်ပြောင်လျက်ရှိ၏။

ဂျက်ကလေးမှာ သက်ပြင်းကိုချလျက် မင်အိုးထဲသို့ မင်တံကို နှစ်လိုက်ကာ စာကို ဆက်ရေးသည်။

မနေ့က ကျွန်တော် ဒဂွတ်တိုက် အဆွဲခံခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော် ကလေးပုခက်လွှဲနေရင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အိပ်ရမလားဆိုပြီး သခင်က ကျွန်တော့်ကို ဆံပင်ကနေ ဒဂွတ်ဆွဲ၊ ပန်းခြံထဲခေါ်ပြီး ရိုက်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်ကလည်း သခင်မက ငါးတွေကို ဆေးခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော်က တစ်ကောင်ကို အမြီးကစပြီး ဆေးတယ်။ သခင်မက ငါးကိုယူပြီး ငါးခေါင်းနဲ့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ထိုးပစ်လိုက်တယ်။

ဖိုမင်က ရယ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဟောဒကာအနက် သွား

ဝယ်ခိုင်းတယ်။ သခွားသီးပါ ခိုးခဲ့ခိုင်းတယ်။ ဒါနဲ့ သခင်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရာနဲ့ ကောက်ရိုက်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှလဲ မစားရဘူး။ မနက်ပိုင်း ပေါင်မုန့်ပေးတယ်။ နေ့လည် အတွက် ဂျုံပြုတ်သောက်ရတယ်။ ညနေစာအတွက် ပေါင်မုန့် ပဲ စားရတယ်။

သခင်နဲ့ သခင်မက လက်ဖက်ရည်တွေ၊ ဆွတ်ပြုတ်တွေ သောက်ကြတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အပြင်ခန်းမှာ သိပ်ပြီး ကလေး ငိုရင်ထပြီး ပုခက်လွှဲနေရလို့ အိပ်လဲမအိပ်ရပါဘူး။

အဘိုးရယ် ကျွန်တော့်ကို ရွာပြန်ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော် မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဒူးထောက်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး အဘိုးအတွက် ဘုရားသခင်ကို ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော့်ကို လာခေါ်ပါ။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် သေရပါလိမ့်မယ်။

ဂျက်ကလေးမှာ နှုတ်ခမ်းများ တွန့်သွားသည်။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကို လက်သီးဆုပ်ကလေးနှင့်ပွတ်ကာ ငိုနေ၏။

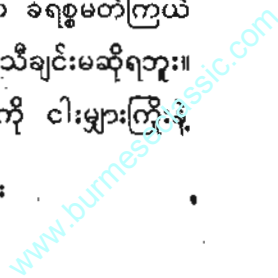
အဘိုးသောက်ဖို့ ဆေးရွက်ကြီးကိုလည်း ကြိတ်ပေးပါ့မယ်။ အဘိုးအတွက် ဘုရားသခင်ကိုလည်း ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အဲဒီလို မလုပ်ဘူးဆိုရင် ဆီဒိုရော့ရဲ့ဆိတ်ကို သတ်သလို ကျွန်တော့်ကိုသတ်ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်လုပ်စေချင်တယ်ဆိုရင်လဲ စားတော်ကဲကို သွားပြောပြီး သူ့ဆီမှာ ဖိနပ်တိုက်တဲ့အလုပ်လုပ်ပါ့မယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း တက်ဒီရဲ့ လယ်ထဲမှာ လယ်ထွန်ပါ့မယ်။ ချစ်စွာသောအဘိုးရယ် ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ပါဘူး။ ကျွန်တော် သေရပါတော့မယ်။ ကျွန်တော့်ရွာကို ခြေကျင်ထွက်ပြေးလာချင်ပေမယ့် ဖိနပ်ကလည်းမရှိ၊ အေးကလည်းအေးနေလို့ပါ။ ကျွန်တော် ကြီးလာရင်လည်း အဖိုးကို စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်။ အဘိုးကို ဘယ်သူမှ အန္တရာယ်မပြုစေရပါဘူး။ အဘိုးသေရင်လည်း အဘိုး ကျွန်တော့်ရဲ့ အဖေနဲ့အမေကို ဆုတောင်းပေးသလို အဘိုးအတွက် ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။

မော်စကိုဟာ မြို့ကြီးပါ။ အိမ်ကြီးရခိုင်တွေချည်းပါပဲ။ မြင်းတွေလည်း အများကြီးပဲ။ သိုးတော့မရှိဘူး။ ခွေးတွေကလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား မရှိကြဘူး။ ကလေးတွေဟာ ခရစ္စမတ်ကြယ်တွေ မကိုင်ကြဘူး။ ဘုရားကျောင်းမှာ သီချင်းမဆိုရဘူး။ စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ ငါးများချိတ်တွေကို ငါးများကြီးနဲ့

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

တွဲပြီး ရောင်းနေတာ ခွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငါ့မျှားချိတ်တိုင်းမှာ ငါး
တွေလည်း ချိတ်လို့။ ငါးမျှားချိတ်တွေကလည်း အကြီးကြီး
တွေ။ ငါးမျှားချိတ်ကြီးတစ်ခုမှာ ဆိုရင် ပေါင်လေးဆယ်လောက်
ရှိတဲ့ ငါးကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရတယ်။ စတိုးဆိုင်ကြီး
တစ်ဆိုင်မှာဆိုရင် သေနတ်မျိုးစုံရောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်သခင်
ကိုင်တဲ့ သေနတ်မျိုးလည်း ပါတယ်။ တချို့ဆိုရင် ဈေးနှုန်းက
ရူဘယ် တစ်ရာတောင်ရှိတယ်။ အသားဆိုင်တွေမှာ ၎င်းသား၊
ကြက်ဆင်သားနဲ့ ယုန်သားတွေပါရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အသားရောင်း
တဲ့ လူကတော့ ဒါတွေ ဘယ်ကရတယ်ဆိုတာ ပြောမပြဘူး။

ချစ်စွာသောအဘိုးရယ် အိမ်ကြီးမှာ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်
လုပ်တဲ့အခါ ရွှေပန်းလေးတွေကို ကျွန်တော့်ဖို့အံ့ဆွဲအစိမ်းထဲမှာ
သိမ်းထားပေးပါ။ မစုအောင်လိင်ကိုလည်း ကျွန်တော့်ဖို့ဆိုပြီး
ပြောထားပါ။

ဂျက်ကလေးမှာ သက်ပြင်းတစ်ချက် လေးကွဲစွာချလိုက်
ပြီး ပြတင်းပေါက်ကို မင်းကြည့်နေပြန်သည်။ အဘိုးတောထဲ
သို့ ခရစ္စမတ်သစ်ပင် သွားခုတ်သည့်အခါ သူ၏ မြေးကိုပါ
ခေါ်သွားတတ်ကြောင်းကိုလည်း သတိရနေမိ၏။ ထိုနေ့ဆိုလျှင်

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။ အဘိုးအသက်ရှုသံ တရွှီးရွှီးနှင့်
ပါးစပ်က တစ်အင်းအင်းဖြစ်တိုင်း လေကလည်း တစ်ရွှီးရွှီး
တစ်အင်းအင်း ဖြစ်နေသည်။ ဂျက်ကလေးကလည်း တရွှီးရွှီး
တစ်အင်းအင်း လိုက်လုပ်သည်။

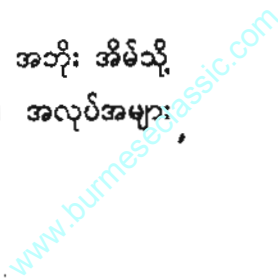
ခုတ်နေသော သစ်ပင်မလဲမီ အဖိုးက ဆေးတံတစ်အိုး
ညောက်ကာ နှာကို ဖြည်းဖြည်းရှုသည်။ ချမ်း၍တုန်နေသော
ဖလေးငယ်ဂျက်အား ကြည့်ကာ တစ်ချိန်လုံး ရယ်နေတော့သည်။
နှင်းတွေဖုံးသော ထင်းရှူးပင်ငယ်ကလေးများလည်း မရွှေ့မလျား
ရပ်လျက် “ငါတို့အထဲက ဘယ်သူသေမယ်မသိ” ဟု တွေးတော
နေကြဟန် ရှိ၏။ ယုန်ကလေးများ နှင်းတွေထဲဖြတ်လျက်
ခြားပစ်သည်ပမာ ပြေးသွားကြသောအခါ အဘိုးက အော်ဟစ်
လျက်

“နေဦး၊ နေဦး၊ နေဦး၊ ဟာ ဒီအမြီးစုတ်ဖွား သရဲကလေး
တွေကလဲ”

ဟု ဆိုသည်။

ထို့နောက် လဲသွားသည့် ထင်းရှူးပင်ကို အဘိုး အိမ်သို့
ဆွဲလာပြီး အပင်ကိုဝိုင်း၍ တိဖြတ်ကြသည်။ အလုပ်အများ

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဆုံးကတော့ ဂျက်အလွန်ခင်သည့်မစ္စအော်ဂါ ဖြစ်၏။ ဂျက်၏ မိခင် ပီလာဂျီယာရှိစဉ်က အိမ်ကြီး၏ အိမ်ဖော်ဖြစ်သူ မစ္စအော်ဂါ က ဂျက်အား သကြားလုံးများ ပေးသည်။ လုပ်စရာမည်မည်ရရ မရှိသည့်အခါ ဂျက်အား စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးသည်။ ဂဏန်းတွေ ရေတွက်တတ်အောင်လည်း သင်ပေးသည်။ ရွှေလေးဖော် အကနိုလည်း သင်ပေးသည်။

ပီလာဂျီယာဆုံးသောအခါ မိဘမဲ့ကလေးကို အဘိုးရှိနေ တတ်သည့် မီးဖိုခန်းထဲ၌ မတွေ့ရတော့။ မော်စကိုမြို့ရှိ ဖိနပ် ချုပ်သမား အလီယာကင်ထံသို့ ပို့လိုက်တော့သည်။

ဂျက်ကလေးက စာကိုဆက်၍ လာခဲ့ပါ အဘိုးရယ်။ ဘုရားသခင်ကို တိုင်တည်ပြီး အဘိုး ကျွန်တော့်ကိုလာခေါ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ အဘိုးရဲ့ ဒုက္ခများလှတဲ့ မိဘမဲ့မြေးကလေးကို သနားပါဦး။ လူတကာက ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာကို ခံရပြီး ငတ်လည်းငတ်လွန်းလို့ပါ။ ကျွန်တော့်မှာ သိပ်အားငယ်နေရတယ်။ ဘယ်လောက် အားငယ်နေရ တယ်ဆိုတာ ပြောတောင်မပြတတ်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော် တစ်နေ့လုံး ငိုနေမိတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ သခင်က ကျွန်

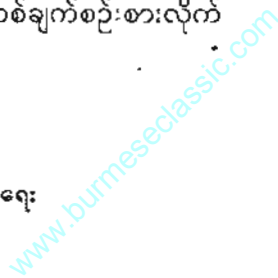
တော့်ခေါင်းကို ဖိနပ်တင်ချုပ်တဲ့ တုံးနဲ့ထုလိုက်တာ ကျွန်တော် လဲကျသွားပြီး သတိတောင် ပြန်မလည်တော့ဘူးလို့ အောက် မေ့တာ။

နယ်လီရယ်၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် ဂရီဂေါ်ရီနဲ့ ရထားလုံးသမား တို့ကိုလည်း ကျွန်တော်က သတိရကြောင်း ပြောပေးပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အကော်ဒီယံကိုလည်း ဘယ်သူမှ မတီးပါစေနဲ့။

ရွှန်ဂျူးကော့

* လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပါ အဘိုးရယ်။ ဂျက်ကလေးသည် စာရွက်ကိုခေါက်၍ ထိုညနေက 'တစ် ကိုပက်' ပေး၍ ဝယ်ထားသည့် စာအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်သတိရသဖြင့် မင်အိုးထဲသို့ မင်တံနှစ်၍ လိပ်စာကို ရေးလိုက်သည်။

'ရွာထဲမှ ကျွန်တော့်အဘိုးထံသို့' ထို့နောက်သူက ခေါင်းကုတ်ခါ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက် ပြီး ထပ်၍ ရေးလိုက်သည်။ 'ကွန်စတန်တိုင်း မာကရစ်'

စာကို အနှောင့်အယှက်မရှိရေးပြီး သွားသည့်အတွက် ကျေနပ်သွားပြီး ဦးထုပ်ကို ကောက်စွပ်ကာ အပေါ်အင်္ကျီပင် ဝတ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ရှုပ်အင်္ကျီကလေးနှင့်ပင် လမ်းထဲသို့ ပြေး ထွက်လာခဲ့သည်။

ယမန်နေ့ညနေက အသားသည်ကို မေးသဖြင့် အသား သည်က စာတိုက်ပုံးထဲသို့ စာကိုထည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုစာကို အရက်မူးနေသည့် စာပို့လှည်းသမားက စာကိုယူကာ ခေါင်း လောင်းတပ်ထားသည့် သူ့လှည်းဖြင့် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို ပို့ပေး နိုင်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဂျက်ကလေးက အနီးဆုံးစာတိုက်ပုံး ဆီသို့ပြေးကာ စာကို အပေါက်ထဲမှ ထည့်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နာရီကြာသောအခါ မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် ကြည်နူးကာ သူ အိပ်မောကျနေတော့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မီးဖိုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ မီးဖိုပေါ်တွင် အဘိုးမှာ ခြေထောက်များ ကို လှုပ်ရှားကာထိုင်ရင်း မိမိ၏ စာကို ထမင်းချက်အား ဖတ် ပြနေ၏။ မီးဖိုအနီးတွင် ခွေးကလေးငါးရူဠိက အမြီးတန့်နဲ့နှင့် လမ်းသလားနေသည်။

အပြစ်ရှိသူ
THE MALEFACTOR

သေးငယ်ပိန်လိုသော ရွာသားတစ်ယောက် အမှုစစ်နေ
 သည့် တရားသူကြီးရှေ့တွင် ရပ်နေသည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှာ
 အစင်းကျားဖြစ်ပြီး ဘောင်းဘီမှာလည်း အဖာရာတွေနှင့်ဖြစ်၏။
 မုတ်ဆိတ်က ဗလဗျစ်၊ ကျောက်ပေါက်မှတ်မျက်နှာ၊ မျက်စိကိုမမြင်
 ရလောက်အောင် ဖုံးနေသော ရှုပ်ပွတွဲကျနေသည့် မျက်ခုံးမွှေး
 များကြောင့် သူ့အသွင်က ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ထိုကြားထဲ
 တွင် မဖီးမသင်သဖြင့် ကပ်လိမ်နေသည့် ဆံပင်မွှေးများကြောင့်
 ပင့်ကူကြီးသဖွယ် ကြောက်စရာကောင်းနေ၏။

တရားသူကြီးက

“ဒင်းနစ်ဂရီဂေါရစ်၊ ဒီအနားကိုတိုးပြီး ငါမေးတာဖြေပါ။
 ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဇူလိုင်လ ခုနစ်ရက်နေ့က မိုင်တိုင်အမှတ် တစ်ရာလေးဆယ် တစ်မှာ မောင်မင်း ရထားလမ်းဇလီဖားတုံးက သံလမ်းဇာဝီ တစ်လုံး ဖြုတ်နေတာကို ရထားလမ်းလုံခြုံရေး အိမ်နအာကင် ဖောက် ကင်းလှည့်ရင်း တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီမှာ မင်းကိုဖမ်းတုန်းက မင်းဆီမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဇာဝီ၊ ဒီအတိုင်း အမှန်ပဲလား”

“ဘာကို ပြောတာလဲ”

“အာကင်ဖောက် တိုင်ချက်ထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ သလားလို့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူတိုင်ချက်အတိုင်းပါပဲ”

“ကောင်းပြီ၊ မောင်မင်းဇာဝီကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖြုတ်တာလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲလို့ ပြောမနေနဲ့၊ ငါမေးတာကို ပြော အဲဒီဇာဝီကို မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဖြုတ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မျိုး မလိုအပ်ရင် ကျွန်တော်မျိုး ဘယ်ဖြုတ် ပါ့မလဲ”

ပြီးတော့ ‘ဟင်း’ ဟုဆိုကာ မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်

နေသည်။

“မောင်မင်း ဘာအတွက် လိုအပ်တာလဲ”

“ဘာအတွက်လဲ ဟုတ်လား၊ ဇာဝီတွေနဲ့ ကျွန်တော်မျိုး တို့ ငါများတံမှာ ခဲအလေးလုပ်ကြပါတယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“ကလင်မော့ရွာက ကျွန်တော်မျိုးတို့ ရွာသားတွေ အားလုံးပဲ”

“ဒီမယ်မောင်မင်း၊ ရူးသလိုလေးသလို လုပ်မနေနဲ့၊

အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပြော၊ ငါးများတံ ခဲအလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ ကိုမညာနဲ့”

ဒင်းနစ်က မျက်စိပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့်

“ကျွန်တော်မျိုး တစ်သက်လုံးမညာခဲ့ပါဘူး တရားသူကြီး မင်းခင်ဗျား၊ ခဲအလေးမရှိဘဲ ငါးများလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ ငါးစုန်း တို့ ပိုးဟပ်တို့ကို ငါးစာအနေနဲ့တပ်ပြီး များတဲ့အခါ ငါးစာဟာ ခဲအလေးမလိုပါပဲ အောက်ခြေအထိ နစ်သွားနိုင်မယ် ထင်သလား၊ တရားသူကြီးမင်းက ကျွန်တော်မျိုးကို ညာတယ်လို့ပြောဘယ်”

ဒင်းနစ်ကပြောရင်းရယ်ကာ ဆက်၍

“ငါးစုန်းလို ငါးစာကောင်းကောင်းကို ရေပေါ်မှာမျှောပြီးမျှားရမလား၊ ငါးဘတ်တို့၊ ငါးပိုက်တို့၊ ငါးရှဉ့်တို့လို ငါးတွေက အောက်ခြေက ငါးစာကိုသာဟပ်ကြတာ၊ ရေပေါ်က ငါးစာဆိုရင် ငါးခေါင်းရှည်တွေလောက်ပဲ ဟပ်ကြတာ၊ ဒါတောင် သိပ်မဟပ်ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ မြစ်ထဲမှာ ငါးခေါင်းရှည်ကလဲသိပ်မရှိဘူး၊ သူတို့က ရေပြင်ကျယ်မှာ နေတတ်ကြတာ”

“မောင်မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါးခေါင်းရှည်အကြောင်း ငါ့ကို ပြောနေတာလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲ၊ တရားသူကြီးမင်းက ငါးမျှားတဲ့ အကြောင်း မေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ တတွေ အားလုံး ဒီအတိုင်းပဲမျှားကြပါတယ်၊ ခဲအလေးမပါဘဲ ငါးမျှားလို့မရကြောင်း အသက်အငယ်ဆုံး ကလေးတစ်ယောက် တောင် သိပါတယ်၊ ဘာမှ နားမလည်တဲ့လူတွေလဲ ရှိတယ်ပေါ့လေ၊ သူတို့ကျတော့လဲ ခဲအလေးမပါဘဲ ငါးသွားမျှားကြတာပဲ၊ အရူးတွေဆိုတာ စည်းမျဉ်းကို နားမလည် တတ်ကြဘူး”

“ဒါဆိုတော့ မောင်မင်းဟာ အလေးအဖြစ်သုံးဖို့ ဇာဝီကို ဖြုတ်တယ်လို့ ပြောနေတာလား”

ရှန်သိန်နှင့်ချက်ကော့မင်၏ဝတ္ထုတိုများ

“ဇာဝီကို တခြားဘာအကြောင်းနဲ့များ ကျွန်တော်မျိုး ဖြုတ်ရဦးမှာလဲ ယေခတ်ဖို့ ဖြုတ်ရမှာလား”

“ခဲအလေးကို ခဲသီးတို့၊ ကျည်ဆံတို့၊ အိမ်ရိုက်သံ တို့ ဘာတို့နဲ့လဲ လုပ်လို့ရတာပဲ”

“ခဲသီးဆိုတာ ချုံတွေထဲမှာ အပင်ပေါက်သလို ဆီဗ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရိုက်သံလဲ ဒီလိုပဲ၊ ဇာဝီလောက် ငါးသွားကြီးအလေး လုပ်လို့ကောင်းတာ မရှိဘူး၊ လေးလံလေးတယ်၊ အလယ်မှာလဲ အပေါက်ပါတယ်”

“ဒီကောင် ဘာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ၊ ဇာဝီမင်းဟာ ဘိမ်တိုက်ထဲက ကျလာပြီး အခုမှ တစ်ရက်သာသံရှိသလိုမျိုး လုပ်နေတယ်၊ အခုလို ဇာဝီကိုဖြုတ်တာ ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား နွားရဲ့၊ ကင်းသွားတွေသာ မဲတွေ ရင် ရထားတစ်စီးစီးမှောက်လို့ လူတွေသေကုန်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီလိုသေရင် အဲဒါ မင်းသတ်တာပဲ”

“ဘုရားပေးပေး ကျမ်းပေးပေးပါ တရားသူကြီးမင်းရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို လူယုတ်မာတွေလိုများ ထင်နေသလား၊ ဘုရားစူးရစေရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူသတ်ဖို့ဆိုတာ မပြောနဲ့၊ သတ်

ဖို့ ကြံတောင်မကြံစည်ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့်လဲ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်မျိုးတို့ကို ရှင်သန်စေပြီး ကရုဏာတော် ထားတာပါ။ တရားသူကြီးမင်း ဒီလို ပြောပဲပြောရက်တယ်”

ဒင်းနစ်မှာ ကျေနပ်ပြုံးကလေးကို မျက်စိပေကလပ် ပေကလပ်ဖြင့် တရားသူကြီးအား မယုံနိုင်သလို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့

“ဟား၊ တစ်ရွာလုံး ဇာဝီတွေဖြုတ်နေတာ နှစ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ၊ တစ်ခါမှ ရထားမှောက်တာမရှိသေးဘူး၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်မျိုး သံလမ်းကိုဖြုတ်ပြီး ရွှေ့ထားလို့ဖြစ်စေ၊ သံလမ်းပေါ်မှာ သစ်တုံးကို ကန့်လန့်တင်ထားလို့ ဖြစ်စေဆိုရင်တော့ ရထားမှောက်ချင်မှောက်မှာပေါ့၊ အခုတော့ ဇာဝီကြောင့် . . . ဖွတ် . . .”

“ဇာဝီဟာ ဇလီဖားတုံးနဲ့ သံလမ်းကို တွဲထားတာဆိုတာ မောင်မင်း နားမလည်ဘူးလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ အကုန်လုံးမဖြုတ်ကြတာပေါ့၊ အမြဲတမ်း တချို့တစ်ဝက်တော့ ချန်ထားစမြဲပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဂရုတစိုက်လုပ်ပါတယ်။”

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကျွန်တော်မျိုးတို့ သဘောပေါက်ပါတယ်”

ဒင်းနစ်က တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်ပြီး ပါးစပ်ပေါ်သို့ လက်ကို လက်ဝါးကပ်သဏ္ဍာန် လုပ်လိုက်သည်။

တရားသူကြီးက

“ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က ဒီကနေသိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရထား တစ်စီးမှောက်သွားတယ်၊ အခုမှ မှောက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို သိတော့တယ်”

“ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“မနှစ်က ရထားမှောက်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ခုသိတော့ တယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တရားသူကြီးမင်းက ပညာတတ်ဆိုတော့ အရာရာကို သိနေမှာပေါ့လေ၊ ဘယ်အရာကိုမဆို အကြောင်း ဇာစ်မြစ်ကို သိနေမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုကင်းသမားကတော့ သာမန် တောသူတောင်သားပါ၊ ဘာကိုမှလဲမသိပါဘူး၊ သူက ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ အပေါ်အင်္ကျီကိုဆွဲပြီး ဒရွတ်တိုက်ခေါ်လာ တယ်၊ ပထမဆုံး ချင့်ချိန်စဉ်းစားပြီးမှ ဆွဲခေါ်သင့်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တောသူတောင်သားဆိုတာ တောသူတောင်သား အသိပဲ”

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရှိပါတယ်၊ တရားသူကြီးမင်း ရေးပြီးမှတ်ထားပါ။ သူ ကျွန်တော့်ကို နှစ်ချက်တောင်ထိုးတယ်၊ ပါးစပ်ကိုတစ်ချက်၊ ရင်ဘတ်ကိုတစ်ချက်”

“မောင်မင်း အိမ်ကိုတက်ရှာတော့ နောက်ထပ် ဇာဝိတစ်လုံးတွေ သေးတယ်၊ အဲဒီတစ်လုံးကိုရော မောင်မင်း ဘယ်က ဖြုတ်လာတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ဖြုတ်တာလဲ”

“ဘီရိုအနီလေးအောက်က ဇာဝိကို ပြောတာလား”

“ဘယ်နေရာကဆိုတာတော့ ငါမသိဘူး၊ အဲဒီမှာ တွေ့တာပဲ၊ အဲဒါက ဘယ်က ဖြုတ်လာတာလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်မျိုးဖြုတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ဂနားကား ပေးတာပါ၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်လပ် ဆိုင်မွန်ရဲ့သားလေး ကျွန်တော်မျိုးပြောနေတာ ဘီရိုအနီလေးအောက်က ဇာဝိကိုပြောနေတာ၊ ခြံထဲက မြင်းလှည်းပေါ်မှာရှိတဲ့ ဇာဝိကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မစ်ထရီဖန်တို့ အတူတူဖြုတ်ကြတာ”

“ဘယ်ကမစ်ထရီဖန်လဲ”

“မစ်ထရီဖန်ပက်ထရော့ကို ပြောတာလေ၊ သူ့အကြောင်း မကြားဖူးဘူးလား၊ ငါးဖမ်းပိုက်တွေလုပ်ပြီး လူတွေကိုရောင်း

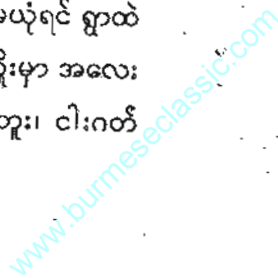
သူပေါ့၊ သူ့လုပ်ငန်းမှာ ဇာဝိတွေအများကြီးလိုတယ်၊ ပိုက်တစ်ခုမှာ ဇာဝိ တစ်ဒါဇင်လောက်တပ်ရတယ်”

“နားထောင်စမ်း ကိုဒဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၈၁ က ဒီလိုဆိုထားတယ်၊ ‘မီးရထားလမ်းအား အန္တရာယ်ရှိနိုင်ပြီး အန္တရာယ်ရှိနိုင်ကြောင်းသိလျက် ပျက်စီးအောင်လုပ်သူ’ ကြားရဲ့လား၊ မောင်မင်း ‘သိလျက်နဲ့လုပ်သူ’ အား ပြင်းထန်သော ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရမည်၊ ရထားသံလမ်းက ဇာဝိကိုဖြုတ်ရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ မောင်မင်းမသိဘဲမနေဘူး၊ ပြစ်ဒဏ်က အလုပ်ကြမ်းနဲ့ နယ်နှင်ဒဏ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တရားသူကြီးမင်းကတော့ ကျွန်တော်မျိုးထက် သိမှပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ကတော့ အမှောင်ထဲမှာ နေရတာပါ၊ ဒါမျိုးတွေကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ”

“မောင်မင်း ဒါတွေကို ကောင်းကောင်း သိနေတယ်၊ သိသယောဇင် ညာနေတာ”

“ကျွန်တော်မျိုးက ဘာဖြစ်လို့ညာရမှာလဲ၊ မယုံရင် ရွာထဲက ဘယ်သူ့ကိုမဆို သွားမေးကြည့်ပါ၊ ငါးမျှားကြီးမှာ အလေးခါဘဲပိုးဟပ်နဲ့ချည်း ဘယ်တော့မှ ငါးမမျှားကြဘူး၊ ငါးဂတ်

ရွှန်းတွေဟာ ကြီးမှာ အလေးမပါရင် ငါးစာကိုဟပ်ခဲတယ်”
“မောင်မင်း ငါးခေါင်းရှည်အကြောင်း ပြောဦးမလို့ မဟုတ်
လား”

တရားသူကြီးက ပြောရင်း ပြုံးနေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုးတို့ဖြစ်ထဲမှာ ငါးခေါင်းရှည် မရှိပါဘူး
ခဲလေးမပါဘဲ ငါးစာကို ရေပေါ်မျှော်ပြီး မျှားရင်တော့ တစ်ခါတစ်
လေ ငါးပါးချပ်တွေ မိတ်တပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမြဲမိတ်တပ်
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အို တော်ပါတော့ကွာ”

အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဒင်းနစ်မှာ ပထမ ခြေ
တစ်ချောင်းအပေါ် အားပြုရပ်နေပြီး တစ်ဖန် နောက်တစ်ချောင်း
အပေါ်သို့ ပြောင်း၍ရပ်ပြန်သည်။ မျက်စိကလည်း စားပွဲကို
ကြည့်နေရင်း စာပွဲခင်းကို မြင်နေလျက် နေကိုကြည့်နေရသည်
ပမာ မျက်စိ ပေကလပ်၊ ပေကလပ် လုပ်နေ၏။ တရားသူကြီးက
လျင်မြန်စွာ ရေးခြစ်နေသည်။ ပြီးတော့

“မောင်မင်းကိုဖမ်းပြီး အကျဉ်းထောင်ကို ဝိုက်ရမယ်”
ဒင်းနစ်မှာ မျက်စိပေကလပ်၊ ပေကလပ်လုပ်နေသည်ကို

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရပ်ကာ မျက်ခုံးမွေးထူထူကြီးများမြင့်တက်လာ၍ တရားသူ
ကြီးအား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသည်။

“အကျဉ်းထောင်ကို ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ တရား
သူကြီးမင်းခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးမှာ အခိုခံရေပါဘူး။ ကျွန်တော်
မျိုး ဈေးကိုသွားပြီး ဂရီဂေါ်ရီဆိက သားရေဆောင်းထားတဲ့
အကြွေး သုံးရူဘယ် သွားတောင်းစရာ ရှိသေးတယ်”

“တော်တော့၊ ကြားက ဖြတ်မပြောနဲ့”

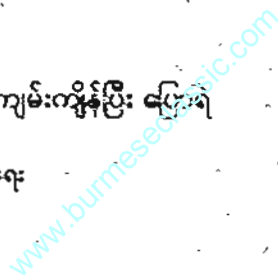
“အကျဉ်းထောင်ကိုလား၊ အကြောင်းရှိရင်တော့ ကျွန်တော်
မျိုး သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မျိုးလိုလူက ဘာအတွက်
သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်မျိုး ဓားပြလဲ မတိုက်ဘူး၊ ရန်ဖြစ်
သတ်ပုတ်တာလဲ မရှိခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးပေးရမဲ့ မြေခွန်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး တရားသူကြီးမင်း စဉ်းစားတာဆိုရင်လဲ ဘီလစ်
စာရေးကြီးပြောတာကို မယုံပါနဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမဆို လိုက်မေးကြည့်
ပါ၊ ဘီလစ်စာရေးကြီးဟာ သူခိုးပါ”

“စကားမပြောနဲ့”

ဒင်းနစ်က ပွစ်ပွစ်ဖြင့်

“မပြောတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုး ကျမ်းကျိန်ပြီး ပြောရ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ပါတယ်။ ဘိလစ်စာရေးကြီးဟာ စာရင်းတွေကို လိမ်ထားတာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးတို့မိသားစုထဲမှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ရှိပါတယ်။ လူမောရယ်၊ ဂရီဂေါ်ရီရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်ပေါ့”

“မောင်မင်း ငါ့ကို ကြားဖြတ်ပြီး ပြောနေပြန်ပြီ။ ဒီမှာ ဆိုင်မွန် ဒီလူကို ခေါ်သွားစမ်း”

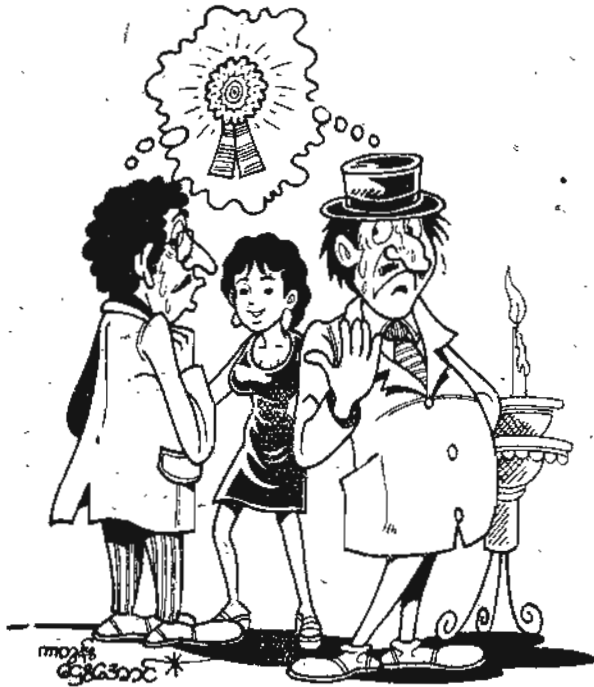
“ကျွန်တော်မျိုးတို့ မိသားစုထဲမှာ ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ရှိပါတယ်”

စစ်သားနှစ်ယောက် သူ့ကို ဘေးနှစ်ဘက်မှချုပ်၍ အခန်း အပြင်သို့ ထုတ်သွားစဉ် ဒင်းနစ်က တစ်တွတ်တွတ်ဖြင့်

“ကျုပ်ရဲ့ အစ်ကိုရဲ့ကိစ္စ ကျုပ်မှာ တာဝန်မရှိဘူး၊ လူမော အကြွေးမဆပ်တာနဲ့ ကျုပ် ဒင်းနစ်က ခံရမှာလား၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်ကြီးဟောင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသာ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို အလုပ်မှာမျှတအောင် ချိန်ဆပြီး လုပ်တတ်ဖို့ သင်ပေးမှာ၊ ခင်ဗျားဟာ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လုပ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ အခုလို အရမ်းကာရော စီရင်ချက်မချသင့်ဘူး၊ ရိုက်နှက်ဆုံးမသင့်ရင်လဲ ရိုက်နှက်ဆုံးမပေါ့”

အဆောင်အယောင် THE DECORATION

စစ်ကျောင်းတွင် ဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သူ လီယိုပူဇော်ကြာ
 ကော့မှာ မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဗိုလ်ဂရစ်ရှာလက်ခန်းဆောင်နှင့်
 အိမ်ချင်းကပ်လျက်နေသည်။ နှစ်သစ်ကူးနေ့နံနက်တွင် လက်ခန်း
 ဆောင်ထံသို့ သူ့ရောက်သွား၏။

နှစ်ယောက်သား နှစ်သစ်ကူး နှုတ်ဆက်စကားများ ပြော
 ပြီးနောက် ပူဇော်ကြာကော့က

“ဒီလိုဗျာ ဂရစ်ရှာရဲ့၊ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စဟေ့တ်ရင်
 လဲ ကျွန်တော်ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ စိန့်စတန်
 နုစွလပ် ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ကလေး ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ကို
 ငှားပါလား။ ကုန်သည်ကြီး စပစ်ချကင်ရဲ့ ညစာစားပွဲကို တက်
 ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

စရာရှိလို့ပါ။ စပစ်ချကင်ကြီးရဲ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ သူက အဆောင်အယောင်တစ်ခုခု လည်ပင်းမှာ ဆွဲလို့ဖြစ်စေ၊ ရင်ဘတ်မှာတပ်လို့ဖြစ်စေ ပါမလာရင် အဲဒီလူကို သူက ကလေးကချေလို့ ထင်တာ၊ နောက်ပြီး သူ့မှာ သမီးနှစ်ယောက် လဲရှိတယ်လေ။ သိတယ်မဟုတ်လား။ အနာတာရှားနဲ့ ဇင်နာလေ။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေရင်းလို့ သဘောထားလို့ အကူအညီ တောင်းတာပါ။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပါဗျာ။ ကျွန်တော်ခဏ သုံးပါရစေ၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်”

ပူစကြာကော့မှာ ထိုစကားများကို မျက်နှာကြီးနီလျက် တံခါးပေါက်ဆီသို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်ဖြင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်လက်ခန်းဆော့က အနည်းငယ် မြည်တွန်တောက်တီးပြီးနောက် ပေးလိုက်သည်။

နှစ်နာရီထိုးသောအခါ စပစ်ချကင်၏အိမ်သို့ ပူစကြာကော့ အငှားကားဖြင့် လာခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်တွင် အပေါ်အကျိုကြယ်သီးများကိုဖြုတ်ကာ မိမိရင်ဘတ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ရင်ဘတ်တွင် ငှားလာသည့် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းဖြင့် ကြွေသား အဆောင်အယောင်က ပေါ်နေ၏။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ဘာမဆို လူရှိသေအောင်နေတတ်မှ လူရှိသေတာ၊ ဒီဘာမဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းကလေးက ငါးရူဘယ်တောင် စတန်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါကလေးကြောင့် ဘယ်လောက်တောင် လူလေးစားခံရသလဲလို့”

ကျောင်းဆရာကတွေးရင်း လည်ချောင်းထိုး တစ်ချက်ရှင်းလိုက်သည်။ စပစ်ချကင်၏ အိမ်ကိုရောက်တော့ သူက အပေါ်အကျိုရင်ဘတ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ကားသမားအား ခပ်ပြည်ပြည် ငွေရှင်းပေးလိုက်သည်။ ကားသမားမှာလည်း ပုခုံးစပ်မှ ဝန်းပွားထောက်၊ ရင်ဘတ်မှကြယ်သီးများနှင့် အဆောင်အယောင်ကို ကြည့်ကာ မင်သက်မိသွားသည်ဟု သူ ထင်လိုက်သည်။

ပူစကြာကော့က တစ်ယောက်တည်း ကျွန်ုပ်သလို ချောင်းတစ်ချက်ဟန်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အဝင်ဝ ခန်းမထဲ ရောက်တော့ အပေါ်အကျိုကိုချွတ်ရင်း ထခင်းစားခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စားပွဲရှည်ကြီးတွင် လူဆယ့်ငါးယောက်ခန့် ညစာစားနေကြ၏။ စကားပြောသံနှင့် ဇွန်းသံ၊ ဝန်းကန်သံများကို ကြားနေရသည်။

အိမ်ရှင်၏ အသံက

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“လူခေါ်ခေါင်းလောင်းတီးတာ ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဪ... ပူစကြာကော့ ခင်ဗျားကိုး၊ လာဗျာ၊ ခင်ဗျားနည်းနည်း နောက် ကျသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အခုမှ ထိုင်ကာစပဲ ရှိသေးတယ်”

ပူစကြာကော့မှာ ရင်ကိုကော့၊ ခေါင်းကိုမော့ပြီး လက်ဝါး နှစ်ဘက်ကိုပွတ်ကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ရင်ထိတ်စရာ တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စားပွဲတွင် ဇင်နာ၏ ဘေး၌ မိမိနှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပြင်သစ်ဘာသာသင်သည့်ဆရာ ထရမ်တလန် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိ၏ အဆောင်အယောင်ကို ပြင်သစ်ကြီး မြင်သွားပါက အိမ်ရှင်ပါသိသွားကာ တောမေး တောင်မေး မေးလာတော့မည်။ ထိုအခါ တစ်သက်လုံးအရှက် ကွဲပြီး မိမိနာမည် ပျက်ရတော့မည်။

ပူစကြာကော့မှာ ထိုတံဆိပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ရကောင်းမည်လား၊ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရ ကောင်းမည်လား စဉ်းစားနေ၏။ တံဆိပ်မှာ အခိုင်အခန့်ချုပ်ထားသည်ဖြစ်၍ ဖြုတ်၍မရနိုင်။ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြေးရန်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တံဆိပ်ကိုညှာလက်ဖြင့်အုပ်ကာ အားလုံးကို ပုံပျက်ပန်းပျက်

ဦးညွတ်၍ မည်သူနှင့်မျှ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မနေတော့ဘဲ ခုံလွတ် တစ်လုံးတွင် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုခုံမှာ မိမိ၏လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ပြင်သစ်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်နေ၏။

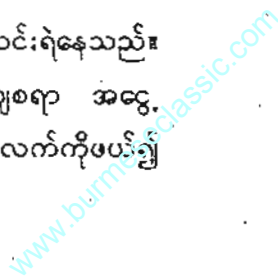
“သူ သောက်လာပုံရတယ်”

ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ အိမ်ရှင်စပစ် ချကင်က တွေးနေသည်။

ပူစကြာကော့ရှေ့သို့ စွပ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် လာချသည်။ ဇွန်းကို ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်သောက်မှရမည်။ သို့သော် ထင်ကျသော အသိုင်းအဝိုင်း၌ ဘယ်လက်နှင့်စားသောက်၍ သေင့်တော်သဖြင့် မိမိညစာစားပြီးပြီဖြစ်သည့်ဖြင့် ဆာလည်း မဆာကြောင်း ပြောလိုက်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန် ကျွန်တော် စားပြီးသွားလို့ ခါ၊ ကျွန်တော်ဦးလေး ဘုန်းတော်ကြီး အီလီရက်ဆီသွားတာ သူက ညစာအတင်းကျွေးလိုက်လို့”

ပူစကြာကော့ စိတ်ထဲတွင်တော့ စိတ်ဆင်းရဲနေသည်။ ခါးဆွပ်ပြုတ်မှာ မွှေးကြိုင်နေပြီး သွားရည်ကျစရာ အငွေ့ ထထောင်းထောင်းနှင့်။ တံဆိပ်အပေါ်မှ ညှာလက်ကိုဖယ်၍

ဘယ်လက်ဖြင့်အုပ်ရန် ကြိုလိုက်သေးသည်။ သို့သော် ယင်းမှာ ပို၍ ရုပ်ပျက်သွားမည်။

“သူတို့ တံဆိပ်ကိုတွေ့သွားမှာ သေချာတယ်၊ ငါ့ညာ လက်ကလဲ ရင်ဘတ်ပေါ်တင်လို့၊ သီချင်းပဲထဆိုတော့မယ့်အတိုင်း ဘုရား ဘုရား၊ ဒီညစာစားပွဲ မြန်မြန်ပြီးပါတော့၊ ငါ့ဘာသာ ဆိုင်မှာပဲ သွားစားတော့မယ်”

သူက တွေးနေ၏။ တတိယအသုတ် ဟင်းပွဲများလာချအပြီ သူက ပြင်သစ်ကြီးအား မလုံမလဲ တစ်ချက်စွေ၍ ကြည့်လိုက် သည်။ ဘာရယ်ကြောင့်မသိ ထရမ်ဘလန်မှာလည်း မလုံမလဲဖြူ နေသည်။ သူလည်း မိမိကိုလှမ်းကြည့်ကာ ဘာကိုမျှ မစားဘဲ နေသည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်းဆုံမိသောအခါ ကယော ကတမ်းဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး မျက်လွှာချကာ ဘာမျှမရှိတော့သည့် ပန်းကန်ပြားများကိုသာ ကြည့်နေကြ၏။

“သူ တွေ့သွားပြီထင်တယ်၊ တိရစ္ဆာန်ကောင်၊ သူမြင်သွား ပြီဆိုတာ သူ့မျက်နှာဆိုးကြီးကို ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်၊ အယုတ်တမာကောင် ကုန်းချောတတ်တယ်၊ မနက်ဖြန် ဒါရိုက်တ ကို သွားတိုင်မှာ သေချာတယ်”

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ပူစကြာကော့ တွေးနေမိ၏။ အိမ်ရှင်နှင့်ညှော်သည်များ စတုတ္ထအသုတ်ဟင်းများကို စားပြီးကြလေပြီ။ သို့သော်ကံကြမ္မာက ပဉ္စမမြောက်အဖြစ် ဝင်လာ၏။

အရပ်ရှည်ရှည် နှာခေါင်းမွေးတွေအများကြီးနှင့် နှာခေါင်း ကောက်ကောက် လူတစ်ယောက် ထိုင်ခုံမှထကာ ဆံပင်များကို သတ်၍

“ကျွန် ကျွန်တော် တောင်းဆိုလိုပါတယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတွေအတွက် ဆုတောင်းဂုဏ်ပြုဖို့ တစ်ခွက် သောက် ကြရအောင်လား”

စားသောက်သူအားလုံး မတ်တပ်ရပ်ပြီး သူတို့၏ အရက် ခွက်များကို ကိုင်ထားကြသည်။ တစ်အိမ်လုံး ‘ဟေး’ ဟူသော အသံများ ဆူညံသွားတော့၏။ အမျိုးသမီးများက မိမိတို့ ဖန်ခွက်များကိုကိုင်ကာ လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်လိုက်ကြသည်။ ပူစကြာကော့လည်းထကာ မိမိ၏ခွက်ကို ဘယ်လက်ဖြင့် ကိုင် လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်က ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ကို သူ့အားကမ်း ပေးပြီး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ပူစကြာကော့ ဒုက္ခပေးတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့၊ ခင်ဗျား
ဘေးက အမျိုးသမီးကို ဒါလေးကို သောက်ခိုင်းလိုက်ပါ”

သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ ပူစကြာကော့မှာ သူ၏ ညာလက်
အား သုံးရတော့မည်။ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဆုတံဆိပ်မှာ တွန့်ကြေ
နေသော ဖဲပြားနှင့်အတူ အလင်းရောင်နှင့်တွေ့သည်နှင့် အစွမ်းကုန်
ဝင်းလက်သွားတော့သည်။ ကျောင်းဆရာမှာ မျက်နှာတွေဖြူလျော်
သွားပြီး ခေါင်းစိုက်ချလျက် ပြင်သစ်ကြီးဘက်သို့ စိုးရိမ်တကြီး
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ပြင်သစ်ကြီးကလည်း သူ့အားစူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့်
တအံ့တဩ ပြန်ကြည့်နေသည်။ ပြင်သစ်ကြီး၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်
တွင်ပေါ်လျက် ရှက်မြိုးလေးတစ်ချက်။ သူ၏ ရှက်ရွံ့ဟန်များ
လည်း ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

ဤတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်က

“မစ္စတာထရမ်ဘလန်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ပုလင်းလေးကမ်း
လိုက်စမ်းပါ”

ထရမ်ဘလန်လည်း ပုလင်းဆီသို့ လက်ကို အမှတ်တမဲ့
ဆန့်လိုက်သည်။ ပူစကြာကော့ ပြင်သစ်ကြီး၏ ရင်ဘတ်မှ

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အဆောင်အယောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ယင်းမှာ စိန်စတန်နစ္စ
လပ် ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်တောင်မဟုတ်ဘဲ ‘စိန်အန်း’ ဂုဏ်ထူး
ဆောင်တံဆိပ်ပင် ဖြစ်နေသည်။ သို့ဆိုလျှင် ပြင်သစ်ကြီး
လည်း ထိုဆုတံဆိပ်ကို ငှားရမ်းဆင်မြန်းလာသည်ပင်။

ပူစကြာကော့မှာ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခွေယိုင်လျက်
ဝမ်းသာအားရ ရယ်မောနေမိသည်။ ယခုတော့ မိမိ၏ အဆောင်
အယောင်ကို ဖုံးကွယ်နေရန် မလိုတော့။ မိမိတို့နှစ်ယောက်စလုံး
မရိုးမသား လှုပ်သူချည်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် အပြစ်ရှာစရာ မရှိတော့။

“အဟမ်း”

စပစ်ချကင်က ပူစကြာကော့၏ ရင်ဘတ်မှ စိန်စတန်
နစ္စလပ်ဂုဏ်ထူးဆောင်ကို မြင်သဖြင့် မြည်တမ်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ပူစကြာကော့က

“အေးဗျာ၊ ထရမ်ဘလန်ရေ၊ ထူးခြားပါစေဗျာ၊ ခုတစ်
လော ပိတ်ရက်တွေထဲမှာ ဂုဏ်ထူးဆောင် အပ်နှင်းပွဲတွေလဲ
သိပ်မရှိဘူးဗျာ၊ ဒီအုပ်စုထဲမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်
ပဲ ဒီလိုအဆောင်အယောင်တွေ ဆင်မြန်းနိုင်တာ အတော်ထူး

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ခြားတာပဲ”

ထရန်ဘလန်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ကာ သူ၏ အပေါ်အကျီဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်ပေါ်မှ ‘စိန့်အင်း’ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြလိုက်သည်။

ညစာစားပြီးသောအခါ ပူစကြာကော့မှာ တစ်ခန်းလုံး လှည့်ပတ်၍ မိမိ၏ အဆောင်အယောင်ကို မိန်းကလေးတွေအား လိုက်ပြနေ၏။ သူ့ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်နေသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်တော့ ပေါ့ပါးလျက်ရှိနေသည်။

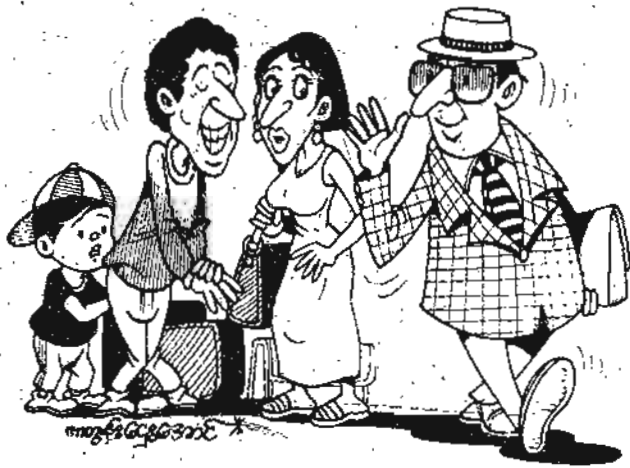
ထရန်ဘလန်က စပစ်ချကင်အား သူ၏အဆောင်အယောင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြနေစဉ် ပူစကြာကော့မှာ တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိ၏။

“စောစောကသာ ဒီလိုသိရင် သူ့ထက်မြင့်တဲ့ ‘ဗလာဒီမာ’ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်ကို ငှားခဲ့ပါတယ်၊ ဪ ဘာကြောင့်များ ငါဒီလောက်မတွေးမိပါလိမ့်”

ထိုအတွေးကြောင့် သူမကျေမချမ်းဖြစ်နေမိသည် သို့မဟုတ်ပါက သူ့အတော်ပင် စိတ်ချမ်းသာနေပေလိမ့်မည်။

မိုးပိန်နှင်းမိုး
LEAN AND RAT

တစ်ခါက ဘူတာရုံတစ်ခုတွင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဆုံကြသည်။ တစ်ယောက်ကဝဝ၊ အခြားတစ်ယောက်က ပိန်ပိန်။ ဝဝလူမှာ ဘူတာရုံတွင် ထမင်းစားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ သူ့ပါးစပ်မှာ ချယ်ရီသီးအမှည့်လို အဆီတဝင်းဝင်းနှင့် ပြောင်လက်နေသည်။ ရှယ်ရီပိုင်အနံ့နှင့် လိမ္မော်ပိုင်အနံ့ကလည်း သင်းနေ၏။

ပိန်ပိန်လူကတော့ မီးရထားပေါ်မှဆင်းပြီး လက်ဆွဲအိတ် တွေ၊ အထုပ်တွေ၊ ကပ်ထူသေတ္တာတွေကို ရထားပေါ်မှ ချနေသည်။ သူ့ကိုယ်ကမူ ဝက်ပေါင်ခြောက်အနံ့နှင့် ကော်ဖီနံ့များ နံနေ၏။

သူ့နောက်ဘက်ဆီမှ လှမ်းကြည့်နေသည့် မေးစေ့ချွန်ချွန် နှင့် အမျိုးသမီးကမူ သူ့ဖနီးဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကျောင်း ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သားအရွယ်၊ မျက်စေ့မှေးမှေးနှင့် တစ်ယောက်မှာ သူ့သား ဖြစ်သည်။

ဝဝလူက ပိန်ပိန်လူကို တွေ့လိုက်သဖြင့်

“ပေါ်ဖီရီပါလား၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကြီးကွာ မတွေ့ရတာ အတော်ကိုကြာပြီ”

ပိန်ပိန်လူက တအံ့တဩဖြင့်

“အလို ဘုရားရေ၊ မစ်ရှာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းပါလား၊ မင်း ဘယ်ကလာတာလဲ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ မျက်ရည်ဝဲကာ သုံးကြိမ်တိုင် ဖက်၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ပြီးတော့ စိတ်ပြေသောအခါ ပိန်ပိန်လူက ဖက်၍နှုတ်ဆက်ရာမှ

“သူငယ်ချင်းရယ်၊ ငါ ဒီလိုတွေ့ရမယ်လို့ ဘယ်လိုမှ မထင်ခဲ့ဘူး၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တွေ့တတ်ပလေ၊ ဒီမယ် ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်း အရင်ကလိုပဲ ချောနေတုန်း၊ ချစ်စရာကောင်း နေတုန်း၊ သပ်ရပ်နေတုန်းပါပဲလား၊ ကဲ နေပါဦး၊ မင်း ချမ်းသာနေပြီလား၊ အိမ်ထောင်ကျပြီလား၊ ပြောပါဦး၊ ငါကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီ၊ ဒီမှာ ဒါ ငါ့မိန်းမ လွှဲအာ

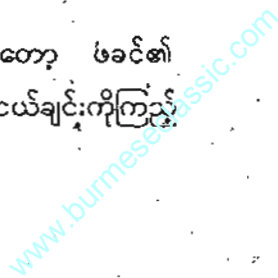
လေ၊ အရင်ကတော့ ဗင်ဇင်ဘက်မျိုးနွယ်ပေါ့၊ လူသာရန်နယ် သားတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါက ငါ့သား နသန်းနီယယ်တဲ့၊ တတိယ တန်းရောက်နေပြီ၊ နသန်းနီယယ်ရေ ဒါက အဖေသူငယ်ချင်း၊ အဖေတို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဖက်ပေါ့”

နသန်းနီယယ်က အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ဦးထုပ် ကိုချွတ်၍ အရိုအသေပြုသည်။

ပိန်ပိန်လူကဆက်၍

“ငါတို့ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဖက်တွေပေါ့၊ မင်း ကျောင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စီးကရက်မီးနဲ့ရှို့လို့ မင်းကို ဟာနုမာလို့ ခေါ်ပြီး မင်းကိုစကြတာ မင်းမှတ်မိသေးလား၊ ငါကလဲ သူများ အကြောင်းတွေ မကောင်းပြော၊ ချောက်တွန်းတတ်လို့ဆိုပြီး ငါ့ကို ကေးဝင့်လို့ နောက်ပြောင်ပြီး အခေါ်ခံရတယ်လေ၊ ငါတို့ ဘယ်လိုကလေးတွေလဲကွာ၊ မကြောက်နဲ့ နသန်းနီယယ်၊ ဒီနား တိုး၊ ဒါက ငါ့ဇနီး၊ အရင်ကတော့ ဗင်ဇင်ဘက်မျိုးနွယ်ပေါ့၊ လူသာရန်နယ်သားလေ”

နသန်းနီယယ်က ထိုစကားတွေကြားတော့ ဖခင်၏ ကျောဘက်တွင် ပုန်းနေသည်။ ဝဝလူက သူ့သူငယ်ချင်းကိုကြည့်

ကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်း အခု အလုပ်လုပ်နေတုန်းပဲလား၊ ပင်စင်ယူပြီးပြီလား။”

“ငါ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပဲ သူငယ်ချင်း၊ အခု တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရတာ ဒုတိယနှစ်ရောက်နေပြီ၊ နောက်ပြီး စိန့်စတန် နစ္စလာဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်လဲ ရထားတယ်၊ လခကတော့ နည်းတယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ငါ့မိန်းမက ဂိတသင်တန်း ပေးတယ်၊ ငါကလဲ ပထမတန်းစား သစ်သားစီးကရက်ဗူးခွဲ တွေ လုပ်ရောင်းတယ်၊ တစ်ဗူးကို တစ်ရူဘယ်နဲ့လေ၊ ဆယ်ဗူး ယူရင် လျော့ပေးသေးတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ နေလို့၊ စားလို့ရပါတယ်၊ ဌာနတစ်ခုမှာ ငါအလုပ်ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနက ငါ့ကို ဒီနေရာကိုပို့လိုက်လို့၊ ကဲ မင်းက ရော၊ မင်းအခုလောက်ဆို နိုင်ငံတော်ကောင်စီဝင် ဖြစ်ရောပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

ဝဝလူက

“မဟုတ်ဘူးသူငယ်ချင်း၊ ဒါထက်မြင့်မြင့် တွက်မှပေါ့၊ ငါ မင်းတိုင်ပင်အမတ် ဖြစ်နေပြီ၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဆုတံဆိပ်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

နှစ်ခုတောင် ရနေပြီ”

ပိန်ပိန်လူမှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာတွေ ပြူရော်သွားပြီး ကြက်သေသေသွားသည်။ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ပုံမကျပန်းမကျ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်သွား၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ ခပ်ရိုရိုကလေး ဖြစ်သွားကာ တွန့်သွားသလို ထင်ရ၏။

မေးစေ့ချွန်ချွန်နှင့် သူ့ဇနီးမှာလည်း မေးစေ့ပိုချွန်သွား သလို ထင်ရသည်။ နသန်းနီးယယ်လည်း သတိဆွဲကာ သူ၏ ယူနီဖောင်းကို ကြယ်သီးများ အကုန်ပြည့်အောင် တပ်နေ၏။

“အမတ်မင်းခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သိပ်ပြီး ဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်ပါ၊ ပြောရရင်တော့ ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အခု လောက်တောင် ကြီးကျယ်သွားတယ်ဆိုတော့ ဟီး ဟီး ဟီး။”

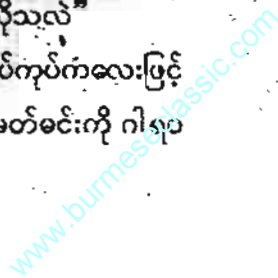
ဝဝလူက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်

“တော်စမ်းပါကွာ၊ မင်းလေသံက ဘယ်လို ဖြစ်သွားရ တာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ရာထူးဂုဏ်ရှိန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာ ရှိသေးလေးစားနေစရာ လိုသလဲ”

ပိန်ပိန်လူမှာ မပြုံးမရယ်တော့ဘဲ ခပ်ကုပ်ကုပ်ကလေးဖြင့်

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ၊ အမတ်မင်းကို ဂါရုဏ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ပြုခွင့်ရတာ အင်မတန်အခွင့်ထူးတစ်ခုပါ။ ဟောဒါက ကျွန်တော့်
ရဲ့သား နသန်းနီယယ်ပါ။ အမတ်မင်း၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဇနီး လူစီယားနားပါ။ လူသာရန်မိသားစုထဲက ဆိုပါတော့”

ဝဝလူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမယ်ကြိုလိုက်သေးသော်
လည်း ပိန်ပိန်လူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အလွန်အကျွံ ရိုသေမှု၊
ခပ်ကြောင်ကြောင်နိုင်မှု၊ ရိုကျိုးလွန်းမှု စသည့်အမှုအရာတွေ
တွေ့နေရသဖြင့် မင်းတိုင်ပင်အမတ် ရွံရှာသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့်
လက်ပြနှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

ပိန်ပိန်လူမှာ လက်သုံးချောင်းထောင်ကာ အလေးပြုပြီး
ခါးကုန်းဦးညွတ်ကာ အရိုအသေ ပေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်က
လည်း တဟီဟီ ရယ်နေ၏။

“ဟီး ဟီး ဟီး”

သူ့ဇနီးက ပြုံးနေသည်။ နသန်းနီယယ်ကမူ သူ့ခြေ
ထောက်များကို သက်သာအနေအထား နေလိုက်ပြီး ဦးထုပ်ကို
ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သုံးယောက်စလုံး သက်တောင့်သက်သာ
ရှိသွားတော့သည်။

ရှန်ပီနီ
CHAMPAGNE

ကျွန်းတော်ပြောမည့် ဇာတ်လမ်း စသည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် အနောက်တောင်ပိုင်း မီးရထားလမ်းတွင် အလံချိုးရုံ တာဝန်ခံအဖြစ် အမှုထမ်းလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော့်အသက်က ငယ်ငယ်၊ သန်မာသန်စွမ်းနေသည့်အချိန်၊ စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွနေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်နေသည့်နေရာနှင့် မိုင်နှစ်ဆယ်အတွင်း မိန်းမဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ပျော်စရာ ပါးစရာလည်း မရှိ။ ဘယ်လောက်ပျင်းစရာကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။

ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ပြေလက်ပျောက်အနေဖြင့် လူစီးရထားများ၏ ပြတင်းပေါက်ကို ကြည့်နေရုံနှင့် ဂျူးလူမျိုးတို့ ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရောင်းသည့် အကြံအဖန် ဆူးပန်းသီး၊ ဗောဒကာအရက်များ သောက်ခြင်းတို့သာ ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတော့ မီးရထား ပြတင်းပေါက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ခေါင်းကို မြင်လိုက်ရ သည့်အခါ ထိုရထားကို ဧည့်တော် မြင်ကွင်းမှပျောက်သည့် အထိ ရပ်၍တွေ့ပြီးကြည့်နေမိတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်လေတော့ ခပ်ညည့် ဗောဒကာအရက်ကို သောက်ပြီး တစ်နေ့လုံး အတော်ကြာအောင်မူးပြီး မှောက်နေ တတ်သည်။ မြောက်ပိုင်းတွင်မွေးသော ကျွန်တော်မှာ ဥပေက္ခာပြု ခံထားရသည့် တာတာလူမျိုးတို့၏ သုသာန်သို့ သွားနေသလို ဖြစ်နေရ၏။

နေရာသိဆိုလျှင် ငြီးငွေ့ဖွယ် ပဇဉ်းရင်ကွဲအော်သံတွေနှင့် ထိန်လင်းနေသော လရောင်များကြောင့် လွမ်းဆွေးတမ်းတမှု များကို ဖုံးကွယ်၍ မရနိုင်ခဲ့။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင်တော့ ဖြူဖွေးသော ကွင်းပြင်တွေ၊ ဝေးလွမ်းသောသူတို့၏ မြင်ကွင်း တွေ၊ ရှည်လျားသောညတွေ၊ ဝံပလွေတို့၏ အော်သံတွေကြောင့် ကျွန်တော့်အား အိမ်မက်ဆိုးများဖြင့် နှိပ်စက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဘူတာရုံသေးသေးကလေးထဲတွင် နေထိုင်နေသည့် ကျွန်

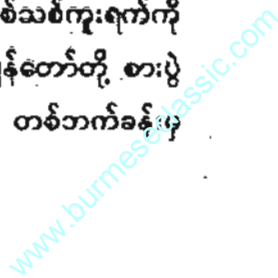
တော်တို့အုပ်စုမှာ လူများလှသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် ကျွန် တော်၊ နားလေးနေသည့် ရင်ကြပ်ရောဂါသည် ကြေးနန်းဆက် သွယ်ရေးသမားနှင့်လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း သုံးဦးတို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏လက်ထောက်မှာ အဆုပ်ရောဂါဖြစ်နေသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြို့ကိုတက်ကာ ဆေးကုသခံရသည်။ တစ်ခါသွားလျှင် အတန်ကြာအောင်နေပြီး သူ၏တာဝန်များနှင့် လစာကို ကျွန်တော့်အား လွှဲထားခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်တွင် ကလေးလည်းမရှိ။ ကျွန်တော်တို့နှင့် နေမည့် ဧည့်သည်လည်း မရှိ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းတူ ဝန်ထမ်းများထံကလွဲလျှင် အခြားသို့ သွားမလည်တတ်။ ထိုသို့လည်သည်ပင် တစ်လတစ်ကြိမ် လောက်သာ လည်တတ်သည်။

ခြံ၍ဆိုရလျှင် အလွန်ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် အနေအသော တည်း။

ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ဇနီးတို့ နှစ်သစ်ကူးရက်ကို စောင့်နေသည့်အဖြစ်ကို သတိရနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားပွဲ တွင်ထိုင်၍ စားစရာများကို ပျင်းရိစွာစားရင်း တစ်ဘက်ခန်းမှ

ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေးသမား၏ ငြီးငွေ့ဖွယ် တူရိယာလက်သံကို နားထောင်နေကြရသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဗောဒကာအရက်ငါးခွက်လောက် သောက်ပြီးနောက် ထိုင်၍ လက်နှစ်ဘက်တွင်ခေါင်းတင်ရင်း ယခုလို ငြီးငွေ့ဖွယ်အခြေအနေကို ကျော်လွှားရန် စဉ်းစားနေသည်။ ကျွန်တော်ဇနီးမှာလည်း ကျွန်တော်သားတွင် ထိုင်၍ ကျွန်တော်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမသည် ကျွန်တော်အား လောကတွင် သူမ၏ လူချောခင်ပွန်းမှတစ်ပါး အခြားမည်သူ့ကိုမှ မကြည့်လိုသလို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဇနီးမှာ ကျွန်တော်ကို ရူးမတတ်ချစ်သည်။ ကျွန်တော်ကို ရိုကျိုးသည်။ ဇနီးက ကျွန်တော်၏ ကြည့်ပျော်ပျော်ရုပ်ရည်ကိုသာ ချစ်သည်မဟုတ် ကျွန်တော်၏ မကောင်းသည့် စရိုက်၊ ကောက်ကျစ်မှု၊ ကြေကွဲမှုနှင့် သူ့အပေါ် မူးမူးနှင့် ရက်စက်စွာ နှိပ်စက်မှုတို့ကိုပင် နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်သည်။ ဤသို့သော စိတ်ပျက်ဖွယ်အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်၏စိတ်ကို တခြေမြေ ခံစားနေရပြီး နှစ်သစ်ကို အလေးအနက်ကြိုဆိုကာ သန်းခေါင်ယံကို စိတ်မရှည်ဘဲ ဖောင့်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် အကောင်းစားရှုန်ပိန် နှစ်ပုလင်းလည်း ကျန်နေသေးသည်။ ဤပိုင်များကို နှစ်ခြင်းမင်္ဂလာပါတီပွဲတွင် အလောင်းအစားလုပ်ကာ အနိုင်ရခဲ့သည့် ပုလင်းများဖြစ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းတွင် သင်္ချာအချိန်ရောက်၍ ငြီးငွေ့လာသည့်အခါမျိုးတွင် အတန်းထဲသို့ လိပ်ပြာတစ်ကောင် အပြင်မှဝင်လာသည်ကိုပင် ကလေးများက လိပ်ပြာကို အထူးအဆန်းလုပ်၍ လည်ကိုဆန့်ကာ လိုက်ကြည့်တတ်ကြသည်။ ယခုလည်း ဘူတာရုံထဲရှိ ကျွန်တော်တို့၏ ငြီးငွေ့ဖွယ် ဘဝထဲသို့ ရှုန်ပိန်အရက် မတော်တဆ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ပျော်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှမပြော။ နာရီကိုကြည့်လိုက်၊ ရှုန်ပိန်ပုလင်းများကို ကြည့်လိုက်သာ လုပ်နေကြသည်။

နာရီလက်တံများ ည ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးရန် ငါးမိနစ်အလိုသို့ ရောက်သောအခါ ပုလင်းတစ်လုံး၏ ဖော့ဆိုကို ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းစဖွင့်သည်။ ကျွန်တော်ကပဲ ဗောဒကာအရက် ခွန်ကြောင့် မူးနေသည်လား၊ ပုလင်းကပဲချောနေသည်လားမသိ နှင့်လိုက်သည်နှင့် ဖော့ဆိုမှာ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ခုန်ထွက်ကာ ပုလင်းလည်း လက်ထဲမှချောထွက်ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွား

တော့သည်။ ကျွန်တော်က ပုလင်းကို အမြန်ဖမ်းပြီး လက်နှင့် အမြန်ပိတ်နိုင်သောကြောင့် တစ်ဖန်ခွက်စာ မရှိတရှိသာ ဖိတ် သွားသည်။

“ကဲ ပျော်ရွှင်စရာ နှစ်သစ်ဖြစ်ပါစေ၊ သောက်ကြ”

ကျွန်တော်က အော်ပြီး ဖန်ခွက်နှစ်ခွက်ကို ထည့်သည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးက ဖန်ခွက်ကိုယူ၍ ကျွန်တော့်အား ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေ၏။ သူမမျက်နှာ ဖြူလျှော်နေ ပြီး ချောက်ချားနေပုံရသည်။ သူမက

“ရှင် ပုလင်းလွတ်ကျသလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒါ မကောင်းဘူး၊ ဒါဟာ မကောင်းတဲ့ အတိတ် နိမိတ်ပဲ၊ ဒါဟာ ဒီနှစ်မှာ ကျွန်မတို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမယ့် လက္ခဏာပဲ”

သူမက ဖန်ခွက်ကိုချကာ ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချကာ

“မင်းဟာ တယ်တောကျပါလား၊ မင်းဟာ အသိဉာဏ်

ရှိတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ လက်သည်အဖွားကြီး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေပြီ၊ သောက်စမ်းပါ”

“ကျွန်မ အဲဒီလို ဖြစ်တယ်ပဲထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ တစ် ခုခုတော့ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ရှင်ကြည့်နေ”

သူမ ဝိုင်ကို အကုန်မသောက်။ တစ်ဖက်ဘေးတွင်သွား ကာ စဉ်းစားနေရှာသည်။ ကျွန်တော်လည်း အယူသည်းဖုနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်များကို အတန်ကြာအောင်ပြောရင်း သောက်နေရာ ပုလင်းတစ်ဝက်မျှ ကုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲတွင် ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်နှင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ သည်။

အပြင်ဘက်တွင် တိတ်ဆိတ်ကာ နင်းတွေကျပြီး ခုမ်းအေး သော အထီးကျန်အလှတရားက ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ လမင်းနှင့် တိမ်တိုက်တစ်စုက ဘူတာရုံ အပေါ်တည့်တည့်တွင် ကော်နှင့် ကပ်ထားသည့်ပမာ တည်ငြိမ်နေသည်။ သူတို့က အလင်းရောင် တစ်ခုဖြင့် ဖြူပေးသော ကမ္ဘာမြေပြင်ကို စိတ်ဆိုးမည်စိုးသည့် အလား အသာအယာ ထွန်းလင်းပေးလျက်ရှိရာ နင်းပွင့်နှင့် တာရီးများအပါအဝင် အရာရာမှာ လင်းထိန်လျက်ရှိသည်။ လေက တည်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကျွန်တော်သည် တာရီးပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်နေသည်။
ကျွန်တော်သည် ကြယ်များနှင့်ပြည့်နေသည့် ကောင်းကင်
ပြင်ကိုကြည့်ရင်း တွေးနေမိ၏။

‘အတော်တုံးသည့်မိန်းမ။ တစ်ခါတလေ ဂြိုဟ်ဆိုးတွေ
ဝင်တတ်တယ်ဆိုတာ မှန်စေဦးတော့ ငါတို့ကို ဘယ်ဂြိုဟ်ဆိုး
ကျနိုင်မှာလဲ။ ငါတို့မှာ လက်ရှိလည်း ကံမကောင်းဖြစ်နေတာပဲ။
အခုထက် ဘာကံဆိုးစရာ ရှိနေသေးသလဲ။ ဖမ်းမိတဲ့ငါးအဖို့
မီးဖုတ်ပြီး အချဉ်ရေနှင့်တို့စားခံနေရမှတော့ ဒါထက်ဘာပိုဆိုး
စရာ အကြောင်းရှိသေးလဲ’

ကွေ့ကောက်သော လမ်းထဲမှ ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ပမာ
နင်းဖုံးသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ခုက ပြာနန်းသောနင်းလွှာထဲတွင်
ကြည့်နေသည်။ သူက ကျွန်တော့်အား သူလည်း မိမိလိုပင်
အထီးကျန်ဖြစ်နေသည်ဟူသော သဘောမျိုးဖြင့် ငေးကြည့်နေ
သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို အတန်ကြာအောင် ကြည့်နေ
မိ၏။

ကျွန်တော် ဆက်၍ တွေးနေမိသည်။

‘ငါ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်နပျိုမှုကတော့ ဆေးလိပ်တိုလို ပစ်ရပါ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ပြီ။ ငါ့မိဘတွေ ငါငယ်ငယ်က သေကုန်ကြပြီ။ ငါ့ကို ကျောင်း
ကနေ ခေါ်သွားကြပြီး ငါ့ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးမြူ
ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ သာမန်အလုပ်သမားတစ်ယောက်
ထက်ပိုတဲ့ ပညာမရှိခဲ့။ အိမ်မရှိ။ ဆွေမျိုးမရှိ။ မိတ်ဆွေမရှိ။
အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်းမရှိ။ ငါ့မှာ ဘာအခွမ်းအစမှ
မရှိ။ ဘူတာရုံပိုင်ထက်ပိုပြီး မဖြစ်နိုင်။ နောက်ပြီး ငါက
ဆင်းရဲနေတယ်။ တစ်သက်လုံးလည်း ဆင်းရဲနေခဲ့တယ်။
ဒါထက်ပိုပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစရာ ဘာအကြောင်းရှိသေးသလဲ’

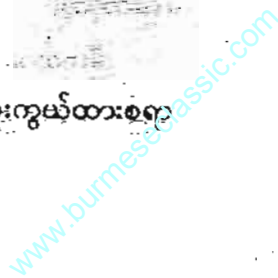
နီကြင်ကြင်မီးရောင်တစ်ခု ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်လိုက်ရ
သည်။ ရုထားတစ်စီး မိမိထံသို့ လာနေသည်။ နိုးကြားလာ
အသိက ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်၏ အာရုံများ
တွင် ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေး အသံများနှင့် ရုထားသံများသည်
ကျွန်တော့်အတွေးများ၏ အသံများဖြစ်သည် ဟူ၍တည်း။

‘ငါ့မှာ ခုထက်ဘာများ ကံဆိုးမိုးမှောင် ကျစရာရှိသေး
သလဲ။ ငါ့ဇနီးကို ဆုံးရှုံးရမည်လား’

ကျွန်တော် မိမိကိုယ်ကို မေးမိသည်။

‘ဒါလည်း စိုးရိမ်စရာမရှိ။ ဒါတို့ ဖုံးကွယ်ထားစရာ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

လည်း အကြောင်းမရှိ။ ငါ သူ့ကို ချစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့ကို လက်ထပ်တုန်းက ငါက ကလေးပဲရှိသေးတယ်။ အခုငါက နုပျိုသန်မာ အားကောင်းနေဆဲ။ သူကတော့ အိုမင်းပြီး ပိန်ခြောက် ကပ်နေပြီ။ နောက်ပြီး ခေါင်းခါးခြေအဆုံး အယူသည်းမှုတွေ ကလည်း များပါတယ်။ သူ့မှာ အလှဆိုတာ ဘာရှိတော့လို့လည်း။ ရင်ဘတ်က ချိုင့်ချိုင့်၊ မျက်လုံးတွေက ခပ်သိသိ။ ငါ သူ့ကို ယူသာယူခွဲရတာ ချစ်တာမှမဟုတ်တာ။ ဘာဖြစ်ဦးမှာလဲ။ ငါက ဆက်ပြီးပျိုမျှန်နေဦးမှာ။ ရထားပြတင်းပေါက်ကနေ မြင်လိုက် ရတဲ့ မိန်းမတွေကို ကြယ်ကြွေသလို ငါ ဖျတ်ခနဲသာ တွေ့ခဲ့ ရတယ်။ အခု ငါ့မှာ အချစ်ဆိုတာ မရှိတော့ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ ကို နားလည်းမလည်တော့ဘူး။ ငါ့မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စွမ်းအားတွေ၊ သတ္တိတွေ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်ရတော့မယ်။ ဒါတွေကို အမှိုက်လွှင့်ပစ်သလို လွှင့်ပစ်ရတော့မယ်။ ဒီလွင်ပြင် ကြီးထဲမှာ ငါဟာ ကြေးပြားတစ်ပြားလောက်တောင် တန်ဖိုး မရှိတော့ဘူး။

မီးရထားတစ်စီး ကျွန်တော့်ဘေးမှ ဆူညံစွာ ဖြတ်သွား သည်။ ရထားပြတင်းပေါက်များမှ မီးရောင်များ ကျွန်တော့်

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အပေါ်သို့ ထိုးကျသွားကြ၏။ ရထားမှာ အစိမ်းရောင် မီးအိမ်အနီး တွင် ခဏရပ်ပြီး ဆက်မောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းဖွယ် အတွေးများ ဆက်၍တွေးနေမိသည်။

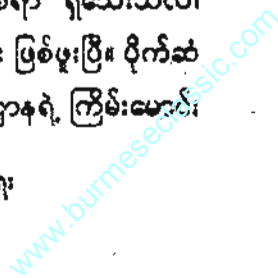
ကျွန်တော်စိတ်ညစ်သည့်အခါ မိမိကိုယ်ကို ကျွန်တော် ပို၍ စိတ်ညစ်အောင်၊ ပို၍ဝမ်းနည်းအောင် လုပ်ဆတ်သည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေသည်။

သာမန် ကိုယ်ကျိုးကြည့်သူတွေတောင်မှ သူတို့စိတ်မချမ်း သာသည့်အခါ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှာကာ စိတ်ဝေဒနာကို ဖြေ ပျောက် တတ်ကြသည်။ မိမိတဝက အခြေအနေ ထိုထက် ဆိုးသေးသည်။ နောက်ပြီး ကလေးဆန်ဆန် စိန်ခေါ်ရလျှင် 'ငါ့မှာ ဒါထက် ဘာပိုပြီး ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစရာ ရှိသေးသလဲ' ဟုသာ ဆိုလိုက်ချင်သည်။

ကျွန်တော် အိမ်ကို ပြန်လာရင်း တစ်ယောက်တည်း တွေးလာမိသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ငါ ဘာများ ကံဆိုးစရာ ရှိသေးသလဲ၊ ငါ့မှာ အမျိုးစုံဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ နေမကောင်းလည်း ဖြစ်ဖူးပြီ။ ပိုက်ဆံ လည်း ပျောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ မီးရထားအုပ်ချုပ်ရေးဌာနရဲ့ ကြိမ်းမောင်း

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

တာကိုလည်း နေ့စဉ် ခံနေရတယ်။ ငတ်လည်းငတ်တယ်။
ဝံပလွေရူးတစ်ကောင် ဘူတာရုံဝင်းထဲကိုလည်း ရောက်ခဲ့ဖူး
တယ်။ ဒါထက်ဘာဖြစ်စရာ ရှိသေးသလဲ။ သိက္ခာချခံရ၊
မတရားလုပ်ခံရတာလည်း ရှိခဲ့တယ်။ ကိုယ်ကလည်း တခြား
လူကို မတရားလုပ်ခဲ့တာတွေ ရှိတယ်။ ကိုယ် မလုပ်မိတာ
တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ငါ တစ်ခါမှ ရာဇဝတ်မှု မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။
လုပ်လည်း မလုပ်ရဲလို့လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ငါက ဥပဒေကို
ကြောက်တယ်လေ။

တိမ်တိုက်နှစ်ခုက လကိုဖုံးနေရာမှ ဖယ်ခွာ၍ အဝေးဆီ
တွင် လွင့်မြောက် လမင်းကြီးမကြားအောင် တစ်စုံတစ်ခု
တီးတိုးပြောနေကြသည် ထင်၏။ လေပြေသွေ သွေကလေးက
လွင့်ပြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာရင်း ထွက်သွားသည့် ရထားသံကို
သဲ့သဲ့ကလေး သယ်ဆောင်လာသည်။

ဇနီးက တံစက်မြိတ်တွင် ကျွန်တော့်ကို ဆီးကြိုသည်။
သူမ မျက်လုံးတွေက ပြီးပြီး ရွှင်ကြည်နေ၏။ မျက်နှာ
တစ်ခုလုံးလည်း ဝမ်းသာရိပ်တွေနှင့် တောက်ပနေ၏။

သူမ တီးတိုးလေသံဖြင့်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ကျွန်မပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ရှင်အခန်းကိုသွားပြီး
အပေါ်အင်္ကျီအသစ်ကို ဝတ်လိုက်။ ကျွန်မတို့ဆီကို ဧည့်သည်
ရောက်နေတယ်”

“ဘယ်ကဧည့်သည်လဲ”

“အဒေါ် နတားလီးယားပက်ထရိုဗနာလေး၊ အခုပဲ ထွား
နဲ့ ရောက်လာတယ်”

“ဘယ်က နတားလီးယားပက်ထရိုဗနာလဲ”

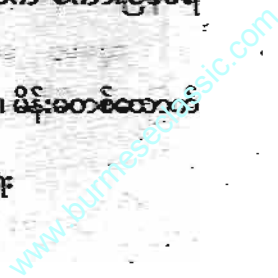
“ကျွန်မဦးလေး ဆိုင်မွန်ရဲ့ မိန်းမပေါ့၊ ရှင် သူ့ကို ခေါ်
ဘူး၊ သူက သိပ်သဘောကောင်းပြီး သိပ်ချောတာ”

ကျွန်တော် မျက်နှာမောင်ကြုတ်မိသည် ထင်၏။ မိန်းမက
မျက်နှာတည်တည်နှင့် ကံပျက်ကယာ တီးတိုးပြောသည်။

“သူလာတာတော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ စိတ်မဆိုးပါနဲ့
နီကိုလပ်ရယ်၊ လက်ခံလိုက်ပါ၊ သူ့က ကံမကောင်းတာပဲ၊
ကျွန်မဦးလေးက သိပ်ဆိုးတာ၊ ဒေါသလဲကြီးတယ်၊ သူနဲ့
ဘယ်နေနိုင်ပါ့မလဲ၊ အဒေါ်က သူ့အစ်ကိုဆီက ကေးဗြန်မရ
ခင် သုံးရက်ပဲနေမှာလို့ ပြောတယ်”

ဇနီးက သူ့ဦးလေး ဆိုးသည့်အကြောင်း၊ မိန်းမတစ်ထောက်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အနေနှင့် မခံနိုင်သည့်အကြောင်း၊ မိမိတို့အနေဖြင့် ထိုမိန်းမကို လက်ခံရန် တာဝန်ရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိတီးတိုးပြောနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူပြောသည်များကို သိပ်နားမလည်ဘဲ မိမိအပေါ်အင်္ကျီကိုဝတ်ကာ အဒေါ်ကို အသိဖွဲ့ရသည်။

ခပ်သေးသေး မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ကြမ်းခင်းတွေ၊ အဖြူရောင်နံရံတွေ၊ ညောင်စောင်းတွေ၊ ဖုံမှုန့်တွေကအစ သူမ၏ ထူးခြားသော အကောင်းစား ရေမွှေးတွေ၊ အလှတွေ၊ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုတွေကြောင့် အကုန် နုပျိုလန်းဆန်းသွားသည် ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ဧည့်သည်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့နေကြောင်း သူမ၏ အပြုံး၊ သူမ၏ ရေမွှေးနံ့၊ သူမ၏ အကြည့်၊ သူမ မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုံ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးအား သူမ နှုတ်ဆက်ပုံတို့ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်သည်။ လေးစားလောက်သည့် မိန်းမပါပေ။

သူမမှာ ယောက်ျားကို ကြောက်ရွံ့ထွက်ပြေးလာမှန်း မပြောဘဲ သိနိုင်သည်။ ယောက်ျားက အသက်ကြီးပြီး မိန်းမ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကိုနိုင်သည်။ သူမက ကြင်ကြင်နာနာနှင့် ဖျော်ဖျော်ခွင်ခွင်နေချင်သည်။ သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ရုံဖြင့် သိလိုက်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏ စိတ်အနေအထားကို မြင်ဖို့ဖြင့် သိသည့် ယောက်ျား အရှားသား။

“ငါ့မှာ ဒီလောက် ထွားကြိုင်းတဲ့ တူတစ်ယောက် မှီတာကို ငါမသိဘူး”

သူမက နှုတ်ဆက်ရန် လက်ကိုကမ်း၍ ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း

“ကျွန်တော်ကလဲ ကျွန်တော့်မှာ ဒီလောက်ချောတဲ့ အဒေါ်တစ်ယောက်ရှိမှန်း မသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့ ညနေစာ စားကြသည်။ ဒုတိယရန်ပိန်ပုလင်းမော့ဆိုပွင့်၍ မြောက်တက်သွားသည်။ ကျွန်တော်၏ အဒေါ်လည်း ဖန်ခွက်တစ်ဝက်ကျအောင် တစ်ခါတည်း သောက်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဇနီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသောအခါ အဒေါ်က သိမ်းဆည်းမနေတော့ဘဲ ခွက်ကျန်ကို မော့ချလိုက်သည်။ ဝိုင်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရှိနေသည်ဟူသော အသိက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ ရှိနေသည်။ သိချင်းတစ်ပုဒ်ကို

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

မှတ်မိပါစ။

မျက်လုံးလေးတွေက မက်မောစရာ ချစ်စဖွယ်၊ မျက်လုံးလေးတွေက လှပ၍ တောက်ပြောင်တယ်။ ဪ ကိုယ်ချစ်လိုက်ပါဘိ၊ ဪ မင်းကိုလည်း ကြောက်ပါဘိ'

နောက်ပိုင်း ဘာတွေဆက်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်တော် မှတ်မိတော့။ သိချင်လျှင် အချစ်မည်သို့စသည့်အကြောင်း အချစ်ဝတ္ထုတွေသာ ဖတ်ကြည့်ကြပေရော။ ကျွန်တော့်အနေနှင့်တော့ အဆိုပါသီချင်းစာသားနှင့်သာ ဖော်ကျူးလိုပါသည်။

'မင်းကိုစတွေ့တဲ့အချိန်မှာ နာရီတွေဟာ အကုသိုလ်တွေပဲ'

အရာရာသည် အဆိုးဆုံး အထွဋ်အထိပ်သို့ ရောက်ကုန်ရသည်။ ကြောက်စရာကောင်းသော မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခု ကျွန်တော့်အား သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကို တိုက်သလို တိုက်ပစ်ခဲ့သည်ကိုသာ သတိရနေသည်။ မုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော့်အား အတန်ကြာအောင် တိုက်ခတ်နေပြီး ကျွန်တော့်ကိုရော၊ ကျွန်တော့်ဇနီးကိုရော၊ ကျွန်တော့်အဒေါ်ကိုရော၊ ကျွန်တော့် အင်အားတွေကိုပါ ကမ္ဘာမြေပြင်ထက်မှ တိုက်ထုတ်နေသည်။ မုန်တိုင်းသည်

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကျွန်တော့်ကို ကွင်းပြင်ထဲရှိ ဘူတာရုံကလေးမှ အမှောင်လမ်းသို့ တိုက်ထုတ်ခဲ့ပြီတည်း။

ကဲ ကျွန်တော့်မှာ ဤထက်သာများ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစရာ ရှိသေးတော့သနည်း။

ချစ်ခြင်းသောအကုသိုလ်

BURMESE
CLASSIC

WITHOUT A TITLE

၁၅ ရာစုခေတ်က နေသည် ယခုခေတ်မှာလိုပင် နံနက်တိုင်း ထွက်၍ ညဆိုလျှင် အနားယူရန် ဝင်သွားမြဲပင်။ ပထမဆုံး နေရောင်က နင်းမှုန်များကို နမ်းရှုလိုက်သည်နှင့် ကမ္ဘာကြီး နိုးထလာပြီး လေထဲတွင် ပျော်ရွှင်နိုးကြား မျှော်လင့်ချက်အသံ များဖြင့် ပြည့်နှက်သွားတော့သည်။

နေ့တာကုန်သည်နှင့် ထိုကမ္ဘာကြီးသည်လည်း အမှောင်ထု အတွင်း နစ်မြုပ်ကာ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိုးတိမ်ထု တက်လာပြီး မိုးခြိမ်းသံလည်း ဒေါသတကြီး မြည်ဟည်း တတ်ပြန်သည်။ သို့မဟုတ်ကလည်း ကြယ်တစ်လုံး အိပ်ချင်မူး တူးဖြင့် ကောင်းကင်ယံမှ ပြုတ်ကျသွားတတ်သည်။ သို့မဟုတ် ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကလည်း မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြင့် ရဟန်းတစ်ပါးပြေးလာပြီး အခြားကိုယ်တော်များအား ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တွင် ကျားတစ်ကောင် တွေ့ခဲ့ကြောင်း ပြောမည်။ ဤသို့သာ လျှင် ဖြစ်နေတတ်မြဲ။ ထို့နောက်တွင်တော့ နေ့များသည် အလားတူစွာ ပေါ်လာသလို ညများသည်လည်း တစ်ဖုံတည်း ပေါ်လာကြပြန်သည်။

ရဟန်းများက အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ဝတ်ပြုကြသည် ဆရာတော်က အော်ဂင်တီးသည်။ လက်တင်ကဗျာများ စပ်သည် သီချင်းစပ်သည်။ ဤဆရာတော် ရဟန်းအိုကြီးမှာ ထူးခြားသော အရည်အသွေးရှိသူ ဖြစ်၏။

သူ၏ အော်ဂင်လက်သံမှာ အသက်ကြီးပြီဖြစ်၍ ပျံ့လွှဲ တော်မူကာနီးအရွယ်မို့ နားတွေမကောင်းတော့သည့် ရှေးရှေးက ရဟန်းတော်များပင် သူ့အခန်းထဲမှ တီးခတ်လိုက်သော သူ့အော်ဂင်လက်သံလေထဲတွင် မျှလွင့်လာသည့်အခါ မျက်ရည်များ မထိန်းနိုင်ဘဲ နားစွင့်နားထောင်ကြရသည်။

သူ စကားပြောသည့်အခါတွင်လည်း သစ်ပင်များ အကြောင်း၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များအကြောင်း၊ ပင်လယ်ပြင်

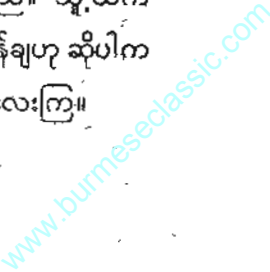
ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အကြောင်း စသည့် သာမန်အကြောင်းအရာကလေးများကိုပင် ပြောသည့်အခါ နားထောင်ရသူအဖို့ ပြီးနေလျှင်နေ၊ မျက်ရည် ကျလျှင်ကျ၊ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေရမိပင်။ သူ၏ရင်ထဲ၌ လှုပ် ခတ်လိုက်သော သံစဉ်သည် အော်ဂင်ပေါ်တွင်လည်း အလားတူ လှုပ်ခတ်လျက်ရှိသည်။

သူ အလွန်အမင်း စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းများ ဖြစ် သည့်အခါ တွင်လည်းကောင်း၊ ကြောက်မက်ဖွယ်အကြောင်းများ၊ ကြီးကျယ်သောအကြောင်းများ ပြောသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း စိတ်အာရုံဝင်စားကာ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောတတ်သည်။ တစ်လက်လက်တောက်သော မျက်လုံးများမှ မျက်ရည်များ ဝဲလာသည်။ မျက်နှာမှာလည်း နီမြန်းလာ၏။ အသံမှာလည်း အောင်မြင်လှသည်။ နားထောင်နေကြသည့် ရဟန်းအားလုံးမှာ လည်း သူ့အပြောတွင် အားလုံးနစ်မြောကုန်ကြရ၏။

ဤကဲ့သို့သော ကောင်းမြတ်သည့်အချိန်မျိုးတွင် သူ၏စွမ်း အားမှာလည်း အတိုင်းအဆမရှိ၊ ကြီးမားလာသည်။ သူ့ထက် အသက်ကြီးသူများကိုပင် သူက ပင်လယ်ထဲသွားရန်ချဟု ဆိုပါက သူ့ဆန္ဒအတိုင်း မဆိုင်းမတွဲ ထလုပ်ရန် ဝန်မလေးကြ။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သူ၏ဂီတသံ၊ သူ၏အသံ၊ သူရေးဖွဲ့သည့် ဘုရားဂုဏ်တော်
ဘွဲ့ သံပေါက်များမှာ ရဟန်းများအတွက် နားထောင်၍ မငြီးနိုင်
ဘဲ သူတို့၏ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာဘဝများတွင် သစ်ပင်များ၊ ပန်းများ၊
နေ့ဦးပေါက်ရာသီ၊ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီများပင်လျှင် သူတို့
အတွက် ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းချင်ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။ ဆရာ
တော်အိုကြီး၏ အရည်အသွေးများကမူ သူတို့အတွက် အဓိက
အာဟာရဖြစ်သည့် ပေါင်မုန့်ပမာ နေ့စဉ်လိုအပ်လျက် ရှိပေသည်။

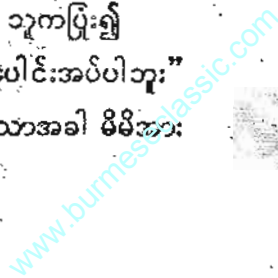
နစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားလေပြီ။ နေ့တွေမှာလည်း
တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ မခြားသကဲ့သို့ ညတွေမှာလည်း အလားတူ
ပင်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားတွင် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်နှင့် ငှက်များ
မှလွဲ၍ အခြားသက်ရှိသတ္တဝါများ မရှိကြ။ ဘုန်းကြီးကျောင်း
နှင့် အနီးဆုံးဆိုသော လူနေအိမ်ခြေများသည်ပင် အတော်ကို
ဝေးကွာလှပေသည်။ ထိုနေရာသို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှသွားလျှင်
သော်လည်းကောင်း၊ ထိုနေရာမှ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လာလျှင်
သော်လည်းကောင်း မိုင်ပေါင်းရာနှင့်ချီ၍ ကျယ်ပြောလှသော
သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့သွားလာသူမှာ
မိမိအသက်ကို တန်ဖိုးမထားသူ ဖြစ်လျှင်ဖြစ်၊ သို့မဟုတ်ကလည်း

မိမိအသက်ကို ပမာမထားသူ ဖြစ်မည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
သွားသည်မှာ ကိုယ်သချိုင်းသို့ ကိုယ်သွားသည်နှင့်သာ တူတော့
သည်။

တစ်ညတွင် ရဟန်းတို့ အံ့ဩသွားရသည်မှာ လူတစ်
ယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းခြံတံခါးကို လာခေါက်သောကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ထိုသူမှာ မြို့တွင်နေထိုင်သော လူတစ်ယောက်
ဖြစ်ပုံရပြီး ပုံမှန်လူသားများလို ကိုယ့်အသက်ကို ခင်တွယ်
တတ်သည့် လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

ထိုလူက ဘုရားလည်း ဝတ်မပြု၊ ဆရာတော်ကိုလည်း
ဦးမချဘဲ စားစရာ၊ သောက်စရာနှင့် ဝိုင်ကိုသာ တောင်းနေ
တော့သည်။ သူ့အား မြို့မှနေ၍ သဲကန္တာရကိုဖြတ်ကာ မည်သို့
လာခဲ့သနည်းဟု မေးသောအခါ သူက ရှည်လျားသော အမဲလိုက်
ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ပြောပြသည်။ သူသည် လမ်းတွင် အရက်
အသောက်များကာ မျက်စိလည်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြသည်။ သူ့အား
ရဟန်းပြု၍ ကုသိုလ်ယူရန် ပြောသောအခါ သူကပြုံး၍

“အရှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်ကို မပေါင်းအပ်ပါဘူး”
ဟုဆိုသည်။ ဝအောင်သောက်စားပြီးသောအခါ မိမိအား

ပြုစုကျွေးမွေးနေသည့် ရဟန်းတို့အား တစ်စိမ့်စိမ့်ကြည့်ကာ စိတ်မကောင်းဟန် ခေါင်းကိုရမ်းလျက်

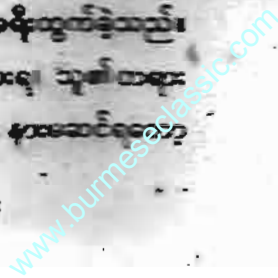
“အရှင်ဘုရားတို့က ဘာမှလဲ မလုပ်ကြဘူး၊ အရှင်ဘုရားတို့ဟာ ကိုယ့်ရဲ့ စားဖို့သောက်ဖို့ ကိစ္စတွေလောက်သာ လုံးပမ်းနေကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အရှင်ဘုရားတို့ ကုသိုလ်ရမလား၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ အရှင်ဘုရားတို့ ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ စားသောက်လိုက်၊ ကုသိုလ်ရမည့်အရေးကို တွေးနေလိုက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး နေနေတဲ့အချိန်မှာ တခြားလူတွေဟာ လမ်းပျောက်ပြီး ငရဲကို သွားကြရတော့မယ်၊ မြို့တွေမှာ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်စမ်းပါဦး၊ တချို့ကလဲ ငတ်ပြီးသေကြ၊ တချို့ကလဲ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ရွှေတွေကို ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတာနဲ့ ကိလေသာ အစိုက်ညွှံ့မှာ ပျားရည်မှာနစ်တဲ့ ယင်ကောင်တွေလို နစ်မြုပ်ကုန်ကြရတယ်၊ သူတို့မှာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုလဲ မရှိ၊ သစ္စာတရားလဲမရှိကြဘူး၊ သူတို့ကိုကယ်တင်ဖို့ ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိသလဲ၊ မနက်ကနေစပြီး ညတိုင်အောင် အရက်သောက်နေတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ တာဝန်လား၊ ဘုရားသခင်ကိုယ်တော်တို့ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှု၊ မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရားတွေ ပေးထားတာဟာ

ဒီ နံရံလေးဘက်ကြားမှာ ထိုင်နေကြဖို့လား”

အရက်မူးနေသော မြို့သား၏စကားမှာ မိမိတို့အား အပြစ်တင်စွပ်စွဲနေသလို ရှိသော်လည်း ဆရာတော်၏စိတ်ထဲတွင် ထူးထူးခြားခြား ထိခိုက်သွားမိသည်။ ဆရာတော်နှင့် ရဟန်းရှားတစ်ဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန်ကြည့်ပြီး ဆရာတော်က မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ရဟန်းတို့ သူပြောတာမှန်တယ်၊ မိုက်ခဲပြီ၊ ခသိနားမလည်လို့ အမိုက်ဖုံးပြီး ကံမွဲတွေဖြစ်နေရတာဟာ ဘုရား၊ တရား မယုံကြည်ကြလို့ပဲ၊ အကုသိုလ်များလို့ ဖုတ်စီးကြရလိမ့်မယ်၊ ဒါကို ငါတို့က ငါတို့နဲ့မဆိုင်သလို ဒီနေရာကနေ ဘယ်မှမသွားကြဘူး၊ ငါသွားပြီး သူတို့ကို သူတို့ဆုနေတဲ့ ဘုရား၊ ဟရားတွေ သတိပေးဦးမှပဲ”

ရဟန်းအိုကြီးမှာ မြို့သား၏စကားကြောင့် စိတ်ထိခိုက်နေရပေသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူ၏တောင်ရောက်ယူ၍ ရဟန်းများကို နှုတ်ဆက်ကာ မြို့သို့ ခန့်ထွက်ခဲ့သည်။ ရဟန်းများမှာ သူ၏ဂီတသံကိုလည်း မကြားရ သူ၏တရားကိုလည်း မနာရ၊ သူ၏ကဗျာရွတ်သံကိုလည်း မှားဆင်ရတော့

ဘဲကျန်နေရစ်ခဲ့ကြရသည်။

ရဟန်းတို့က တစ်လစောင့်သည်။ နှစ်လစောင့်သည်။ သို့သော် ရဟန်းအိုကြီး ပြန်မရောက်သေး။ နောက်ဆုံး တတိယလကုန်သောအခါ ကြားနေကျ တောင်စောင်းထောက်သံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

ရဟန်းတို့ ပြေးထွက်သွားပြီး သူ့ကိုကြိုကာ ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြသည်။ သို့သော် ဆရာတော်မှာ ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရမည့်အစား စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုကြွေးနေသည်။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း ပိန်ချိုးကာ ပို၍ အိုမင်းသွားသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း သောကရိပ်တွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရိပ်တွေနှင့် ပြည့်နေ၏။ သူငိုနေပုံမှာ အလွန်တရာစိတ်ထိခိုက်နာကြည်းနေဟန်မျိုး။

ဤတွင် ရဟန်းများလည်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျကာ ဆရာတော်အား အဘယ်ကြောင့် ငိုရသည်၊ အဘယ်ကြောင့် မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်ရသည်ကို မေးကြသောအခါ ဆရာတော်က လုံးဝပြန်မဖြေဘဲ သူ၏အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကို သွေ့ခတ်လိုက်သည်။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ငါးရက်လုံးလုံး အစာမစား၊ ရေမသောက်၊ အော်ဂင်ကိုလည်းမတီး။ ရဟန်းများ တံခါးကိုခေါက်၍ မိမိတို့လည်း ဆရာတော်နှင့်အတူ ပူဆွေးမှုကို မျှယူရန် ထွက်ခဲ့ပါဟု လျှောက်ထားသောအခါတွင်လည်း ဆရာတော်မှာ ဆိတ်ဆိတ်သာပင် နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရဟန်းများအား သူ့ဘေးခေါ်၍ ငိုလွန်းသဖြင့် ခို့မောက်နေသော မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသနှင့် စိတ်ပျက်သည့်အမူ အယာများ ဆောင်ကာ ပြီးခဲ့သည့် သုံးလအတွင်း ဖြစ်ပျက်သမျှတို့ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဖြိုသို့သွားသည့် ခရီးအကြောင်းကို ပြောနေစဉ် သူ့အသံမှာ တည်ငြိမ်၍ မျက်လုံးများလည်း ပြီးယောင်သန်းလာသည်။

ငှက်ကလေးများ စေားဆိုသံ၊ စမ်းချောင်းကလေးများ၏ ရေစီးသံများကို ကြားနေရင်း ချိုမြိန်သော သူ၏မျှော်လင့်ချက်အသစ်များမှာ သူ့ရင်၌ တစ်ဖွားဖွား ပေါ်လာသည်။ သူ့ကိုယ်သူ့အနိုင်ရမည့် စစ်ပွဲတစ်ပွဲအား သွားတိုက်တော့မည့် စစ်သားတစ်ယောက်လို ရင်၌ ခံစားနေရသည်။ သွားနေရင်း စိတ်ကူး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

တွေယဉ်ကာ ဓမ္မသီချင်းများစပ်လိုက်၊ ကဗျာများစပ်လိုက် လုပ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် မိမိ၏ ခရီးလမ်းဆုံးကို ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသောအခါ သူ့အတော်ပင် အံ့သြသွားမိသည်။

သူ့အသံမှာ တုန်ရီကာ မျက်လုံးများ တစ်လက်လက် တောက်လာသည်။ မြို့အကြောင်းနှင့် လူတွေအကြောင်း ပြောသောအခါ ရင်၌ ဒေါသမီးတောက်လောင်နေသည်။

သူ မြို့ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူးသည့်၊ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားရဲသော အရာများကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယခုအသက်အရွယ်ကျမှ တစ်သက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ် ဆေတန်နတ်ဆိုး၏ စွမ်းအားကြီးမားပုံ၊ ဒုစရိုက်တရားတွေ ထွန်းကားပုံ၊ လူတွေအကြား စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားကာ ကိလေသာတရား ဖုံးလွှမ်းပုံတို့ကို နားလည်ခဲ့ရသည်။

ပထမဆုံး အိမ်တစ်အိမ်ကို သူဝင်သွားတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး တိုက်ဆိုင်ကာ အကုသိုလ်မြင်ကွင်း တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လူငါးဆယ်ခန့် ငွေတွေအမြောက်အမြားကိုင်ပြီး စားလိုက်ကြ၊ ဝိုင်တွေ သောက်လိုက်ကြနှင့် မဆုံးနိုင်တော့။ သေရည်၏ အရှိန်ကြောင့် သီချင်းတွေဆိုကြ၊ ဘုရားတရား ကိုင်းရှိုင်းသူ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရှုန်ပိန်နှင့်ချက်ကော့မိ၏ဝတ္ထုတိုများ

မှန်သမျှ မည်သူမျှမပြောရဲသော စက်ဆုတ်ဖွတ်ရာ စကားများကိုလည်း ရဲရဲတင်းတင်း ပြောတတ်ကြသည်။

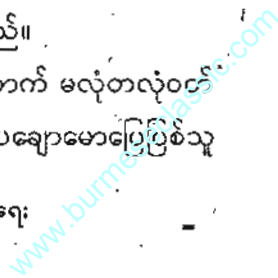
သူတို့အားလုံးမှာ လွတ်လပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ အထိန်းအသိမ်းမရှိ ရဲတင်းခြင်းတို့နှင့် ပြည့်နေ၏။ ဘုရားကိုလည်း ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ သရဲတစ္ဆေနှင့် သေခြင်းတရားကိုလည်း ကြောက်ရမှန်းမသိ၊ စိတ်ထဲရှိသမျှ လုပ်ကြ၊ ပြောကြ၊ စိတ်ထဲတွင် သွားချင်သည့်နေရာကို လျှောက်သွားကြနှင့်။

ဝိုင်မှာလည်း ကြည်လင်နေပြီး အတော်ပင်မွှေးကြိုင်ကာ အရသာရှိမည့်ပုံမျိုး။ သောက်လိုက်သူမှန်သမျှ ပြုံးသွားပြီး နောက်ထပ်သောက်ချင်စိတ်တွေ ပေါ်လာပြန်သည်။ ဝိုင်သည် သူ၏ချိုမြိန်မှုတွင် ရမ္မက်တွေ သိုဝှက်ထားသည်ကို သိသည်လား၊ ဝိုင်ကလည်း အပြုံးကို အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုကာ မြူးတူးစွာ တစ်လက်လက် တောက်ပြနေသည်။

ရဟန်းအိုသည် ဝိုင်ကြွေးရင်း ဒေါသမီး တောက်လောင်ရင်း သူမြင်သမျှများကို ဆက်၍ ပြောပြနေသည်။

စားပွဲ၏အလယ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် မလုံတလုံဝတ်ကာ ရပ်နေ၏။ သူမလောက် ရုပ်ရည်လှပချောမောပြေပြစ်သူ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

လောကတွင် ရှိမည်ပင်မထင်။ အရွယ်က နုပျိုသည်။ ဆံပင်က ရှည်လျားသည်။ အနက်ရောင်မျက်လုံးများနှင့် နှုတ်ခမ်းများက ဖူးနေသည်။ အရှက်အကြောက်လည်းမရှိ။ သူ့ပြုံးလိုက်သောအခါ သွားကလေးများက နှင်းပွင့်လိုဖြူဖွေးနေပြီး “ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျွန်မ ဘယ်လောက်များတောင် လှလိုက်သလဲ၊ ဘယ်လောက် တောင် ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ” လို့ ဟူ၍ ပြောနေသယောင်။

အကောင်းစားပိုးနှင့် ဘရိုက်တံပိုးသားများကို ပုခုံးထက် မှာ ခြံထားသည်။ သို့သော် သူမ၏အလှကို ထိုခြံလွှာများက မပုံးနိုင်။ ခြံလွှာထဲမှ သူမ၏အလှသည် နွေဦးရာသီ၌ မြေကြီး ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်နေသော အပင်အစို့၊ အညှောက် ပမာတည်း။ အရှက်မရှိသော ထိုမိန်းမသည် ဝိုင်တွေသောက်၊ သီချင်းတွေဆို၊ ပြီးတော့ စားသောက်နေသူများအား သူမ၏ကိုယ် ကို ပုံအပ်လိုက်တော့သည်။

အဖိုးအိုသည် လက်ကိုငှေ့ရမ်း၍ မြင်းပွဲတွေအကြောင်း၊ နွားရိုင်းသတ်ပွဲအကြောင်း၊ ဇာတ်ရုံတွေအကြောင်း၊ အဝတ်ဗလာ မိန်းမပုံတွေ ရေးဆွဲထုလုပ်နေကြသည့် အနုပညာအလုပ်ရုံတွေ အကြောင်း ဆက်၍ပြောနေသည်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သူသည် အပြောကောင်းကောင်း၊ အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်၊ စိတ်ပါ လက်ပါဖြင့် မမြင်ရသော တူရိယာတစ်ခုကို တီးခတ်နေသည့် ပမာ ပြောနေရာ ကျန်ရဟန်းများမှာ သူ့အပြောတွင် စိမ့်ဝင် နစ်မြောနေကြသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ခု၏ နှစ်လိုဖွယ်ရာ အဖြစ်တွေ၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှု၏ အလှတရားတွေ၊ မသူတော် မိန်းမ၏ ခန္ဓာကိုယ်အလှအပန်တွေကို ပြောပြီးနောက် ရဟန်း အိုကြီးသည် ဆေတန်နတ်ဆိုးကိုကြိမ်ဆဲ၍ ထကာ လှည့်ထွက် သွားပြီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် သူထွက်လာသောအခါ ဘုန်းကြီး ကျောင်းတွင် ရဟန်းတစ်ပါးမျှ မရှိတော့။ သူတို့အားလုံး မြို့ကို သွားကြလေပြီ။

ဒုက္ခပေးတဲ့ဧည့်သည်

**THE TROUBLESOME
GUEST**

သစ်တောအမှထမ်း အာတမ်၏ ယိုင်နေသော ခပ်နိမ့်နိမ့်
 ဆဲကလေးထဲတွင် လူနစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်မှာ
 အရပ်ပုပု၊ ပိန်သွယ်သွယ်၊ ပါးရည်တွန့်ကာ လည်ပင်းထိပေါက်
 နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့် တုန်ယင်ချိနဲ့နေသော အာတမ်
 ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ယောက်မှာ ရုပ်အင်္ကျီအသစ်၊
 သည်ရှည်ဖိနပ်နှင့် လမ်းကြို၍ဝင်လာသော အရပ်မြင့်မြင့် လူငယ်
 နှစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

မှောင်မည်းနေသော အပြင်ဘက်တွင် လေကြီးမိုးကြီးမကျ
 မီ ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း လေကတပေါတေ တိုက်နေသည်။
 လေပြင်းမုန်တိုင်းက ကြမ်းတမ်းစွာ တိုက်နေသည်နှင့်အမျှ သစ်ပင်
 ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

များမှာလည်းကောင်းလျက် ဝေဒနာကြောင့် ညည်းညူနေကြသည်။ လွင့်ပျံလာသော သစ်ရွက်များက ပြတင်းပေါက်တွင် မှန်ပေါက်၍ ဖာထားသော စက္ကူပေါ်သို့ တဖျတ်ဖျတ် လာရောက်ရိုက်ခတ် လာကြသည်။

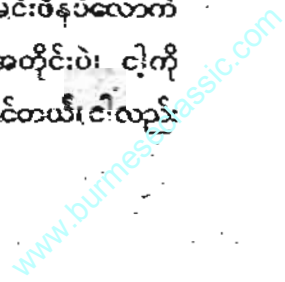
အာတမ်က မုဆိုးအား ထိတ်လန့်ဟန် စိုက်ကြည့်နေရင်း အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုးကလေး ပြောနေသည်။

“ငါပြောမယ် မောင်ရင်၊ ဝံပုလွေတွေ၊ စုန်းမတွေ၊ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေကို ငါမကြောက်ဘူး၊ ငါ လူတွေကိုပဲကြောက်တယ်၊ သေနတ်တွေ၊ တခြားလက်နက်တွေရှိရင် တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မကောင်းတဲ့လူတို့ ယောက်ရဲ့ရန်က ဘာနဲ့မှ ကာကွယ်လို့မရဘူး။”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို သေနတ်နဲ့ပဲ လိုက်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဓားပြတစ်ယောက်ကို သေနတ်နဲ့ပဲ ရင် အဲဒီအတွက် ဆိုက်ဗေးရီးယားကို ပို့ခံရလိမ့်မယ်”

“ငါ ဒီမှာ သစ်တောဝန်ထမ်းတစ်ယောက် လုပ်နေတာ အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါးရှိပြီ၊ မကောင်းတဲ့လူတွေကြောင့် ငါ ဒုက္ခရောက်ရတဲ့အကြိမ်ပေါင်းဟာ ပြောတောင်မပြတတ်လောက်

အောင်ပါပဲ၊ အဲဒီလို ဒုက္ခရောက်ရတာမျိုးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်၊ ဒီတဲကလေးဟာ လမ်းနဲ့နီးတဲ့ ကွင်းကလေးထဲမှာ ဆောက်ထားတာဆိုတော့ အဲဒီလို ယုတ်မာတဲ့လူတွေကို လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ လူဆိုးလူမိုက်တစ်ယောက်ဟာ ငါ့ဆီကိုလာရင် ဦးထုပ်တောင်မချွတ်ဘဲ ဒီမှာ ကျွပ်ကို ပေါင်မုန့်နည်းနည်းပေးစမ်းဆိုပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းပြောတတ်တာ၊ ငါ့မှာလည်း ဘယ်ကပေါင်မုန့်ရမှာလဲ၊ သူကရော တောင်းခွင့်ရှိလို့လား၊ ငါက ဒီနားကဖြတ်သွားတဲ့ အရက်သမားမုန့်သမားကို လိုက်ကော့မွေးနေရလောက်အောင် သန်းကြွယ်သူဌေးလား၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ ကောက်ကျစ်တဲ့အသွင် တစ်လက်လက်တောက်နေတယ်၊ နောက်ပြီး မဆိုင်မတွ ငါ့နားနားကပ်ပြီး ကျွပ်ကို ပေါင်မုန့်နည်းနည်းပေးတဲ့၊ ဒါနဲ့ ငါလည်းပေးလိုက်တယ်၊ ငါကလည်း လူဆိုးလူမိုက်တွေနဲ့ဖက်ပြီး ရန်မဖြစ်ချင်ဘူးလေ၊ အဲဒီအကောင်တွေထဲက တချို့ဆိုရင် ပခုံးတွေဟာ တစ်ကိုက်လောက်ကျယ်တယ်၊ လက်သီးတွေကလည်း မင်းဖိနပ်လောက်ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ငါကလည်း မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ့ကို လက်သန်းကလေးနဲ့ထိုးတာတောင် လဲကျသွားနိုင်တယ်၊ ငါ့လည်း

ပေါင်မုန့်ပေးလိုက်ရော သူက ကောင်းကောင်းစားပြီး တံတစ်
လုံးပြည့်အောင် လှဲအိပ်တော့တာပဲ။ ကျေးဇူးစကားပြောဖို့လား
သေးသေး။ တစ်ခါ ပိုက်ဆံလိုချင်ပြန်သေးသတဲ့။ အဲဒီတော့
ခင်ဗျား ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာထားသလဲလို့ ပြောတယ်။ ငါ့မှာ
ဘာပိုက်ဆံရှိမှာလဲ။ ငါက ပိုက်ဆံဘယ်ကရမှာလဲ”

“သစ်တောဝန်ထမ်းက ပိုက်ဆံမရှိဘူးလား။ ခင်ဗျား
လစဉ် လစာရနေတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သစ်တွေကို ခိုးရောင်း
လို့လဲရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားတယ်”

မုဆိုးက ရယ်လျက်ဆိုသည်။ အာတစ်သည် မုဆိုးအား
ကြောက်လန့်တကြားကြည့်ကာ ငှက်အမြီးခါသလို မုတ်ဆိတ်မွေ
တွေကို ခါနေသည်။

“မင်းအရွယ်ငယ်ငယ်နဲ့ ငါ့ကို ဒီလိုပြောရသလား။ အဲဒီ
အတွက် မင်းကို ဘုရားသခင်က ဆုံးမလိမ့်မယ်။ မင်းက
ဘယ်သူလဲ။ မင်းက ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်တော်က နိသက်ပါ။ ဘီလစ်စာရေးကြီးရဲ့သား
ပီယာဆိုဖကာမြို့ကလေ”

“အေး၊ မင်း သေနတ်တောင်လာသလိုပဲ။ ငါလည်း

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ငယ်ငယ်က သေနတ်တောင်ပြီး သွားလေ့ရှိတယ်။ အင်း အင်း၊
ဝါး”

အာတစ် တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆက်၍
“အတော်ကို အဖြစ်ဆိုးတယ်ကွာ၊ လူကောင်းတွေက
ရှားပါးပြီး ဓားပြတွေ၊ လူသတ်ကောင်တွေက မရေမတွက်နိုင်
အောင်ပဲ”

“ခင်ဗျားပြောပုံကြည့်ရတာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကြောက်
နေပုံပဲ”

“တွေ့ပဲတွေ့တတ်ပလေ။ ငါက မောင်ရင်ကို ဘာဖြစ်လို့
ကြောက်ရမှာလဲ။ ငါ အကဲခတ်တတ်ပါတယ်။ မောင်ရင်က
ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဝင်လာတာမဟုတ်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေး
နဲ့ ဝင်လာတယ်။ ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို ဦးညွတ်ပြီး
ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ လက်နဲ့ လှက်ဝါးကပ်ပုံကို ဆွဲပြတယ်။ ဘယ်သူ
ဟာ ဘာကောင်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်။ မင်းကို ငါ ပေါင်မုန့်
ပေးရလို့လည်း ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူး။ ငါက မုဆိုးဖိုတစ်
ယောက်ပါ။ မီးဖိုထဲမှာ ငါ မီးတောင်မွှေးတာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့ရဲ့
လက်ဆွဲမီးဖိုလေးတောင် ရောင်းလိုက်ရပြီ။ ဆင်းရဲလို့ အသားဟို့။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဘာတို့တောင် မစားနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ပေါင်မုန့်ကတော့ မင်းကို ကျွေးလို့ရပါတယ်”

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် စားပွဲအောက်မှ တစ်စုံတစ်ခု၏ မာန်ဖိသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မာန်ဖိသံနှင့်အတူ တစ်ခွီးခွီး အသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။ အာတမ်မှာ ခုန်၍မြေထောက် ကိုရုတ်ပြီး မုဆိုးအား စူးစမ်းသလိုကြည့်လိုက်သည်။ မုဆိုးက

“ကျွန်တော့်ခွေးက ခင်ဗျားကြောင်ကို ရန်စောင်နေတာ ပါ၊ ဟဲ့ကောင်တွေ”

သူက စားပွဲအောက်မှ တိရစ္ဆာန်များကိုအော်ရင်း ဆက်၍ “ဟေ့ကောင်၊ ကောင်းကောင်းအိပ်နေ၊ မဟုတ်ရင် ကြာပွတ် စာမိမယ်၊ ဒါထက် ဦးရဲ့ကြောင်က ဘာကြောင့်ပိန်နေရတာလဲ၊ အရိုးပေါ်အရေတင်ပဲ”

“ဒီကြောင်မက အသက်ကြီးပြီလေ၊ သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ အချိန်တန်ပြီ၊ ဒါထက် မောင်ရင်က ဗီယာဆိုဖကာကနော်”

မုဆိုး သူပြောသည်ကိုမဖြေဘဲ

“ဒီကြောင်ကို ဘာမှမကျွေးဘူးဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ သူဟာ ကြောင်ဖြစ်ပေမယ့် သက်ရှိသူတ္တဝါတစ်ကောင်

ပါ၊ ဒါဟာ အတော်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်”

အာတမ်က မုဆိုးပြောသည်ကို မသိယောင်ပြုကာ

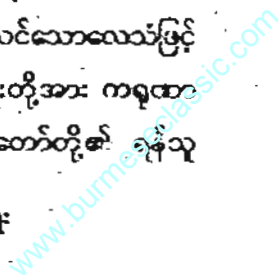
“ဗီယာဆိုဖကာဆိုတာ အတော် လူရွတ်လူမွေများတဲ့မြို့

ပဲ၊ အဲဒီက ဘုရားကျောင်းဆိုရင် တစ်နှစ်တည်းမှာ စားပြန်ခါ အတိုက်ခံရတယ်၊ အဲဒီလောက်ဆိုးသွမ်းတဲ့ လူတွေရှိတယ်ဆိုတာ ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး၊ ဒီကောင်တွေဟာ လူကိုလည်း ကြောက်ရကောင်းမှန်းမသိဘူး၊ ဘုရားကိုတောင် မကြောက်ကြဘူး၊ ဘုရားပစ္စည်းကိုခိုးလို့ အဲဒီအတွက် ကြီးပေးအသတ်ခံရဖို့ နည်းနည်းလေးတောင် မကြောက်ကြဘူး၊ အရင်တုန်းကဆိုရင် တော့ အဲဒီလိုဆိုးတဲ့အကောင်တွေကို ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ခေါင်းဖြတ်သတ်ပစ်တာ”

“သူတို့ကို အပစ်ပေးချင်သလိုပေး၊ ရိုက်ချင်ရိုက်၊ ကြိုက်တဲ့ ပစ်ဒဏ်ချ၊ အချိန်ကုန်တာပဲရှိမယ်၊ မကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ကို မကောင်းတဲ့အကျင့်ပျောက်အောင် လုပ်ဖို့ခက်တယ်”

အဘိုးကြီးမှာ သက်ပြင်းချလျက် တုန်ယင်သောလေသံဖြင့်

“ဘုရား၊ ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့အား ကရုဏာ တော်ဖြင့် ကယ်မတော်မူပါ၊ ဘုရားတပည့်တော်တို့၏ ရန်သူ

များနှင့် ယုတ်မာသောသူများ၏ ရန်မှ ကာကွယ်ပေးတော်မူပါ။
ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကလည်း ဘိုလ်ရီပေမြို့မှာ ကောက်ရိုးလှမ်းအလုပ်
သမားတစ်ယောက်က အခြားတစ်ယောက်ကို လက်သီးနဲ့ရင်ဘတ်
ကိုထိုးပြီး အသေရိုက်သတ်သွားသတဲ့။ ဖြစ်မှုဖြစ်ရပ်လေ၊ ဘယ်လို
စပြီးဖြစ်တယ်ထင်သလဲ။ ကောက်ရိုးလှမ်းအလုပ်သမားတစ်
ယောက်က စားသောက်ဆိုင်ထဲကနေ မူးထွက်လာပြီး အခြား
တစ်ယောက်နဲ့တွေ့သတဲ့။ အဲဒီတစ်ယောက်ကလည်း မူးနေသတဲ့”

မုဆိုးမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လည်ကို
ဆန့်၍ နားကိုစွန့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီးကိုလှမ်း
တားကာ

“နေဦး၊ ကျွန်တော် အော်နေသလိုလို ကြားလိုက်လို့”

အဘိုးကြီးရော၊ မုဆိုးပါ မှောင်မည်းနေသော ပြတင်းပေါက်
ဆီသို့ စူးစိုက်ကြည့်ကာ နားစိုက်၍ထောင်နေကြသည်။ သစ်ပင်
များလေတိုးသံကြားမှ ဂရုတစိုက်နားထောင်ကြည့်သူအဖို့ အသံ
များကို ကြားနေရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က အော်ခေါ်နေ
သည့်အသံလား၊ မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကို လေတိုးသဖြင့် ညည်းသံ
ကဲ့သို့ အသံထွက်နေသည်လား မကွဲပြား၊ ပြတင်းပေါက်တွင်

ကပ်ထားသော စက္ကူစအား တဖျတ်ဖျတ်တိုးနေသည့် လေသံ
ကြားမှ ထင်ထင်ရှားရှားအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကယ်ကြပါ”

“လူသတ်သမားတွေအကြောင်းကို ပြောနေရင်းနဲ့ ဒီကောင်
တွေ ရောက်လာပြီ၊ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ဓားပြတိုက်ခံ
နေရပြီနဲ့တူတယ်”

မုဆိုးကဆိုသည်။ သူက မျက်နှာများဖြူရောင်ကာ မတ်တပ်
ထရပ်လိုက်၏။ သစ်တောဝန်ထမ်းလည်း မျက်နှာများဖြူရောင်
ကာ ထရပ်ရင်း တိုးတိုးလေးဖြင့်

“ဘုရားသခင်၊ ဘာပညာတော်တို့အား ကယ်မတော်မူပါ”

မုဆိုးသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့မှန်းဆ၍ကြည့်
ရင်း တဲထဲ၌ ဖြတ်လျှောက်လာသည်။ သူ သည် ရေရွတ်သလိုဖြင့်

“ဘယ်လိုညကြီးလဲကွာ၊ မှောင်လိုက်တာလည်း ပိန်းလို့၊
ဓားပြတိုက်ဖို့ကောင်းတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ တစ်
ယောက်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်နေတယ်”

သစ်တောဝန်ထမ်းအဘိုးကြီးမှာ ဘုရားကားကိုကြည့်လိုက်
မုဆိုးကိုကြည့်လိုက်နှင့် အဘိုးကြီးမှာ ကြားရသည့်သတင်းကြောင့်

အလန်တကြားဖြစ်သွားသည့်ပမာ ခုံရှည်ပေါ်တွင် ပြန်၍ ခွေခွေ
လေးထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့သူက

“သားရယ်၊ အပြင်ခန်းကိုသွားပြီး အပြင်တံခါးကို မင်း
တုတ်ထိုးလိုက်ပါလား၊ မီးကိုလည်း ငြိမ်းလိုက်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူတို့ ဒီကိုလာချင်လာနေမှာ၊ ဘယ်ပြောနိုင်မလဲ၊ ဪ
ငါတို့အားလုံးဟာ အပြစ်သားတွေပါလား”

“ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ကြည့်ဖို့ကောင်းတဲ့ဟာ၊ ခင်ဗျား
က တံခါးကို မင်းတုတ်ထိုးဦးမလို့လား၊ ကဲလာ သွားကြမယ်”

မှဆိုးက သေနတ်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းရင်း ဦးထုပ်ကိုလှမ်း
ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့သူက

“ကဲ အပေါ်အင်္ကျီဝတ်ဦးလေ၊ သေနတ်ကိုယူခဲ့၊ လာ
လာ၊ ဖလာကာ”

သူ့ခွေးကို ခေါ်လိုက်သည်။ ခွေးလိမ္မာလိုလို၊ ခွေးဘီလူး
လိုလို နားရွက်အရှည်ကြီးနှင့်ခွေးမှာ ခုံရှည်အောက်မှ ထွက်လာ

ပြီး သူ့သခင်၏ခြေထောက်နားတွင် အမြီးနန်းကာ ဝပ်နေ၏။
ပြီးတော့ မှဆိုးက အဘိုးကြီးအား

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ဘာဖြစ်လို့ မထတာလဲ၊ မလိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“သွားကယ်ရအောင်လေ”

“ငါက ဘာလို့သွားရမှာလဲ၊ သူ့ဟာသူ နေပါစေ”

အဘိုးကြီးမှာ ဘာမှမပတ်သက်သည့်သဘော လက်ဟန်
ပြ၍ တစ်ယောက်တည်း ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့မလိုက်တာလဲ”

“ဒီလို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေပြောပြီး
သွားရင် ငါ မှောင်ထဲကို ခြေတစ်လှမ်းတောင် မသွားဘူး၊ သူ့
ဘာသာသူ နေပါစေ၊ ဒီသစ်တောထဲမှာ ကြောက်စရာအဖြစ်
အပျက် ဖြစ်တာတွေ ငါ မြင်ဖူးခဲ့ပါပြီကွာ”

“ဦးလေးက ဘာကို ကြောက်နေတာလဲ၊ ဦးလေးမှာ
သေနတ်မရှိဘူးလား၊ လာစမ်းပါ၊ တစ်ယောက်တည်းသွားရတာ
ကြောက်စရာကြီး၊ နှစ်ယောက်ဆိုတော့ ပျော်စရာကောင်းတာ
ပေါ့၊ ဟော ကြားလား၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်အော်ပြန်ပြီ၊ ကဲ
ထစမ်းပါ”

အဘိုးကြီးမှာ တညည်းညည်းဖြင့်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ခေါ်နေရတာလဲ မောင်ရင်ရယ်၊ ငါ အဲဒီ အမှောင်ထဲကို အရူးလိုသွားပြီး အသတ်ခံမယ်လို့ မင်း ထင်နေသလား။”

“ဒါဆိုတော့ မလိုက်ဘူးပေါ့။”

အဘိုးကြီးက ဘာမှမပြော။ ဆွေးကလည်း လူအော်သံကြား လို့ထင်သည် ထ၍ဟောင်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ လိုက်မှာလား။”

မုဆိုးက ဒေါသတကြီးစိုက်ကြည့်ရင်း အော်၍ပြောနေ သည်။ အဘိုးကြီးမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ငါ့ကိုစိတ်ညစ်အောင် မလုပ်နဲ့ကွာ၊ မင်းဘာသာသွားပါ။”

“ခင်ဗျားဟာ အတော်ညစ်ပတ်တဲ့ အရိုင်းအနိုင်းကြီးပဲ။”

မုဆိုးက တတွတ်တွတ်ပြောရင်း တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှည့်ကာ

“လာ လာ၊ ဖလာကာ”

သူ ထွက်သွားကာ တံခါးကို ဖွင့်ထားခဲ့၏။ လေမှာ တံထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးလည်း မှိတ်တုတ်၊ မှိတ်တုတ်ဖြစ်ရာမှ တောက်ပစွာလင်းလာပြီး ငြိမ်းသွားတော့သည်။

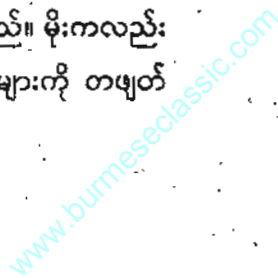
မုဆိုးထွက်သွားပြီးနောက် အဘိုးကြီးက တံခါးကိုသွား ပိတ်ရင်း လျှပ်စီးတစ်ချက် အလက်လိုက်တွင် မြေကွက်လပ် ကလေး၌ ရေကွက်တွေ၊ ထင်းရှူးပင်တွေနှင့် တစ်ရွေ့ရွေ့သွား နေသော သူ၏ဧည့်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ဟိုအဝေးဆီမှ မိုးခြိမ်းသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ဘုရားသခင်က ဘယ်လိုရာသီ ဥတုမျိုးကို ငါတို့ဆီကို ပို့လိုက်ပါလိမ့်”

သူက တီးတိုးရေရွတ်ရင်း လေးလံလှသော မင်းတုတ်ကြီး ကို ထိုး၍ပိတ်လိုက်သည်။

သူ အခန်းထဲသို့ပြန်လာရင်း မီးဖိုဆီသို့ လှမ်းလျှောက်လာ ကာ အပေါ်သို့တက်ပြီး ခေါင်းဖြိုးခြုံနေလိုက်သည်။ သူက သူ၏ သိုးသားရေအပေါ်အင်္ကျီအောက်တွင် လဲလျောင်းရင်း အသံများကို နားစွင့်နေ၏။

အော်သံရပ်သွားလေပြီ။ သို့ရာတွင် မိုးခြိမ်းသံက ကျယ် သည်ထက်ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟီးလျက်ရှိသည်။ မိုးကလည်း သံသံမဲမဲရှာချကာ ပြတင်းပေါက်မှန်နှင့် စက္ကူများကို တဖျတ် ဖျတ် ရိုက်ခတ်နေသည်။

“ဘယ်လိုမှန်တိုင်းလည်း မသိဘူး၊ ဒီကောင်တော့ ကြောက်လို့ မေးချင်းရိုက်နေတော့မယ်”

သူကတွေးရင်း တစ်ကိုယ်လုံး စက်စက်ကျအောင် စိန္တကာ သစ်မြစ်ကိုခလုတ်တိုက်လဲသွားမည့်ပုံ မုဆိုးကို မြင်ယောင်ကြည့်နေမိသည်။

ဆယ်မိနစ်မကြာလိုက် ခြေသံများကိုကြားရပြီး ကြယ်လောင်သော တံခါးခေါက်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သူက မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ပါ၊ တံခါးဖွင့်စမ်းပါ”

မုဆိုး၏ အသံဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးမှာ မီးဖိုပေါ်မှတွယ်ဆင်းကာ ဖယောင်းတိုင်ကို လိုက်စမ်းပြီး မီးထွန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးသွားဖွင့်ပေးရန် ထွက်လာခဲ့၏။ မုဆိုးနှင့်သူ၏ခွေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးစိန္တော့သည်။ သူတို့မှာ ပြင်းထန်သော မိုးဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသဖြင့် ကြွက်စုတ်ပမာ စက်စက်ကျနေတော့၏။

“ဟိုမှာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

အဘိုးကြီးကမေးသည်။ မုဆိုးက အသက်ကိုမနည်းရှုရင်း

“မိန်းမတစ်ယောက် မြင်းလှည်းနဲ့လမ်းချော်ပြီး မြောင်းထဲ ကျသွားလို့”

“ဪ ဖြစ်မှဖြစ်ရပေလေ၊ အတော်ကို ကြောက်သွားမယ် စင်တယ်၊ သူ့ကို မင်း လမ်းပေါ်ပြန်တင်ပေးခဲ့သလား”

“ခင်ဗျားလို သူရဲဘောကြောင်တဲ့လူကို ကျုပ် ပြန်ဖြေရာမလိုဘူး”

မုဆိုးက စိန္တနေသော သူ၏ဦးထုပ်ကို ခုံရှည်ပေါ်ပစ်တင်င်းဆက်၍

“ခင်ဗျားဟာ သူရဲဘောကြောင်ပြီး ဆန်ကုန်မြေလေးကြီး ဝီတာ ကျုပ် အခုသိသွားပြီ၊ ဒါနဲ့တောင် ခင်ဗျားဟာ လုံခြုံရေးနဲ့ထမ်းဆိုပြီး လခယူနေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ဘာမှအသုံးကျတဲ့သူ”

အဘိုးကြီးမှာ ကုပ်ကုပ်ကလေး မီးဖိုဆီသို့ပြန်သွားပြီး ညည်းတွားကာ လဲလျောင်းလိုက်သည်။ မုဆိုးလည်းခုံရှည်ပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ ခေတ္တမျှ ထိုင်စဉ်းစားရင်း ရေစိုနှင့်ပင် ပစ်လှဲခဲ့က်သည်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ခင်ကြာတော့ သူ ပြန်ခုန်ထလိုက်ပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်ကာ ပြန်၍လှဲလိုက်ပြန်သည်။ ခါတိုင်းထက်ပို၍ ကျယ်လောင်သော မိုးခြိမ်းသံကြီးပေါ်လာသည်နှင့် သူ တစ်ဖက်သို့ စောင်းကာ တံတွေးကိုထွေးလျက် တတွတ်တွတ် ပြောနေပြန်သည်။

“သူက ကြောက်လိုက်ရတာ၊ ဒီမိန်းမကို တစ်ယောက်ယောက်က သတ်နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီမိန်းမကို သွားကယ်ဖို့ ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိသလဲ၊ သူ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ နောက်ပြီး ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ယောက်၊ အလကား တိရစ္ဆာန်ကြီး”

အဘိုးကြီးမှာ ‘ဟင်း’ ဟုဆိုကာ သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်သည်။ ဖလာကာမှာ မှောင်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ့ခါလိုက်သဖြင့် ရေစက်များစင်ကုန်သည်။ မုဆိုးက

“ခင်ဗျား အဘွားကြီးတစ်ယောက် အသတ်ခံရတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ခင်ဗျားဟာ ဒီလိုလူစားမျိုးမှန်း ကျုပ်မသိခဲ့ဘူး”

တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ မုန်တိုင်းက အနည်းငယ်စဲ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သွားသည်။ မိုးခြိမ်းသံက အဝေးဆီတွင် ခပ်သဲ့သဲ့သာ ကြားနေရ၏။ မိုးကတော့ရွာနေဆဲ။

ထို့နောက် မုဆိုးက ပေါက်ကွဲတာ

“အခုလို အကူအညီတောင်းတာ အဲဒီမိန်းမမဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကမှ လာမကယ်ဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားဘယ်လိုနေမလဲ တိရစ္ဆာန်ကြီး၊ ခင်ဗျား အဲဒီလို ကြောက်ချေးပါနေတာကို ကျုပ် အသည်းယားသဗျာ”

ထို့နောက် အတန်ကြာအောင်ငြိမ်နေပြီးမှ မုဆိုးကဆက်၍

“ခင်ဗျားဟာ အခုလိုလူတွေကို ကြောက်နေတယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံတွေရှိမှာ သေချာတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အခုလောက်မကြောက်ဘူး”

“မင်းအခုပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေအတွက် ဘုရားသခင်

က ကြည့်နေမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ တစ်ပြားမှမရှိဘူး”

မီးပိုပေါ်မှနေ၍ အာတမ်က အာလုပ်သံကြီးနှင့် ဆိုသည်။

“ဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့သူတွေဟာ အမြဲတမ်း ပိုက်ဆံရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ လူတွေကို

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရတာလဲ။ ခင်ဗျားမှာ ပိုက်ဆံရှိလို့ပေါ့။ ကျုပ် ခင်ဗျားကို သင်ခန်းစာပေးတဲ့အနေနဲ့ ဓားပြတိုက်ရမယ်”

အာတမ်သည် မီးဖိုပေါ်မှတိတ်တိတ်ကလေးဆင်းကာ ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး ဘုရားစင်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဖြူရော်နေပြီး မုဆိုးအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။ မုဆိုးကဆက်၍

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ဓားပြတိုက်ကို တိုက်ရမယ်၊ ဘယ်လိုထင်သလဲ။ လူတစ်ယောက်ကို သင်ခန်းစာမပေးသင့်ဘူးလား၊ ကဲ ပြော၊ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာရှာထားသလဲ”

အာတမ်မှာ မိမိအောက်တွင်ပိနေသော ခြေထောက်များကို ဆွဲထုတ်ကာ မျက်စိပေကလပ် ပေကလပ် လုပ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျား ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်နေရတာလဲ။ ခင်ဗျားမှာ ပါးစပ်မပါဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာမပြောရတာလဲ”

မုဆိုးက ခုန်ထပြီး အဘိုးကြီးထံ လျှောက်လာသည်။

“အခုတော့လဲ စီးကွက်ကြီးလို့ မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး ထိုင်နေလိုက်တာ၊ ကဲ ကျုပ်ကို ပိုက်ဆံပေးပါ၊ မပေးရင် ကျုပ်

သေနတ်နဲ့ ခင်ဗျားကိုပစ်ရလိမ့်မယ်”

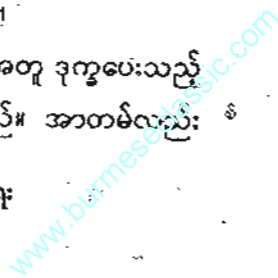
“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နေရတာလဲကွာ၊ မင်းကို ငါ ဘာလုပ်မိလို့လဲ၊ ဘုရားသခင် အားလုံး မြင်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့စကားလုံးတွေအတွက် ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ မင်း ပြစ်ဒဏ်သင့်လိမ့်မယ်၊ မင်း ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းခွင့် မရှိပါဘူး”

အဘိုးကြီးမှာ ငိုသံပါကြီးနှင့်ပြောရင်း မျက်ရည်များကျလာသည်။ မုဆိုးမှာ ငိုနေသော အာတမ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တဲကိုဖြတ်လျှောက်သွားပြီး ဒေါတတကြီးဖြင့် ဦးထုပ်ကို လက်နှင့်ရိုက်ကာ ယူလိုက်သည်။ သေနတ်ကိုလည်း ဆွဲယူလိုက်၏။ သူက တတွက်တွက်ဖြင့်

“အိုး၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ခင်ဗျားကို မမြင်ချင်တော့ဘူး၊ ကျုပ် ဒီမှာလဲ မအိပ်တော့ဘူး၊ ကဲ သွားမယ်၊ လာ လာ၊ ဖလာကာ”

သူက တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

ထို့နောက် တံခါး ဆောင့်ပိတ်သံနှင့်အတူ ဒုက္ခပေးသည့် ဧည့်သည် သူ့ခွေးနှင့် ထွက်သွားတော့သည်။ အာတမ်လည်း

၁၁၄

ခင်သန့်

တံခါးကို သော့ခတ်ကာ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် လက်ဖြင့်
လက်ဝါးကပ်သဏ္ဍာန် ရေးခြစ်ပြီး လဲလျောင်းသွားတော့သည်။

သူမုန်းစား

THE BEGGAR

“သနားကြပါခင်ဗျာ၊ မရှိဆင်းရဲလို့ သနားကြပါ။ ထမင်း
မစားရတာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ တည်းခိုဖို့ ငါးကိုပက်တောင်
မတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ဘုရားစူးပါရစေရဲ့၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးရွာ
ကျောင်းသရာဘဝနဲ့ ရှစ်နှစ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်၊ မတော်မတရား
မကောင်းကြကြလို့ ကျွန်တော် အလုပ်ပြုတ်ခဲ့ရပါတယ်၊ မတရား
ချောက်တွန်းခံခဲ့ရတာပါ၊ အခု ကျွန်တော့်မှာ ဘာမှလုပ်ကိုင်
မစားနိုင်တော့လို့ပါ”

အကျိုးဆောင်ရှေ့နေကြီး ဆဗော့ဆော့က တောင်းရမ်း
နေသူ၏ စုတ်ပြတ်နေသော ဝါကျင်ကျင် အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီ၊
သီဝေသော ခပ်မွဲမွဲ မျက်လုံးများနှင့် ပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ပါသည် အနီကွက်တို့ကိုကြည့်ကာ သည်လူကို မိမိ ယခင်မြင်ဖူးပါသည်ဟု ထင်နေမိ၏။

သူဖုန်းစားက ဆက်၍

“အခု ကာလူဂါခရိုင်မှာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်တစ်နေရာပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် အဲဒီကိုသွားဖို့ ပိုက်ဆံမရှိပါဘူး။ သနားသဖြင့် ကူညီပါခင်ဗျာ။ တောင်းရမ်းရတာ ရှက်လဲရှက်ပါတယ်။ အခြေအနေအရ မတောင်းရင်မဖြစ်လို့ပါ”

ဆာဗော့ဆော့၏ မျက်လုံးများ ထိုလူ၏ ဖိနပ်များဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ တစ်ဘက်က ဒေါက်မြင့်၊ တစ်ဘက်က ဒေါက်နိမ့်။ ရုတ်တရက် သူ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလိုက်သည်။

“ဒီမယ်၊ ငါ မင်းကို ဆာဒိုးဗားယားလမ်းထဲမှာ တွေ့ခဲ့တယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတုန်းက မင်းပြောတော့ မင်းဟာ ကျောင်းထုတ်ခံရတဲ့ ကျောင်းသားလို့ ပြောတယ်။ ကျေးရွာကျောင်းဆရာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှတ်မိလား။”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ ကျေးရွာကျောင်းဆရာပါ။ ကြည့်ချင်ရင် ကျွန်တော် စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြပါ့မယ်”

“အလကား ညာနေတာ၊ မင်း ဘာကြောင့် ကျောင်းထုတ်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ခံရတယ်ဆိုတာတောင် ငါ့ကို ပြောသွားသေးတယ်။ မင်း မမှတ်မိဘူးလား။”

ဆာဗော့ဆော့မှာ မျက်နှာတွေနီမြန်းပြီး ဒေါသဖြစ်နေရာမှ ထိုသူ့ကို ရွံရှာမုန်းတီးသွားမိသည်။ သူ့ကဆက်၍ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“ဒါ မရိုးသားတာပဲ။ ဒါ သက်သက်လိမိတာ၊ ငါ ရဲကိုခေါ်ပြီး မင်းကို ဖမ်းခိုင်းလိုက်မယ်။ အလကားကောင်၊ မင်းဘယ်လောက်ဆင်းရဲပြီးငတ်နေပေမေ မင်း ဒီလောက်ရဲရဲတင်းတင်း အရှက်မရှိ လိမိညာခွင့်မရှိဘူး။”

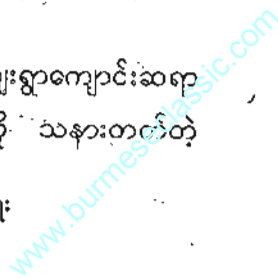
ကလေးကချေ သူတောင်းစားမှာ တံခါးလက်ကိုင်ကို ကိုင်လျက် လူမိသောသူနိုးပမာ အပြင်ခန်းပတ်လည်ကိုလှည့်၍ ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေသည်။ ပြီးတော့

“ကျွန်တော် ညာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြနိုင်ပါတယ်။”

ဆာဗော့ဆော့က ဒေါသဟကြီးဖြင့်

“ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ ဒါဟာ ကျေးရွာကျောင်းဆရာတစ်ယောက်၊ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို သနားတတ်တဲ့

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

လူတွေရဲ့ စာနာစိတ်ကို အသုံးချတဲ့ အပေါ်စားလှည့်ကွက်ပဲ၊ အတော်စက်ဆုတ်ဖို့ကောင်းတယ်”

ဆဗောဓော့မှာ ဒေါသဖြစ်ကာ သူဖုန်းစားအား မညှာမတာ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းနေသည်။ ဤစုတ်ပြတ်သောလူသည် ဆင်းရဲချို့တဲ့သူများအပေါ် ထားရှိသော မိမိ၏ သနားညှာတာကြင်နာစိတ်ကို စော်ကားကာ မရှက်မကြောက် လိမ်ညှာသည့် အတွက် ဆဗောဓော့ ဒေါသဖြစ်ရသည်။ တစ်ဖက်သား၏ ကြင်နာမှုကို အခွင့်ကောင်းယူလိုသော ဤလိမ်ညှာမှုသည် မိမိအတွက် ဆင်းရဲသားများအပေါ် ဖြူစင်သည့်စေတနာဖြင့် ပေးကမ်းချင်စိတ်ကို နှိမ်ချစော်ကားရာ ကျသည်။

ပထမတွင် ဤ ကလေးကချေကောင်သည် သူ့၌ အပြစ်မရှိဟန် ငြင်းကွယ်နေသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ နှုတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ထိုသူက သူ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိကာ

“ကျွန်တော် လိမ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းဆရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော် တမင်ဖန်တီးပြီး ပြော

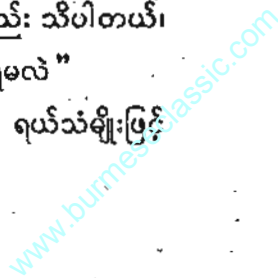
တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ အရင်က ရုရှားဘုရားကျောင်း ဂီတဝိုင်းမှာ သီချင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ အရက်သောက်လို့ ကျွန်တော့်ကို နှင်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ကျွန်တော်မလိမ်လို့ ရမလား၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောရင် ဘယ်သူက ကျွန်တော့်ကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲကြမှာလဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောပြီး ထမင်းငတ်အသေခံရမလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း နေစရာမရှိလို့ အေးခဲပြီး အသေခံရမလား၊ လူကြီးမင်းပြောတာ ဖုန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဘာလုပ်ရမလဲ ကွဲ့ ကိုယ်လုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို တောင်းပြီးလုပ်ပေါ့၊ အလုပ်ဆိုတာ မင်းလုပ်နိုင်တဲ့ဟာပဲ၊ မင်း အလုပ်လုပ်ရမယ်”

ဆဗောဓော့က သူ့အနားသို့ကပ်ကာ အော်ပြောပစ်လိုက်သည်။

“အလုပ်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါကို ကျွန်တော်လည်း သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်မှာ အလုပ်သွားရှာရမလဲ”

တစ်ဖန် သူဖုန်းစားက ငေါ့တော့တော့ ရယ်သံမျိုးဖြင့်

ရယ်ပြီ အော်ဟစ်ကာ

“ပြောမှ ပြောတတ်ပလေဗျာ၊ အလုပ်ကြမ်းအလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲ၊ စားရေးအလုပ် ဝင်လုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း သိပ်နောက်ကျနေပြီ၊ ရုံးအလုပ်တွေမှာ အောက်ခြေ မင်းစေဘဝကစပြီးလုပ်ရတာ၊ ကျွန်တော့်ကို လူတွေက ဟိုခိုင်းဒီခိုင်း မခိုင်းချင်လို့ ကူလီအလုပ် လုပ်ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ စက်ရုံအလုပ်တွေမှာလဲ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်မှဖြစ်တာ၊ ကျွန်တော်က ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ ဘယ်သူကမှ အလုပ်မခန့်ချင်ကြဘူး”

“အမိပွယ်မရှိတာ၊ မင်းဟာ အမြဲတမ်း ဆင်ခြေပေးနေတာပဲ၊ ကဲ ငါ့ဆီမှာ ထင်းခွဲမလား”

“နို့ခို့ဆိုရင်တော့ ဒါကို ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး၊ အခုအခါမှာ အင်မတန်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ထင်းခုတ်သမားတွေတောင် စားစရာမရှိလို့ ထိုင်နေကြရတာ”

“ဟာ မင်းတို့လို ကလေးကချေ လူပျင်းတွေ ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ အလုပ်ပေးပြန်တော့လည်း ငြင်းတယ်၊ မင်း ငါ့ဆီမှာလာပြီး ထင်းခွဲမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ခွဲပါ့မယ်”

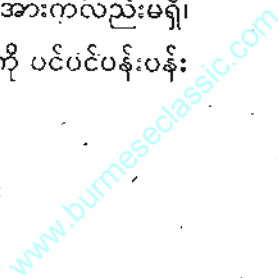
“ကောင်းပြီ၊ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဆော့ဆော့မှာ စိတ်ပြေသွားပြီး လက်နှစ်ဖက်ပွတ်လျက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကာ မီးဖိုခန်းထဲမှ မိမိ၏ထမင်းချက်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ အော်လီဂါရေ၊ ဒီလူကို ထင်းရုံထဲ ခေါ်သွားပြီး ထင်းခွဲခိုင်းလိုက်စမ်း”

အသတ်အစား စုတ်ဖျတ်ချာချာဖြင့် စာခြောက်ရပ်နှင့်တူသောလူသည် ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ကာ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ထမင်းချက်နောက်သို့ လိုက်သွားသည်။ သူ၏လမ်းလျှောက်ပုံက ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး အလုပ်လုပ်ချင်၍ သွားသည့်ပုံမျိုးမဟုတ်။ ရက်လည်းရက် မာနကလည်းရှိနေသော်လည်း မိမိစကားနှင့် မိမိ ပြန်ပိတ်မိနေသဖြင့် သွားရသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

နောက်ပြီး ဗောဒကာအရက်ကြောင့် အားကလည်းမရှိ၊ ကျန်းမာရေးလည်းမကောင်းဖြစ်ကာ အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ချင်ဟန်လည်း မရှိပေ။

ဆဗောဓောမှာ ထမင်းစားခန်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့သည်။ ထိုအခန်းပြတင်းပေါက်မှကြည့်လျှင် ထင်းများထားသည့် တံနှင့် ခြံဝင်းထဲရှိ နေရာတိုင်းကို မြင်နေရ၏။ ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းချက်နှင့် သူဖုန်းစားတို့ အိမ်နောက်မေးဘက်မှ ညစ်ပတ်သောနင်းတွေထဲ ဖြတ်လျှောက်ကာ ထင်းရုံသို့ သွားနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ ထမင်းချက်အော်လံဂါက ထိုသူအား မကျေမနပ်နှင့်ကြည့်ရင်း တံတောင်ဆစ်ဖြင့် ဘေးသို့တွန်းဖယ်ကာ တံခါးကို သော့ဖွင့်သည်။ ပြီးတော့ ဒေါသတကြီး တံခါးကို ဝှန်းခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

“ဒီမိန်းမ၊ သူ ကော်ဖီသောက်နေတာကို မိမိပျက်အောင် လုပ်လို့ထင်ပါရဲ့ စိတ်ကလဲ တိုတတ်ရန်ကော့”

ဆဗောဓော တွေးနေမိသည်။

ထိုနောက် ကျောင်းဆရာအယောင်ဆောင်၊ ကျောင်းသားအယောင်ဆောင်သူသည် သစ်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင်ထိုင်လျက် လက်သီးဆုပ်နှစ်ခုပေါ်တွင် မေးတင်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ထမင်းချက် အမျိုးသမီးက ပုဆိန်ကို သူ့ခြေထောက်အနီး ပစ်ချပြီး တံတွေးကိုလည်း ထွီခနဲ ထွေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်က

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

လည်း မြည်တွန်တောက်တီးနေဟန်ရှိ၏။

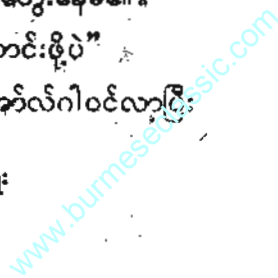
သူဖုန်းစားသည် ထင်းခြမ်းတစ်ခြမ်းကိုယူ၍ သူ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြား မြေကြီးပေါ်တွင်ထောင်ကာ ရဲဒင်းဖြင့် အားမပါဘဲ ခုတ်လိုက်သည်။ ထင်းခြမ်းမှာ လဲကျသွားသည်။ တစ်ဖန် သူဖုန်းစားက ထင်းခြမ်းကို ကောက်ယူ၍ ထောင်လိုက်ပြီး သွေးခဲမတတ်အေးနေသော သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို အာဠေဖြင့် မှုတ်နေသည်။ ထို့နောက် မိမိ၏လက်အား ခုတ်မိမည်စိုးသည် လိုလို့ မိမိဖိနပ်အား ခုတ်မိမည်ကြောက်သလိုလိုနှင့် ထင်းခြမ်းကို သတိထားကာ ခုတ်လိုက်ပြန်သည်။ ထင်းခြမ်းမှာ လဲကျသွားပြန်၏။

ဆဗောဓောမှာ ဒေါသပြေသွားပြီး ယခုလို ပျက်စီးနေသည့် ကြမ်းခြံပုံ သူ့အားထစ်ပိုင်းအား ချမ်းချမ်းစီးစီးထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းခိုင်းနေရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရသည်။ ရှက်လည်းရှက်သွားမိ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လာရင်း တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိ၏။

“ရှိစေတော့ ဒါဟာ သူ့အတွက်ကောင်းဖို့ပဲ”

နေ့ကတစ်နာရီကြာသောအခါ အော်လံဂါဝင်လာပြီး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ထင်းတွေအားလုံး ခွဲပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ ဆော့ဆော့က
“ကောင်းတယ်၊ သူ့ကို ပိုက်ဆံငါးမူးပေးလိုက်၊ သူ
နောက်လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် လဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင်း လှာလုပ်
ဖို့ပြော၊ တို့ကလည်း လုပ်စရာတစ်ခုခု ရှာထားလိုက်”

လဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင်း ကလေးကချေလူသည် တစ်ဖန်
ရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံငါးမူးရသွားပြန်သည်။ သူ့ကိုယ်သူတော့
မတ်တပ်ပင်အနိုင်နိုင် ရပ်နေရရှာ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ သူ့ခြံထဲသို့
မကြာခဏရောက်လာသည်။ ရောက်လာတိုင်းလည်း သူ့အတွက်
အလုပ်က ရှိစမြဲ။

နှင်းခဲများကို ဂေါ်ပြားဖြင့် ထိုးကော်ကာ ရှင်းသည့်အခါ
လည်းရှိသည်။ ထင်းရုံထဲတွင် ထင်းတွေကို စီရသည့်အခါလည်း
ရှိသည်။ ကော်ဇောတွေ၊ မွှေယာတွေကို ဖုံးခါရသည်လည်း
ရှိသည်။ လာတိုင်းလည်း ကိုပက်နစ်ဆယ်၊ ကိုပက်လေးဆယ်
စသည်ဖြင့် ရသွားသည်ချည်း။ တစ်ခါတော့ ဘောင်းဘီအဟောင်း
တစ်ထည်ပါ ပေးလိုက်သည်။

ဆော့ဆော့ နောက်ဆိမ်စာစီလုံးသို့ ပြောင်းသောအခါ
အထုပ်အပိုးများ ထုတ်ပိုးရန်၊ ပရိဘောဂများ သယ်ရန် သူ

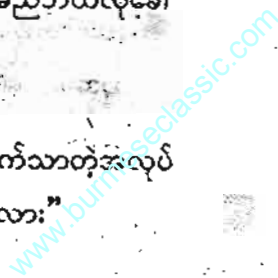
ကိုငှားသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ သူ့အရက်မမူး၊ သူ
သူန်မှုန်ကာ နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

သူက ပရိဘောဂများကို ကိုင်လည်းမကိုင် ခေါင်းငိုက်စိုက်
ချလျက် မြင်းလှည်းနောက်သို့ လျှောက်လာသည်။ အလုပ်များ
နေဟန်လည်းမရှိ။ သူ့မှာ ချမ်း၍တုန်နေပြီး သူ့ကို လှည်းသမား
များက လှပျင်း၊ လှပျော့ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သူ၏ စုတ်ပြတ်
နေသည့် အပေါ်အကျိုးကြီးကိုလည်းကောင်း၊ ဝိုင်းသရော်ကြသော
အခါ သူ့ရှက်နေသည်။ အိမ်ပြောင်းပြီးသောအခါ ဆော့ဆော့
က လူလွတ်၍ သူ့ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူ့အား တစ်ရ
ဘယ် လှမ်းပေးရင်း ဆော့ဆော့က

“ကဲ ငါပြောခဲ့တဲ့စကားဟာ အကျိုးရှိသွားတယ်၊ ရော
မင်းအနစ်နာခံရတဲ့အတွက် မင်းဟာ အရက်လည်း မမူးတော့
ဘူး၊ အလုပ်ကိုလည်း မငြိုင်းတော့ဘူး၊ မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်
သလဲ”

“လုပ်ရုံကော့ပါခင်ဗျာ”

“ကဲ လုပ်ရုံကော့၊ မင်းကို ဒါထက်သက်သာတဲ့အလုပ်
ငါပေးမယ်၊ မင်း စာရေးတာတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ရေးတတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဒီစာကိုယူပြီး ငါ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီသွား၊ မင်း စာကူးတဲ့အလုပ်တစ်ခု ရလိမ့်မယ်၊ အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ် အရက်မသောက်နဲ့၊ ငါပြောတာတွေကိုမှတ်ထား၊ ကဲ သွား တော့ကွာ”

လူတစ်ယောက်အား လမ်းမှန်ပေါ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်နိုင်သည့် အတွက် ဆော့ဆော့မှာ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ကာ လပ်ရှ်ကော့စ် ပန်းအား ယုယစွာပုတ်လိုက်ပြီး မသွားမီ လက်ဆွဲ၍ပင် နှုတ် ဆက်လိုက်သေးသည်။ လပ်ရှ်ကော့စ်က စာကိုယူကာ ထွက်သွား သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ခြံထဲသို့ အလုပ်လုပ်ရန် သူပေါ်မလာတော့ သို့ဖြည့် နှစ်နှစ်ခန့်ကြာသွားသည်။ တစ်ညနေတွင် ဆော့ ဆော့မှာ ကဇာတ်ရုံတွင် လက်မှတ်ပေါက်၌ လက်မှတ်ဝယ်နေ သည်။ ထိုစဉ် သူ့ဘေးမှ သားမွေးကော်လံနှင့် အပေါ်ဖုံးအင်္ကျီ ဖျံ့သားရေဦးထုပ်တို့ကို ဆောင်းထားသော ခပ်သေးသေးလူတစ် ယောက်ကို သတိထားလိုက်မိ၏။ ထိုလူမှာ လက်မှတ်ရောင်း သူအား ကြေးပြားဒင်္ဂါးများပေးကာ မဝံ့မရဲဖြင့် လက်မှတ် ဝယ်နေ၏။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဆော့ဆော့က ထိုလူသည် မိမိထံတွင် ထင်းလာခဲ့သူမှန်း မှတ်မိလိုက်သဖြင့်

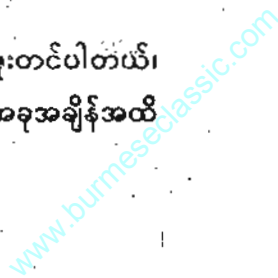
“မင်း လပ်ရှ်ကော့စ်မဟုတ်လား၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ ဘာ တွေလုပ်နေသလဲ၊ အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် အခု တရားရေးဘာသာပြန် တစ်ယောက် လုပ်နေပါတယ်၊ တစ်လကို သုံးဆယ့်ငါးရူဘယ် ရတယ်”

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းအတွက် ငါ ဝမ်းသာတယ်ကွာ၊ ငါ အတော်ကို ဝမ်းသာတယ် လပ်ရှ်ကော့စ်၊ ပြောရရင်တော့ မင်းဟာ ငါ့ပျိုးထောင်လိုက်ရတဲ့ သွေးသား မစပ်တဲ့သားပဲ၊ မင်းကို ငါ လမ်းကြောင်းမှန် ပြန်ရောက်အောင် တွန်းပို့ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ ဘယ်လောက်တောင် ဒေါသ ဖြစ်မိသလဲ၊ မင်းမှတ်မိသလား၊ အဲဒီနေ့ကဆိုရင် မင်းကို ခြေ ထောက်နဲ့နှင်းပြီး မြေမြှုပ်ပစ်ချင်တာ၊ ငါ့စကားတွေကို မမေ့တဲ့ အတွက် မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ဆရာ့ဆီကိုမလာရင် အခုအချိန်အထိ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဆရာလို့ပြောလိုက်၊ ကျောင်းသားလို့ပြောလိုက် လုပ်နေမိဦးမှာ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာရဲ့ အကာအကွယ်ပေးမှု ကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခိုက်တွင်းနက်တဲ့ ဘဝမှာ ဆွဲထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ငါ တကယ်ကို ဝမ်းသာတယ်ကွာ”

“ဆရာရဲ့ စေတနာစကားတွေနဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ကြောင့် ဆရာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းကဆို ဆရာ ဟာ ကျွန်တော့်ကို အတော်ဆုံးမခဲ့တာ၊ ဆရာ့ကိုရော၊ ဆရာရဲ့ ထမင်းချက်ကိုရော ကျွန်တော်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စိတ်ကောင်း ရှိပြီး မြင့်မြတ်တဲ့ အဲဒီမိန်းမကိုလည်း ဘုရားသခင် ကောင်းချီး ပေးပါစေ၊ ဆရာဟာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ကို အတော်ကလေး ကောင်းအောင်ပြောခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီ ဆရာကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျပြောရရင်တော့ ဆရာရဲ့ထမင်း ချက်အော်လ်ဂါက ကျွန်တော့်ကို ကယ်တင်လိုက်တာပါ”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော် ဆရာအိမ်ကို ထင်းခွဲဖို့လာတိုင်း အော်လ်ဂါက ‘ဟဲ့အရက်သမား၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့

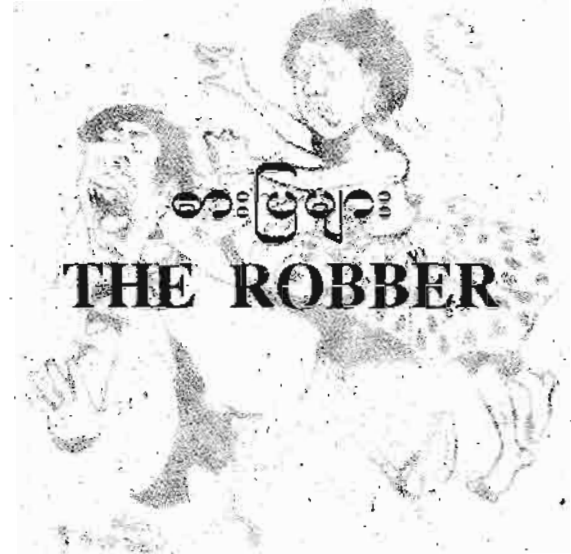
ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သတ္တဝါ၊ နင်ဟာဘာမှအသုံးမကျဘူး” ဆိုပြီး စပြောတော့တာပဲ၊ အဲဒီနောက် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ဝမ်းနည်း၊ ပန်းနည်းကြည့်ပြီး ငိုတော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ ရှင်ဟာ ကံဆိုးလှချည်လား၊ ရှင်မှာ ပျော်စရာဆိုလို့ ဒီလောကထဲမှာ လည်း မရှိဘူး၊ နောင်သံသရာမှာလည်း မရှိဘူး၊ ရှင်ဟာ အရက်သမား၊ အဝီစိချိုးကပ်မယ့်သူ၊ ရှင်ဟာ စိတ်ဆင်းရဲနေရတဲ့ လူပါလားဆိုပြီး အဲဒီလိုမျိုး တပျစ်တောက်တောက် ပြောတော့ တာပဲ၊ သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်လောက်တောင့် စိတ် ဆင်းရဲရတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင့် မျက်ရည်တွေကျခဲ့ရသလဲ ဆိုတာ ပြောတောင်မပြတတ်အောင်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဓိကအချက် က ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ထင်းတွေကို သူခွဲပေးတာ၊ ကျွန်တော် ဟာ ထင်းတစ်ချောင်းကိုတောင် ခွဲခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါ အားလုံး သူလုပ်တာချည်းပဲ၊ ဒီဟာကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ အဖတ်ဆည်နိုင်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်ပြောင်းလဲခဲ့တယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ ကျွန်တော် အရက်မသောက်ဘူး၊ ဘာကြောင့်ရယ်တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူ့ရဲ့စကားလုံးတွေ၊ သူ့ရဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့လုပ်ဆောင်ချက်တွေကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ပြောင်းလဲသွားတယ် ဆိုတာပဲ။ ဒီမိန်းမက ကျွန်တော့်ကိုမှန်
 ကန်အောင် ပြုပြင်ပေးနိုင်ခဲ့တယ် ဒါကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ
 မမေ့ဘူး။ ကဲ သွားကြဖို့အချိန်တန်ပြီ။ ခေါင်းလောင်းတီးနေပြီ”
 လုပ်ရုံကော့က ဦးညွတ်အရိုအသေပေးကာ ကပ္ပဲခန်းမ
 ဆီသို့ ထွက်သွားတော့သည်။

တူးမြောင်း
THE ROBBER

လက်ထောက်ဆရာဝန် အဂန်းကျောမှာ မေါ့ပေါ့တန်တန် လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ခရိုင်အတွင်းမှာလည်း လေပေါ်သူ၊ အရက်အလွန်အကျွံသောက်သူဟု နာမည်ပြုက်နေသည်။ ခရစ္စတီ မတိုင်မီ တစ်ညနေတွင် ရီပင်မြို့မှ ဆေးရုံအတွက်ပစ္စည်းများ ဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ မြန်မြန်ပြန်လာနိုင်စေရန် သူ့ အထက်ဆရာဝန်က အကောင်းဆုံးမြင်းတစ်ကောင် ငှားလိုက် သည်။

ပထမတော့ ရာသီဥတုက သာယာနေသည်။ သို့ရာတွင် ရှစ်နာရီထိုးခါနီးတော့ နင်းတွေ တအားကျလာသည်။ ခုနစ်မိုင် ခန့်လည်း ထပ်သွားရဦးမည်။ အဂန်းကျောမှာ လုံးဝ မျက်စိလည်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

နေသည်။

မြင်းကို ဘယ်ဘက်သို့ မောင်းရမည်လည်းမသိ။ လမ်းကလည်း မိမိနှင့်စိမ်းနေသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေဦးတည့်ရာလာရင်း မြင်းက သူ့ဘာသာလမ်းရှာသွားနိုင်မည်ဟု တွက်နေ၏။

နှစ်နာရီခန့်ကြာတော့ မြင်းကလည်း မောနေသည်။ သူလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။ အိမ်မပြန်ဘဲ ရီပင်မြို့သို့ ပြန်သွားလျှင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေမိ၏။

ထိုအချိန်တွင် မုန်တိုင်းသံကြားမှ ခွေးဟောင်းသံသဲ့သဲ့ကိုလည်း ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရ၏။ နီကျင်ကျင်မီးရောင်တစ်ခုကိုလည်း ရှေ့တည့်တည့်တွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မြင့်မားသော ခြံပေါက်ဝကြီးနှင့် တခြားတစ်ဘက်တွင် သံချွန်များတပ်ထားသော သစ်သားခြံစည်းရိုးကြီးကို တဖြည်းဖြည်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်း၏နောက်ဘက်တွင် ရေတွင်းပေါ်မှ လိမ်လိမ်ကောက်ကောက် ရေဆွဲဒလက်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရ၏။

လေတစ်ချက်တိုက်လိုက်သည်တွင် နင်းများလွင့်ကျသွားသဖြင့် အမိုးမြင့်မြင့်နှင့် ခပ်ဝပ်ဝပ် အိမ်တစ်လုံးကို နီကျင်ကျင်မီးရောင်၌ မြင်လိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်သုံးခုရှိသည့်အနက်

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

တစ်ခုတွင် အနီရောင်ကန့်လန့်ကာ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ယင်း၏နောက်ဘက်တွင် မီးရောင်က လင်းနေသည်။

ဘယ်သူတွေများ နေနေပါလိမ့်။ ဆရာဝန်တစ်ခု သတိရလိုက်မိသည်။ ဆေးရုံနှင့် ခြောက်မိုင်၊ ခုနစ်မိုင်ဝေးသော လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ယခင် အင်ဒရူးချီရီကော့ပိုင်သော ကျေးလက်ဟိုတယ်လေးတစ်ခုရှိကြောင်း ပြောနေကြသည်။ ချီရီကော့လည်း ပစ္စည်းသယ်ယူပို့ဆောင်သူများသတ်၍ သေသွားသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ဇနီးသည်အဘွားကြီးနှင့် သမီးငါးလူဘကာတို့သာ ကျန်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သတိရမိသည်။ လူဘကာမှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်က ဆေးရုံသို့ ဆေးလာတောင်းဖူးသေးသည်။

ဤအိမ်မှာ ကောင်းသည့်အိမ်မဟုတ်ဟုလည်း သတင်းကြီးသည်။ အချိန်မတော် ရောက်သွားသည့်အခါ မိမိ၏မြင်းပင်အန္တရာယ်ရှိနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင် ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။ ဆရာဝန်သည် မြင်းကုန်းနီးပေါ်ရှိ ဆေးအိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို စမ်းလိုက်ပြီး ချောင်းသံဝေးကာ ကြာပွတ်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်ကို ခေါက်လိုက်သည်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ဟေ့ လူရိုသလား၊ ကျွန်တော်ချမ်းလွန်းလို့ အထဲဝင်ပါရစေ အမျိုးသမီးရယ်”

ခွေးအနက်တစ်ကောင် အသည်းအသန်ဟောင်းပြီး မြင်းခြေထောက်နားတွင် လှည့်ပတ်ပြေးနေသည်။ ထို့နောက် အဖြူတစ်ကောင် ထပ်ရောက်လာပြန်၏။ ပြီးတော့ အမည်းတစ်ကောင်။ နောက်ပြီး ခွေးဆယ့်နှစ်ကောင်လောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဆရာဝန်က ခွေး၏ကျောပေါ်သို့ ကြာပူတ်ဖြင့် ခပ်ပြင်းပြင်း ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခပ်သေးသေး ခြေတံရှည်ရှည်ခွေးက မာန်စွယ်ချွန်ချွန်ကို ပြလျက် မာန်ပီသည်။

ဆရာဝန်ကရပ်၍ ပြတင်းပေါက်ကို အတန်ကြာအောင် ခေါက်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ကြီးအနီး နှင်းတွေ့မြို့သော သစ်ပင်များပေါ်သို့ အလင်းရောင်တစ်ခု ဖြာကျလာသည်။ ပြီးတော့ ခြံတံခါး ကျိခနဲပွင့်လာကာ ခပ်ဝါးဝါး မိန်းမသဏ္ဍာန် တစ်ခု လက်ဆွဲ မီးအိမ်ကိုကိုင်လျက် ပေါ်လာသည်။ ဆရာဝန်က

“ကျွန်တော်ချမ်းလို့ အထဲကိုဝင်ပါရစေ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော် ဆေးရုံကိုသွားရင်း မျက်စိလည်နေလို့ပါ၊ ရာသီဥတုကလည်း ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို မကြောက်

ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ”

“ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေတွေအားလုံး အထဲမှာရှိနေတယ်၊ ကျွန်မတို့ လူစီမံအဝင်မခံနိုင်ဘူး၊ တံခါးကို ခေါက်စရာမလိုဘဲ ဘာကြောင့် ခေါက်ရတာလဲ၊ ခြံတံခါးက သော့မှမခတ်ထားဘဲ”

အမျိုးသမီးသဏ္ဍာန်က ခပ်မာမာပြောနေသည်။ ဆရာဝန်က ခြံထဲဝင်ပြီး တံခါးဖြိတ်အောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူက

“ကျွန်တော့်မြင်းကို တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်ထားခိုင်းပေးပါ အဘွားကြီးရယ်”

“ကျွန်မ အဘွားကြီးမဟုတ်ဘူးရှင်”

ထိုသဏ္ဍာန်က ဆိုသည်။ ထိုအတိုင်းလည်း မှန်သည်။ မီးအိမ်ကို သူမ မှုတ်လိုက်သောအခါ အလင်းရောင်က သူမမျက်နှာပေါ်သို့ ကျလိုက်သည်တွင် သူမ၏ အနက်ရောင်မျက်လုံးများကို ဆရာဝန်တွေ့လိုက်သည်။ လူဘကာမှန်းလည်း မှတ်မိလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ ခိုင်းစရာလူပိုမရှိဘူး၊ တချို့ကမူးပြီး အိပ်ပျော်နေတယ်၊ ကျွန်တို့လူတွေက မနက်ကတည်းက ရိပ်ကို သွားနေကြတယ်၊ ဒီနေ့ဆိုင်ပိတ်ရက်လေ”

သူမကပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားသည်။
 မြင်းတင်းကုတ်ထဲတွင် မြင်းကိုချည်နေစဉ် မှောင်ထဲမှ
 အခြားမြင်းတစ်ကောင် နာမူတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အဂန်း
 နောက် ကော့ဆက်ကုန်းနီးကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဤသည်ကို
 ကြည့်ခြင်းဖြင့် ဤအိမ်ထဲ၌ မိန်းမနှစ်ယောက်အပြင် အခြား
 တစ်စုံတစ်ယောက်လည်း ရှိနေသည့်သဘောပင်။ ဆရာဝန်က
 မြင်းပေါ်မှ ကုန်းနီးကိုချ၍ ကုန်းနီးနှင့်အတူဝယ်လာသည့် ပစ္စည်း
 များကို ယူလာခဲ့သည်။

ပထမဆုံး ဝင်သွားသည့် အခန်းထဲတွင် ဘာမှမရှိ။ ရှင်း
 လင်းနေသည်။ လေမှာလည်း ပူနွေးပြီး ကြမ်းတိုက်ပြီးကာစ
 အနံ့ရသည်။ ဘုရားစင်အောက်မှ စားပွဲပေါ်တွင် လှုပ်သေးသေး။
 ပိန်ပိန်၊ နီကျင်ကျင် မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့် အပြာရောင်ရုပ်အင်္ကျီ
 ဝတ်ထားသော အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိ လက်လုပ်၊ လက်စား
 တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူက ကလက်ခံနီကော့ဖြစ်သည်။
 နာမည်ကြီးလူမိုက် မြင်းသူခိုးဖြစ်၏။ သူ့အဖေနှင့်ဦးလေးက
 ဘိုဂိုလိုဖကာတွင် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ဖွင့်သည်။ ထိုဆိုင်
 မှာပင် ခိုးလာသောမြင်းများကို အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြသည်။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သူလည်း ဆေးရုံသို့ တစ်ကြိမ်မက ဖောက်ခဲ့ဖူးသည်။
 ဆေးကုသရန်မဟုတ်။ မြင်းအရောင်းအဝယ်နှင့်ပတ်သက်၍
 ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောရန် ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ကို မြင်းတစ်
 ကောင်ရောင်းမည်ဟုပြောပြီး ကတိပျက်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား။
 မြင်းထီးကို သင်းပေးခအဖြစ် အနိမ့်ဆုံး မြင်းမတစ်ကောင်
 တောင်းသည်ကိုလည်း မပေးခဲ့။

ယခုညတော့ သူက ဆံပင်ကို ခေါင်းလိမ်းဆီလိမ်းကာ
 ပိပြားအောင် ဖီးထူးပြီး နားတွင်လည်း ငွေနားကွင်းများနှင့်
 အားလပ်ရက်ဝတ်သည့် အဝတ်အစားမျိုးလည်း ဆင်မြန်းထား
 သည်။

သူက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အောက်နှုတ်ခမ်းကိုထော်ကာ
 ရုပ်ပုံစာအုပ် ခပ်စုတ်စုတ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်
 နေသည်။

မီးဖိုအနီးတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲနေသူကတော့ အခြား
 လက်လုပ်လက်စား တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာ၊ ပခုံး
 နှင့် ရင်ဘတ်များကို သားမွှေးအပေါ်အင်္ကျီတစ်ထည်ဖြင့် ဖုံးအုပ်
 ထားသည်။ သူကမူ အိပ်ပျော်နေဟန်ရှိ၏။ သူ၏ခြေထောက်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

များဘေးတွင် အရည်ပျော်နေသော နှင်းရည်တစ်ကွက် ရှိနေသည်။ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်အသစ်ဝတ်ထားပြီး ဖိနပ်ခွာတွင် ပြောင်လက်သော သံမဏိသံခွာများ ကပ်ထားသည်။

ကလက်ချိန်နီကော့က ဆရာဝန်ကိုမြင်တော့ နှုတ်ဆက်သည်။ ဆရာဝန်က အေးနေသော သူ၏ခွေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း

“ရာသီဥတုကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ နှင်းတွေက ဂုတ်ပေါ်ကျပြီး တစ်ကိုယ်လုံးရွဲသွားတော့တာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ သေနတ်လဲ”

သူက သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ကာ ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန်ကြည့်ကုန်းနီးအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ လှုပ်လိုက်သည်ကိုလည်း မည်သူမျှ အထင်ကြီးဟန်မရှိ။ ကလက်ချိန်နီကော့က စာအုပ်ကို ဆက်၍ကြည့်နေသည်။ ဆရာဝန်က ဆက်၍

“ရာသီဥတုကလည်း ဆိုးလိုက်တာ၊ ကျုပ်လည်း မျက်စိလည်သွားတယ်၊ ဒီမှာ ခွေးတွေသာမရှိရင် ကျုပ်လည်း အေးပြီး သေသွားနိုင်တယ်၊ ဆိုင်ရှင်ဘယ်မှာလဲ”

“အဘွားကြီး ရိပင်ကိုသွားတယ်၊ ကောင်မလေးကတော့

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ညနေစာ ပြင်ဆင်နေတယ်”

ကလက်ချိန်နီကော့က ဆိုသည်။

နောက်ထပ် တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ ဆရာဝန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ့ထွေးကာနေရင်း တဟီးဟီးနှင့် တုန်နေသည်။ လက်များကိုလည်း အာငွေနှင့်မူတ်ကာ အကြီးအကျယ်ချမ်းနေသဖြင့် စိတ်ပျက်နေဟန် ဖြစ်နေသည်။ ခွေးတွေက ခြံထဲတွင်မာန်ဖီနေကြဆဲ။ တိတ်ဆိတ်မှုက ငြိငွေဖွယ် ကောင်းလှသည်။

“ခင်ဗျား ဘိုဂိုလိုဖကာက လာတာမဟုတ်လား”

ဆရာဝန်က မေးလိုက်သည်။ ကလက်ချိန်နီကော့က

“ဟုတ်တယ်၊ ဘိုဂိုလိုဖကာက”

ဆရာဝန်မှာ လုပ်စရာ မယ်မယ်ရရမရှိသဖြင့် ဘိုဂိုလိုဖကာ အကြောင်းကိုသာ ပြောနေသည်။ ယင်းမှာ တောင်ကြားထဲမှ ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည်။ ညာဘက်တောင်ပေါ်လမ်းမှ ခရီးသွားသည့်အခါ တောင်ကြားထဲရှိ စမ်းချောင်းကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်လုပ်လျှင် လမှာ အောက်ဘက် အသူတစ်ရာနက်သော ချောက်ကြီးထဲ၌ တွဲလွဲခိုနေသကဲ့သို့ မြင်နေရသည်။ နောက်ပြီး ထိုနေရာမှာ ကမ္ဘာကြီးပေါ်မှ ခုန်ချ

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

၍ရသည် နေရာဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

လမ်းမှာလည်း အလွန်မတ်စောက်ပြီး ကွေ့ကောက်ကာ အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှပေသည်။ ကူးစက်ရောဂါတွေဖြစ်ပွား၍ ဘိုဂိုလိုဖကာသို့ သွားရသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း၊ ကျောက် ရောဂါဆေးထိုးရန် သွားရသည့်အခါတွင်လည်းကောင်း ဆရာဝန် မှာ တစ်လမ်းလုံး လေချွန်လိုက်၊ အော်ဟစ်လိုက်နှင့် လှုပ်သွား ရသည်။ အကြောင်းမူ တစ်ဘက်မှလာသည့် လှည်းတစ်စီးနှင့် ရှောင်တိမ်းရသည်မှာ မလွယ်ကူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘိုဂိုလိုဖကာမှ တောသူတောင်သားများမှာ ဥယျာဉ်စိုက် ပျိုးမှုနှင့် မြင်းခိုးမှုတွင် အတော်နာမည်ကြီးသည်။ သူတို့၏ စိုက်ခင်းများမှာ အတော်ပင်လှပ၏။ နွေဦးရာသီဆိုလျှင် တစ် ရွာလုံး ချယ်ရီပန်းတွေနှင့် ဝေနေတော့သည်။ နွေရာသီတွင် ပိုက်ဆံသုံးကိုပက်ပေးလိုက်လျှင် ချယ်ရီသီး ဘာလီပုံးတစ်ပုံး အပြည့်ရသည်။ ပိုက်ဆံပေးပြီး ကြိုက်သလောက်ယူပေးတော့။

ယောက်ျားတွေရော မိန်းမတွေပါ ချောလည်းချောကြ၊ ပိုက်ဆံလည်း ရှိကြသည်။ သူတို့မှာ လှလှပပဝတ်စားပြီး ဘာမျှလည်း မလုပ်ကြ။ အလုပ်လုပ်ရမည့်နေ့များတွင်ပင် အလုပ်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

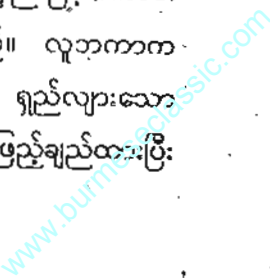
ရွန်ပိန်နှင့်ချက်ကော့ခင်အိဝတ္ထုဝဂိုများ

မလုပ်ဘဲ ခုတင်ပေါ်ထိုင်ကာ တစ်ယောက်ခေါင်းတစ်ယောက် ရှင်းပေးနေတတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြေသံကြားပြီး လူဘကာဝင်လာသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်သာရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဖိနပ်မပါဘဲ အနီရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်သည်။ သူမက ဆရာဝန်အား မျက်စိ တစ်ချက်ဖွေကြည့်ပြီး အခန်းကိုနှစ်ကြိမ်မျှ ဖြတ်လျှောက်ကာ ဟိုထောင့်မှ ဒီထောင့် လျှောက်သွားနေသည်။ ရိုးရိုးလျှောက်နေ သည်မျိုးမဟုတ်။ ရင်ကိုချို၍ နွဲ့နွဲ့နောင်းနောင်း လျှောက်နေခြင်း မျိုး ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတိုက်ထားသော ကြမ်းပြင်ကို ခြေထောက် နှင့် ရှပ်တိုက်သွားချင်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဖိနပ်နှင့် ခြေအိတ်ကို တမင်ချွတ်ထားဟန်တူသည်။

ကလက်ချီနီကော့က တဟားဟားရယ်ရင်း လက်ယပ် ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့စားပွဲသို့ သူမရောက်သွားသောအခါ သူက တမန်တော် အလီဂျာ မြင်းသုံးကောင်ကသောလှည်းဖြင့် ကောင်း ကင်ဘုံသို့ တက်သွားသော ရုပ်ပုံကိုပြသည်။ လူဘကာက စားပွဲကို တံတောင်များထောက်ထားသည်။ ရှည်လျားသော နီညိုရောင်ကျစ်ဆံမြီးအဖျားကို အနီရောင်ဖဲကြိုးဖြည့်ချည်ထားပြီး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကျစ်ဆံမြီးမှာ ပခုံးကိုကျော်ကာ ကြမ်းပြင်ကို ထိလှမတတ် တွဲလောင်းကျနေသည်။ သူမကလည်း ရယ်နေ၏။

ကလက်ချိန်ကော့က

“ဘယ်လောက်လှလိုက်တဲ့ ပုံလည်းလို့ကွာ၊ လှလိုက်တာ”

သူက အထပ်ထပ်ပြောရင်း မြင်းဇက်ကြီးကို လက်ဖြင့် ဆွဲဟန် လုပ်ပြနေသည်။

မီးလင်းဖိုထဲတွင် လေကတိုက်နေသည်။ ခွေးဟောင်သံနှင့် အတူ တကွိုကွိုအော်သံကို ကြားနေရ၏။ ၎င်းတစ်ကောင်ကို ခွေးကြီးကြီးတစ်ကောင် လိုက်ကိုက်နေဟန် ရှိ၏။

“မကောင်းဆိုးဝါးတွေ ဖြတ်သွားတာဖြစ်မယ်”

“လေတိုက်တာပါ”

ကလက်ချိန်ကော့က ဆိုသည်။ သူက ဆက်မပြောဘဲ ဆရာဝန်အား မျက်လွှာကိုပင့်ကာကြည့်ရင်း

“ဆရာတို့ ပညာတတ်တွေအနေနဲ့ လောကမှာ တစ္ဆေ ရှိ၊ မရှိ ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

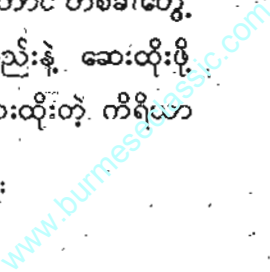
“ဘယ်လိုပြောရမလဲတောင် မပြောတတ်ဘူး၊ သိပ္ပံသဘော ပြောရရင်တော့ တစ္ဆေဆိုတာ အယူသည်းမူသက်သက်ပဲ။ မရှိ

နိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော့်အကြား ရိုးရိုးသာသားပြော ရရင်တော့ ရှိတယ်လို့ပဲပြောရမယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အများကြီး တွေ့ဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်ကျောင်းပြီးသွားတော့ ဆရာဝန်လုပ်မယ် ဆိုပြီး မြင်းတပ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် စစ်ထွက်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ ကြက်ခြေနီဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်လည်း ရခဲ့တယ်။ စစ်ပြီးသွားတော့ ကျွန်တော် ရုရှားနိုင်ငံပြန်လာပြီး အရပ်အား ဝန်ထမ်းလုပ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းကိစ္စ တွေကို လူတကာမြင်ဖူးတာထက် အများကြီးမြင်ဖူးတယ်။ တစ္ဆေ တွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ ဦးချိုတွေ၊ အမြီးတွေနဲ့ တစ္ဆေမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါတွေက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ၊ သရဲ၊ တစ္ဆေ ဆိုတာလဲ သူဟာနဲ့သူ စနစ်တကျရှိတယ်”

“ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲ”

ကလက်ချိန်ကော့က မေးသည်။ ဆရာဝန်က

“နေရာအနှံ့ပါပဲ၊ ညဘက်ကြီး မပြောကောင်းလို့၊ ယောဒီ အနီးအနား ဒီအိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့ နေရာမှာတောင် တစ်ခါတွေ့ ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ ကော်လီရှင်နီရွာကို ပြိုင်လှည်းနဲ့ ဆေးထိုးဖို့ အသွားမှာ တွေ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ဆေးထိုးတဲ့ ကိရိယာ

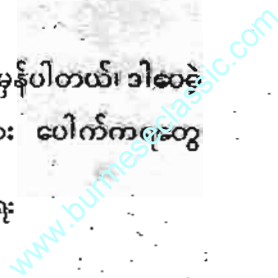

တွေပါလာတယ်။ နာရီတို့ ဘာတို့လည်း ပါတာပေါ့။ မြင်းတို့ ဘာတို့ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်လည်း သုတ်သုတ်ကလေးမောင်း လာတယ်။ ဒီလို ခရီးဝေးကြီးသွားရတဲ့အခါ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒီနောက် ထူးဆန်းတဲ့ 'မြေတွင်း' ဆိုတဲ့ အရပ်ကိုရောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း လမ်းအတိုင်းဆက်ပြီးဆင်း ခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်ဆီကို တစ်ယောက် ဝေဖာက် လာနေတာကို မြင်လိုက်ရတယ်။ သူ့ရဲ့ဆံပင်တွေနဲ့ မျက်လုံးတွေက အနက်ရောင်၊ နောက်ပြီး သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကလည်း ကြပ်ခိုးတွေလို မည်းနေတယ်။ သူက ကျွန်တော့်မြင်း ဆီကိုလာပြီး ဘယ်ဘက်ဧကကြီးကိုဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုရပ်ခိုင်းတယ်။ သူက မြင်းကိုကြည့်လိုက်၊ ကျွန်တော့် ကိုကြည့်လိုက်နဲ့၊ မြင်းဧကကြီးကို ဆောင့်ပြီးလွှတ်ချလိုက်တယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို မင်းဘယ်သွားမလို့လဲလို့ ပြောတယ်။ သူက ပြီးနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကတော့ ရက်စက် မယုံပုံမျိုး။ ကျွန်တော်ကလည်း နင်ဟာ အကောက်ကြံမယ့် ကောင်ပဲလို့ စိတ်ထဲက တွေးနေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်ကတော့ ကျွန်တော် ဆေးသွားထိုးမလို့၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲလို့ ပြောလိုက်

တယ်။ သူက ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုလည်း ဆေးထိုးပေးစမ်းလို့ ခြေ တယ်။ ပြီးတော့ သူက သူ့လက်မောင်းကို ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ် လာထိုးပေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အငြင်းအခုံလုပ်နေ တော့ဘူး။ သူ့ကို ဆေးထိုးပေးပြီး သူ့ကိစ္စကို အမြန်ရှင်းသလိုပဲ တယ်။ နောက်ပိုင်း သူ့ကိုဆေးထိုးတုန်းက သုံးလိက်တဲ့ ဘာ ကလေးကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံး သံချေးတက်နေတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

မီးဖိုဘေးတွင် အိပ်နေသောလူမှာ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ ခြုံထားသော အပေါ်အင်္ကျီကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ဆရာဝန်မှာ ထိုလူသည် မိမိ 'မြေတွင်း' အရပ်၌ တွေ့ခဲ့သောလူဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိကာ အံ့သြသွားရသည်။ ထိုလူ၏ ဆံပင်၊ မျက်လုံးနှင့် မျက်ခုံးမွှေးများမှာ ကျောက်မီးသွေးကဲ့သို့ မည်းနက်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက မည်းနေပြီး ညာဘက်ပါးပေါ်တွင်လည်း ဝဲစေ့ ခန့် မည်းမည်းအမှတ်တစ်ခု ပါနေသည်။ သူက ဆရာဝန်အား သရော်ဟန်ကြည့်ကာ

“မြင်းဧကကြီးကို ကျုပ်ကိုင်လိုက်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးထိုးတယ်ဆိုတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ပေါက်ကရဲတွေ

လျှောက်ပြောနေတာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ ကျောက်ရောဂါဆို တဲ့အကြောင်း ပြောတောင်ပြောကြတာ မဟုတ်ဘူး”

ဆရာဝန်က ရှက်သွားပြီး

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်းကို ပြောနေတာ မဟုတ် ပါဘူး။ ခင်ဗျားဘာသာ အိပ်မှာသာအိပ်စမ်းပါ”

ထိုအခါ မည်းကြီးမှာ ဆေးရုံသို့ တစ်ခါမှမလာဖူးခဲ့။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ကမှန်း၊ ဘယ်သူမှန်း ဆရာဝန်မသိဖူးခဲ့။ သို့သော် ယခု တော့ သူ့ကိုလေ့လာကြည့်တော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဂျစ်ပစီ တစ်ယောက်ဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်ရသည်။

ထိုလူက မတ်တပ်ရပ်၍ ကျယ်လောင်စွာသမ်းဝေရင်း စားပွဲ၌ ကလက်ချိန်ကော့နှင့် လူဘကာတို့ဘေးတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ရုပ်ပုံများကို ကြည့်နေသည်။ သူ၏ အိပ်ချင်မူးတူမျက်နှာကြီး ပေါ်တွင်လည်း မနာလိုစိတ်များကို တွေ့နေရသည်။

လူဘကာက သူ့အား

“ကဲမာရစ်၊ ရှင် ဟောဒီလိုမြင်းမျိုးတွေ ကျွန်မကို ယူလာပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကောင်းကင်ဘုံကို တက်လိုက်မယ်”

“မသူတော်တွေက ကောင်းကင်ဘုံကို မရောက်နိုင်ဘူး။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

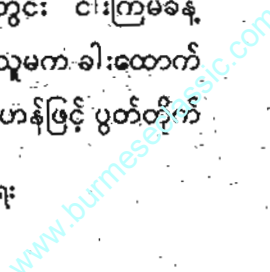
သူတော်ကောင်းတွေသာ ကောင်းကင်ဘုံကို ရောက်နိုင်တာ” ကလက်ချိန်ကော့က ဆို၏။

လူဘကာကထကာ စားပွဲကို ခင်းကျင်းသည်။ ပြီးတော့ သူမက ဝက်ဖိုက်တင်းဘောအဆီများ၊ သခွားသီးဆားရည်စိမ်၊ သစ်သားပန်းကန်ဖြင့် ထည့်ထားသော အမဲပြုတ်တို့ကို ယူလာ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဝက်အူချောင်းနှင့် ဂေါ်ဖီကြော်ထားသည့် ဒယ်အိုးကို ယူလာသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ဘော်ဒကာအရက်ထည့် ထားသည့် ဖန်အိုးတစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ ဘော်ဒကာကို ငှဲ့ လိုက်သည့်အခါ တစ်ခန်းလုံး လိမ္မော်ခွံနှင့် မွှေးသွားတော့သည်။

ကလက်ချိန်ကော့နှင့် မားရစ်တို့က ဆရာဝန်အား အခန်း ထဲတွင်မရှိသလို အရေးမလုပ်ဘဲ သူတို့ဘာသာ စကားပြောနေ ကြသည့်အတွက် ဆရာဝန် ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူက စကား ပြောလိုက်၊ ကြွားလိုက်၊ အားရအောင်စားလိုက်၊ သောက်လိုက် ဖြစ်နိုင်ရင် လူဘကာကို ကျီစယ်လိုက် လုပ်နေချင်သည်။

လူဘကာက ညနေစာစားနေစဉ်အတွင်း ငါးကြိမ်ခန့် ထသွားလိုက်၊ ပြန်ထိုင်လိုက် လုပ်နေသည်။ သူမက ခါးထောက် ထရင်း လှပသော ပခုံးများဖြင့် မတော်တဆဟန်ဖြင့် ပွတ်တိုက်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သွားတတ်သည်။ သူမမှာ ချစ်စရာကောင်းပြီး မြူးမြူးကြွကြွ တောသူမလေး ဖြစ်သည်။ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်းလည်းရှိပြီး တစ်စက်မျှ ငြိမ်ငြိမ်နေတတ်သူမဟုတ်။ သူမမှာ ထသွားလိုက်၊ ပြန်ထိုင်လိုက် အမြဲလုပ်နေတတ်သည်။ သူမ ထိုင်သည့်အခါ လူဘက်ကို ရင်ဘတ်လှည့်ထိုင်၍ ပြီးတော့ ကျောခိုင်းသွားပြန်သည်။ ကလေးဆိုးတစ်ယောက် ဟန်ပန်မျိုး။ လူကိုလည်း တံတောင်နှင့် တွက်လိုက်၊ ဒူးနှင့်ထိုးလိုက်နှင့်။

လက်လုပ်လက်စားတွေက ဘောဒကာကို ပထမတစ်ဝက်သာ တစ်ခါတည်းမော့ချပြီး ဆက်မသောက်တော့။ ဤသည်ကို ဆရာဝန်မကြိုက်။ တစ်ယောက်တည်း ဆက်သောက်ရန်မှာ အဆင်မပြေ။

သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဒုတိယတစ်ခွက် သောက်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တတိယတစ်ခွက်။ ပြီးတော့ ဝက်အူချောင်းတွေကို စားပစ်လိုက်သည်။ သူက ကျန်လူနှစ်ယောက်ကို မြှောက်ပင့်ပြောမည်ဟု ကြိုလိုက်သည်။ သို့မှသာ မိမိအား ခပ်ခွာခွာလုပ်မထားဘဲ အရောခံမည်ဖြစ်သည်။

သူက ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့်

ရသဖြူးအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘိုဂိုလိုဖကာမှာတော့ အာဂလူတွေပဲ”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

ကလက်ချီနီကော့က မေးသည်။

“မြင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ မြင်းခိုးတဲ့ နေရာမှာတော့ ဝိဇ္ဇာတွေပဲ”

“ဒါ အရင်တုန်းကပါ၊ အရင်တုန်းကလူတွေလဲ ဖီလီယာ တစ်ယောက်ကလွဲလို့ မရှိကြတော့ဘူး၊ သူတောင် အခု ဆံပင်တွေ ဖြူကုန်ပြီ”

မားရစ်ကပြောပြီး စကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ကလက်ချီနီကော့က သက်ပြင်းကိုချ၍

“ဟုတ်တယ်၊ အဘိုးကြီးဖီလီယာတစ်ယောက်ပဲ၊ သူတောင် အခုဆိုရင် အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှိတော့မယ်၊ ဂျာမန်တွေ ဝင်လာတုန်းက သူ မျက်လုံးတစ်ဖက် အဖောက်ခံလိုက်ရတယ်၊ ကျန်တဲ့တစ်ဖက်ကလည်း အခု သိပ်မမြင်ရတော့ဘူး၊ မျက်စိ တိမ်ရှိတယ်လေ၊ ဟိုအရင်တုန်းက ရဲတွေ သူ့ကိုမြင်တာနဲ့ ဟောတစ်ဖက်ကန်းလို့ လှမ်းခေါ်လေ့ရှိတယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေကလည်း သူ့ကို ဒီလိုပဲခေါ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တစ်ဖက်လပ် ဘီလီ

ရသဖြူးအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဖိယာလို့ပဲခေါ်ကြတော့တယ်။ အရင်တုန်းကဆိုရင်တော့ သူဟာ တကယ့်လူပဲ။ သူရယ်၊ အင်ဒဂျူးဂရီဂေါရစ်ရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ မြင်းတပ်ရင်းတစ်ခု စခန်းချနေတဲ့ ရိဂိုဗနာရွာနားမှာ ဆုံကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မြင်းတပ်ထဲက အကောင်းဆုံးမြင်းဆယ်ကောင်ကို မောင်းပြီးပြေးခဲ့တယ်။ ကင်းသမားတွေ လုံးဝမရိပ်မိလိုက်ဘူး။ နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ အဲဒီမြင်းတွေအားလုံး ကျုပ်တို့ ဂျစ်ဖစ်လူမျိုး အဖွဲ့ကားသီကို ရွာဘယ်နှစ်ဆယ်နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုဇခတ်မှာတော့ သူခိုးတွေဟာ တစ်ဖက်လူ မူးမနေဘူး။ အိပ်မပျော်ဘူးဆိုရင် မခိုးဘူး။ ဘုရားကို ကြောက်ရမှန်းမသိ တစ်ဖက်လူ မူးနေပြီလားဆိုရင်တော့ ဖိနပ်ကိုတောင် ဆွဲချွတ်တာ၊ နောက်တော့ ဆယ်မိုင်လောက် ရောက်အောင် ထွက်ပြေးတော့တာပဲ။ တစ်ချိန်လုံးလည်း ကြောက်လိုက်တာ သေမတတ်ဘဲ။ ပြီးတော့ ဈေးထဲမှာ သူတို့ အဖမ်းမခံရမချင်း ဂျူးတွေဆီ သွားရောင်းတော့တယ်။ အရူးတွေပဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ ပျော်စရာလည်းမကောင်းဘူး။ ဒုက္ခရောက်မယ့် အလုပ်မျိုး။ အလကားကောင်တွေ၊ တကယ်ပဲ”

လူဘကာက

ရသဖြင့် အနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“မားရစ်ကရော”

“မားရစ်က ငါတို့ဆီကမဟုတ်ဘူး။ သူက ခါကော့ကလားတာ။ သူကတော့ လူကောင်းပါ။ သံသယရှိစရာမလိုဘူး။ သူက ဘာမှလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ကလက်ချီနီကော့က ပြောပြနေသည်။ လူဘကာက မားရစ်ကိုခိုးကြည့်လိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင် သူ ရေခဲပေါက်ထဲမှာ အနှစ်ခံရတာ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ ခံရတာပေါ့”

ဆရာဝန်ကဝင်၍

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

မားရစ်က ရယ်ကျဲကျဲကလေးနှင့်

“ဒီလိုဗျာ။ တစ်ခါမှာ ဖိလီယာဟာ ဆမ်မွိုင်လော့ရွာက အိမ်ငှားတွေပိုင်တဲ့ မြင်းသုံးကောင်ကို သွားခိုးတယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ကို မသင်္ကာဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ အိမ်ငှားကဆယ်ဦး၊ လူအယောက်သုံးဆယ်ရှိတယ်။ အလုပ်သမားတွေလည်းပါတယ်။ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီးတွေ၊ တစ်နေ့တော့ သူတို့ထဲက တစ်ယောက် ကျုပ်ကို ဈေးထဲမှာလာတွေ့တယ်။ ပြီးတော့”

ရသဖြင့် အနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

မားရစ်၊ ကျုပ်ကို မြင်းပွဲကဝယ်လာတဲ့မြင်းတွေ လိုက်ကြည့်စမ်းပါလို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ ဒါနဲ့ အဲဒီလူတွေရှိတဲ့နေရာကို လိုက်သွားတယ်။ လူပေါင်းသုံးဆယ်ရှိတယ်။ သူတို့က ကျုပ်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး လက်ပြန်ကြီးတုပ်တယ်။ ပြီးတော့ မြစ်ထဲကိုခေါ်သွားတယ်။ မြစ်ထဲကရေခဲပြင်ပေါ်မှာ နဂိုကတည်းက အပေါက်တစ်ပေါက်ဖောက်ထားတယ်။ နောက်တစ်ပေါက်ကိုလည်း ဆယ်ပေလောက်အကွာမှာ ထပ်ဖောက်ထားတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က ကဲ၊ မင်းကို ငါတို့မြင်းတွေပြမယ်လို့ ပြောပြီး ကြီးကိုကွင်းလျှောလုပ်၊ ကျုပ်ချိုင်းအောက်ကလျှိုပြီး ချည်လိုက်တယ်။ တခြားကြီးတစ်စကို တုတ်ချောင်းမှာချည်လိုက်တယ်။ အဲဒီ တုတ်အရှည်က ရေခဲပေါက်နှစ်ပေါက်ကိုမီတယ်။ အဲဒီတုတ်ကို ရေထဲချပြီး တစ်ဖက်အပေါက်ကနေ ဆွဲတင်၊ ကျုပ်လည်း ရေထဲကို ပလုံစနဲ ကျသွားတာပေါ့။ ကျုပ်မှာက သာမွှေးအပေါ်အင်္ကျီတွေ၊ ဖိနပ်တွေဝတ်လျက်သား၊ သူတို့ကအပေါ်ကရပ်ပြီး ကျုပ်ကို ထိုးလိုက်၊ ကန်လိုက်နဲ့ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုရေအောက်ကနေ တခြားရေခဲပေါက်ဆီကိုဆွဲယူတယ်”

လူဘကာမှာ ကြက်သီးထကာ ကုပ်ကုပ်ကလေး ဖြစ်သွား

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ည်။ မားရစ်ကဆက်၍

“ပထမတော့ အအေးဒဏ်ကြောင့် ကျုပ် ထူပူသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကျုပ်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်တော့ ကျုပ်လဲ လုံးဝအားပြတ်သွားတယ်။ ကျုပ်လည်း နှင်းပုံပေါ်မှာ ပုံလျက်သား ကျနေတာပေါ့။ သူတို့က ကျုပ်ကိုဝိုင်းကြည့်ပြီး ခူးတွေ၊ တံတောင်တွေကို တုတ်တွေနဲ့ဝိုင်းရိုက်တယ်။ နာလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့။ သူတို့ ကျုပ်ကို ထုရိုက်လို့ပြီးသွားတော့ ထွက်သွားကြတယ်။ ကျုပ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံးအေးလိုက်တာ သွေးခဲမတတ်ဘဲ။ ကျုပ်အဝတ်အစားတွေဆိုရင်လည်း ရေခဲချပ်လို့ ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်ထလိုက်တော့ ပြန်လဲကျသွားတယ်။ အဲဒီနောက် တော်ပါသေးရဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လာပြီး ကျုပ်ကိုခေါ်သွားလို့”

ထိုသို့ပြောနေစဉ်အတွင်း ဆရာဝန်မှာ ဘော့ဒကာ ငါးခွက်၊ ခြောက်ခွက်လောက် သောက်ပြီးသွားလေပြီ။ သူ၏စိတ်ထဲတွင်လည်း ပျော်လာမိ၏။ မိမိသည် သူတို့လိုပင် ဘာကိုမျှ မကြောက်သော သတ္တိရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြသည့်အနေဖြင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြောင်းအရာတစ်ခု ပြောပြချင်နေသည်။

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

“တစ်ခါတုန်းက ပင်စာခရိုင်မှာ...”

သူကစ၍ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့အလွန်အကျွံ မူးနေ၍ပဲလား၊ သူ လိမ်ညာဖန်တီးပြောမည်ကို သိသွားကြ၍ ပဲလားမသိ ကျန်လူနှစ်ယောက်က သူ့ကို အာရုံမစိုက်ဘဲ နေသည်။ သူမေးသည်ကိုပင်မဖြေ။ ပိုဆိုးသည်က သူ့ရှိနေသည် ကို လုံးစ မသိကျိုးကျွံပြုကာ အေးအေးဆေးဆေးစားသောက် နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့လည်း သွေးတွေအေးကာ ဆံပင်တွေ ထောင်ကုန်သည်။

ကလက်ချိန်တော့၏ အမူအယာမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ် တည်တည်ကြည်ကြည်ရှိနေသည်။ သူ့စကားပြောသည့်အခါ တည်တည်ခန့်ခန့်ရှိပြီး သန်းဝေလိုက်တိုင်း ပါးစပ်ပေါ်တွင် လက်ဖြင့်လက်ဝါးကပ်သဏ္ဍာန် ရေးခြစ်သည်။ သူ့ပုံက အလွန် ရက်စက်သော ဓားပြတစ်ယောက်ဟု ထင်စရာမရှိ။ ထောင်လည်း နှစ်ခါကျခဲဖူးသည်။ သူ့လိုပင် သူ့ခိုးများဖြစ်သော သူ့အဖေနှင့် သူ့ဦးလေးတို့သာ ငွေပေး၍မရွေးခဲလျှင် ဆိုက်ဗေးရီးယားကိုပင် အပိုင်ခံရဖို့ ရှိခဲ့သည်။

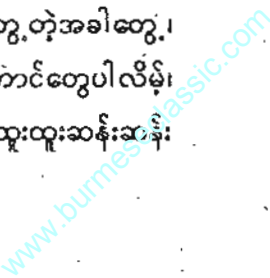
မားရစ်ကတော့ လမ်းလျှောက်သည့်အခါ လူငယ်တစ်

ယောက်လို ရိုးနှင့်မိုးနှင့် လျှောက်တတ်သည်။ လူ့ဘာသာနှင့် ကလက်ချိန်ကော့စ်တို့ သူ့အပေါ် သဘောကျနေကြောင်းကို သိနေ ပြီး သူ့ကိုယ်သူ့လည်း လူချောတစ်ယောက်ဟု ထင်နေပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သူက ခါးထောက်ပြီး ရင်ကိုကော့စ်လိုက်သည်တွင် ထိုင်ခုံပင် ဂျွတ်ခနဲ မြည်သွားသည်။

ညနေစာစားပြီးတော့ ကလက်ချိန်ကော့စ်က ဘုရားစင်ရှေ့ တွင် ထိုင်ရာကမထဘဲ ခေတ္တဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ပြီးတော့ မားရစ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ မားရစ်ကလည်း ဘုရားဝတ် ပြုပြီးနောက် သူနှင့်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ လူ့ဘာသာက စား သောက်၍ကျန်သည့် ပြန်ကြံနေသော ဂျင်းပေါင်မုန့်ကိတ်များ၊ သစ်စေ့လှော်များနှင့် ရွှေဖရုံစေ့များကို စားပွဲပေါ်မှသိမ်းဆည်း သည်။ ပြီးတော့ ဝိုင်ချိုနှစ်ပုလင်းကိုယူ၍ ထည့်လိုက်၏။

ကလက်ချိန်ကော့စ်က မားရစ်နှင့် ဖန်ခွက်ချင်းထိလျက်

“အင်ဒရားဂရီဂေါရစ် ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေ၊ သူ့ရှိ တုန်းကဆိုရင် ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် ဒီမှာတွေ့တဲ့အခါတွေ့၊ ဪ ဘုရား၊ ဘုရား၊ ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုကောင်တွေပါလိမ့်၊ ဘာတွေပြောခဲ့ကြပါလိမ့်၊ ပြောလိုက်တာလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း

တွေချည်းပဲ၊ မာတင်တို့၊ ဖီလီယာတို့၊ အာကျယ်သီယိုဒေါတို့ လည်း ပါတယ်လေ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ်၊ အင်း ကျပ်တို့လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်လိုက်ကြတာ၊ ဩော် ဘယ်လောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သလဲလို့”

လူဘကာထွက်သွားပြီး ခဏကြာတော့ ပြန်ရောက်လာ သည်။ လည်ပင်းတွင် ပုလဲပုတီးတစ်ကုံးနှင့် အစိမ်းရောင် လက်ကိုင်ပဝါကို ခေါင်းတွင်ချည်ထားသည်။ သူမက

“မားရစ်၊ ဒီနေ့ ကလက်ချိန်ကော့ ကျွန်မအတွက် ဘာ ယ်ပေးသလဲလို့ ကြည့်စမ်းပါဦး”

သူမက မှန်ထဲတွင် သူ့ကိုယ်သူ့ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်တွင် ပုလဲပုတီးစေ့များ တစ်ချောက်ချောက် လှုပ် ခတ်သွားသည်။ ထို့နောက် သူမက အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၍ ပထမ အနီ နှင့်အပြာစက်များပါသော ချည်ထည်ဝတ်စုံ၊ ထို့နောက် စာရွက် ကဲ့သို့ တရုပ်ရုပ်မြည်သော ခါးစည်းကြိုး၊ နောက်ဆုံးတွင် သက်တန့်ရောင်ကဲ့သို့ ရောင်စုံပါသော လက်ကိုင်ပဝါတို့ကို ထုတ်တင်လိုက်သည်။ သူမက ဤသည်များကိုပြု၍ ရယ်လျက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရတနာအမြောက်အမြား ပိုင်ဆိုင်ရသကဲ့

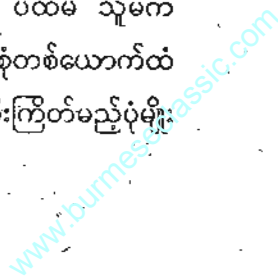
ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ကလက်ချိန်ကော့က ဂစ်တာကိုကြိုးညှိကာ စ၍တီးခတ် သည်။ ဆရာဝန်မှာ ဂီတသံစဉ်ကို အဆွေးသံစဉ်လား၊ အမြူး သံစဉ်လားဟူ၍ တစ်သက်လုံးမခွဲခြားတတ်ခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ တော့လည်း နားထောင်ရင်း ငိုချင်လာမိသည်။ မားရစ်က ရုတ် တရက်ထခုန်ကာ သူ၏ သံခွာအပိန်ဖိနပ်ကြီးဖြင့် ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်၍ စည်းလိုက်နေသည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေး သို့ဆန့်လျက် အခန်းထဲတွင် စားဖွဲမှ မီးဖို၊ မီးဖိုမှ ဘီရီဆီသို့ ဖနောင့်ထောင်လျက် သွားနေသည်။ ထို့နောက် ပျားတုတ်ခဲရ သည့်ပမာ ထခုန်လိုက်ပြီး ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို လေထဲ တွစ်ဖွဲအချင်းချင်းရိုက်သည်။ ပြန်ကျလာတော့ ဖနောင့်ပေါ် တင်ပါးတင်လျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် လှည့်ပတ်၍ သွက်လက်စွာ ကနေသည်။

လူဘကာက လက်နှစ်ဖက်ကို ဝေ့ရမ်းလျက် အသံစူးစူး ဖြင့်အော်ကာ သူ့နောက်သို့ လိုက်နေသည်။ ပထမ သူမက ဘေးစောင်းသွားရင်း ကသည်။ သူ၏ပုံမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံ မှ တစ်ခုခုခိုးယူပြီး ထိုသူအားနောက်မှနေ၍ ထိုးကြိတ်မည့်ပုံမျိုး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူမက မားရစ်လုပ်သကဲ့သို့ ခြေထောက် ဆောင်ကာ စည်းလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း ဂျင်လည်သည့် ပမာလှည့်ကာ ကိုယ်ကိုညွတ်လိုက်ရာ သူမ၏ဂါဝန်မှာ ခေါင်းလောင်းသဏ္ဍာန် ဝဲသွားသည်။

မားရစ်က သူမအားစူးရဲစွာကြည့်ကာ သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးလျက် သူမဆီသို့ ကရင်းလာသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်ရင်း ခုန်ဆွ၊ ခုန်ဆွဖြင့် သူမအား နင်းသတ်တော့မည့်ဟန်မျိုး လာနေသည်။ သူမကလည်း ခုန်ထကာ ခေါင်းကို နောက်သို့ ပစ်မော့လိုက်သည်။ တစ်ဖန် လက်နှစ်ဖက်ကို ငှက်ကြီးများ အတောင်ခတ်သလိုလုပ်ကာ အခန်းထဲတွင်ဝဲပျံနေသည်။

ဆရာဝန်မှာ ဗီရိုပုလေးပေါ်တွင်ထိုင်၍ ကနေသူအား ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချကာ

“လှလိုက်တဲ့မိန်းကလေး၊ လျှပ်လက်သလို၊ မီးတောက်သလို လက်လက်လှပါကလား၊ တကယ်လို့များ...”

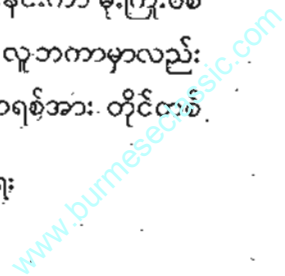
မိမိ ဆရာဝန်မဖြစ်ဘဲ သာမန် လက်လုပ်လက်စားတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်စမ်းပါဘိဟု တွေးနေမိသည်။ မိမိမှာ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဆွဲကြိုးနှင့် ရွှေရည်စိမ်သောနှင့်ဖြစ်နေပြီး သူတို့လို

အပြာရောင်ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ခါးစည်းကြိုးများ ဆွင်မြန်းထားခြင်း မရှိပေ။ သူတို့လိုသာဝတ်ထားလျှင် မိမိလည်း သီချင်းဆိုကာ ရဲရဲတင်းတင်းကပြီ၊ မားရစ်လုပ်သလို လူ့ဘကာအား သိုင်းဖက်နိုင်မည်။

မြေဆောင့်သံတွေ၊ အော်သံတွေ၊ ဟေးဟေးဟားဟား အသံတွေဖြင့် ဆူညံကာ ဘီရိုထဲရှိ ပန်းကန်များလည်း အချင်းချင်း ရိုက်ခတ်ကုန်သည်။ ဖယောင်းတိုင်လည်း မှိတ်တုတ်၊ မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေ၏။

လူ့ဘကာ၏ ပုတီးကုံး လည်ပင်းမှပြတ်ကျသွားပြီး ပုတီးစေ့များ ကြမ်းပြင်အနံ့ ပြန့်ကြဲသွားတော့သည်။ သူမ၏ ခေါင်းစည်းပဝါလည်း ပြုတ်ကျသွားကာ သူမအား အနီရောင်တိမ်တိုက်အတွင်းမှ အမည်းရောင်တလက်လက် မျက်လုံးများအဖြစ်သာ မြင်နေရတော့သည်။ မားရစ်မှာလည်း ခြေတွေ၊ လက်တွေ ပြုတ်သွားမတတ် ကခုန်နေ၏။

ထို့နောက် သူမက ကြမ်းပြင်ကို ဆောင့်နင်းကာ မိုးကြိုးပစ်ခံရသည့်အလား ရုပ်ချည်းရုပ်ပစ်လိုက်သည်။ လူ့ဘကာမှာလည်း မောလွန်းသဖြင့် အသက်ကိုကြိုစားရှုရင်း မားရစ်အား တိုင်တစ်

တိုင်ပမာ ဖက်ကာမိုနေသည်။ မာရစ်ကလည်း သူမအားဖက်ကာ သူမ၏မျက်လုံးများကိုကြည့်လျက် ပြဇာတ်ထဲကကဲ့သို့ ယုယ ညင်သာစွာ ပြောနေသည်။

“အဘွားကြီး ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်မှာထားသလဲဆိုတာ အခုသိရမယ်၊ ပြီးတော့ သူနဲ့ မင်းရဲ့လည်ပင်းကလေးကို ဓား နဲ့လှီးပြီးသတ်မယ်၊ နောက်ပြီး ဒီဆိုင်ကို မီးရှို့ပစ်မယ်၊ လူတွေ က မင်းတို့ မီးလောင်လို့သေတယ်လို့ထင်မယ်၊ ပြီးရင် မင်းတို့ ပိုက်ဆံတွေယူပြီး ကျုပ် ကူဘန်ကိုသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ် မြင်းတွေကျောင်းပြီး သိုးတွေမွေးမယ်”

လူတကာက ဘာမျှမပြော။ မာရစ်ကိုသာ မချင့်မရဲကြည့် နေသည်။ ပြီးမှ

“ကူဘန်မှာ နေလို့ကောင်းသလားဟင်”

သူက ပြန်မဖြေဘဲ အံ့ဆွဲဘိရိုကလေးဆီသို့သွားကာ ထို အပေါ်တွင်ထိုင်ရင်း တွေးနေ၏။ သူ ကူဘန်အကြောင်းကို စိတ်ကူးယဉ်နေသည်လား။

ကလက်ချိန်ကော့က

“ကဲ ကျုပ်သွားဖို့အချိန်ကျပြီ၊ ဖီလီယာတစ်ယောက်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကျုပ်ကို စောင့်ချင်စောင့်နေမှာ၊ သွားမယ် လူတကာ”

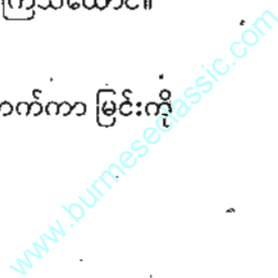
ဆရာဝန်က အပြင်ထွက်၍ မိမိမြင်းကို ကလက်ချိန်ကော့ စီးသွားခြင်း ရှိ၊ မရှိ လိုက်ကြည့်သည်။ မုန်တိုင်းကထန်ဆဲ။ အဖြူရောင်နှင်းထုတွေက ချုံပုတ်တွေ၊ မြက်ပင်ရှည်တွေကြားထဲ တွင် ခြံတစ်လုံးအနံ့ ကျနေသည်။ တစ်ဘက်ထိပ် ခြံစည်းရိုးပေါ် တွင်လည်း နှင်းထုကြီးမှာ ကြီးမားသောဘီလူးကြီးများ အဖြူရောင် ခြံလွှာဖြင့် အဖြူရောင်အင်္ကျီပွပွကြီးများ ရှေးရမ်းကာ လဲကျလိုက်၊ ပြန်ထလိုက်၊ သူတို့၏လက်ကြီးများကို ဝေဝေလှည့်ပတ်လိုက် လုပ်နေသည့်ပမာတည်း။

လေကလည်းထန်လှသည်။ အကောအကွယ်မရှိသော သစ်ကြားပင်များနှင့် ချယ်ရီပင်များမှာ လေ၏တိုက်ခတ်ကျိစယ် မှုကို မခံနိုင်ရှာဘဲ ညည်းတွားကာ ကုတ်ကွေးနေကြရှာသည်။ ပြီးတော့ ‘ဘယ်လို အကုသိုလ်များကြောင့် ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဟာ မြေပြင်မှာ တွယ်ကပ်နေရပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်း ခွင့်မရတာပါလိမ့် ဘုရားသခင်’ ဟူ၍ ဆိုနေကြသယောင်။

“ဟဲ့ သွားစမ်း”

ကလက်ချိန်ကော့က သူ၏မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ မြင်းကို

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

မောင်းလိုက်သည်။ ခြံတံခါးကြီးမှာ တစ်ဝက်ပွင့်နေပြီး ယင်း၏ ဘေးတွင် နှင်းတွေဖုံးနေသည်။

“ဟဲ့ သွားစမ်း”

ကလက်ချိန်ကော့က အော်လိုက်ရာ ခြေတိုမြင်းပုကလေး မှာ ပြေးထွက်သွားရာ နှင်းတွေထဲတွင် သူ၏ဗိုက်အထိနစ်သွား သည်။ ကလက်ချိန်ကော့မှာ နှင်းတွေကြောင့် ဖြူဖွေးသွားပြီး ခဏကြာတော့ သူရော၊ မြင်းပါ ခြံအပြင်ဘက်တွင် မှုန်ဝါး ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အိမ်ထဲကို ဆရာဝန်ပြန်ဝင်တော့ ပုတီးစေ့များလိုက်ကောက် နေသော လူဘကာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မားရစ်မှာမရှိတော့။

ဆရာဝန်မှာ ညောင်စောင်းပေါ်တွင် မိမိအပေါ်အင်္ကျီကို ခေါင်းအုံးလျက် လဲလျောင်းရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

“ဪ လှလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး၊ မားရစ်သာမရှိရင် တော့လား”

ညောင်စောင်းဘေးတွင် လေးဘက်ထောက်၍ ကွေ့ပတ် ကာ ပုတီးစေ့များကို ကောက်နေသော လူဘကာကို မြင်ရသည် မှာ အသည်းယားစရာ။ အကယ်၍ မားရစ်သာမရှိလျှင် မိမိထ၍

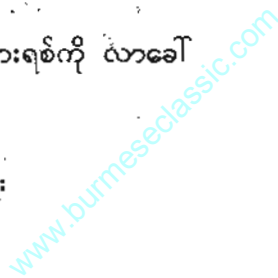
သူမကို နမ်းပစ်လိုက်မိမည်။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့။ သို့သော် ရိုးသားဖို့တော့ ခဲယဉ်းသည်။ ရိုးသားသည်ဆိုလျှင်လည်း အဘယ်ကြောင့် ဓားပြတို့၏ သားရဲတွင်း၌ ပျော်ပိုက်နေရသနည်း။ လူဘကာ ပုတီးစေ့များကိုကောက်ပြီးတော့ ထွက်သွားသည်။

ဖယောင်းတိုင်မှာ ကုန်သွားပြီး အောက်ခံခွက်ထဲရှိ စက္ကူ ကို မီးကလောင်နေသည်။ ဆရာဝန်မှာ သေနတ်နှင့် မီးခြစ်ဘူး ကို သူ့ဘေးတွင် ချထားလိုက်ပြီး မီးကိုမှုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘုရားစင်ရှိ ဖယောင်းတိုင်မှာ တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေ သဖြင့် မျက်စိပင်ကျိန်းမိသည်။ မီးရောင်က မျက်နှာကျက်တစ် လျှောက်သို့လည်းကောင်း၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လည်းကောင်း၊ ဘီရို ပေါ်သို့လည်းကောင်း ပြန့်နေသည်။

ထိုကြားထဲတွင် ဆရာဝန်မှာ လူဘကာကို မြင်ယောင် နေမိ၏။ သူမမှာ ရင်ကမောက်၍ တောင့်တင်းလှသည်။ ကိုယ် ကို ဂျင်လည်သလို လှည့်ပတ်နေရာမှ က၍မောသဖြင့် အသက် ကို မနည်းရှုနေပုံများ မြင်ယောင်နေမိ၏။

“ဪ မကောင်းဆိုးဝါးတွေရယ် မားရစ်ကို လာခေါ် ပါတော့လား”

ဆရာဝန်က တွေးနေသည်။

မီးအိမ်မှာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ထတောက်ပြီး မီးငြိမ်းသွား
တော့သည်။ မားရစ်ဟုထင်ရသော တစ်စုံတစ်ယောက် အခန်း
ထဲသို့ရောက်လာပြီး ညောင်စောင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။
သူက ဆေးတံကိုယူ၍ မည်းမည်းအမှတ်ပါသော ပါးမည်းမည်း
ကြီးများဖြင့် ဆေးတံကို မီးညှိဟန်တူ၏။ အန်ချင်စရာ ဆေးတံ
ဆေးနဲ့က ဆရာဝန်၏လည်ချောင်းထဲသို့ လာ၍ကလိနေ၏။

ဆရာဝန်က

“ခင်ဗျားသောက်တဲ့ ဆေးနဲ့ကလည်း ဘာတွေပါသလဲ
မသိဘူး ကျုပ်တောင် အန်ချင်လာပြီ”

“ကျုပ်ရဲ့ဆေးတံသောက်ဆေးကို မုရင်းပွင့်တွေနဲ့စပ်ပြီး
လုပ်ထားတာ၊ ရပ်မကျပ်ဘူး”

မားရစ်ကဆိုသည်။

သူက ဆေးတံသောက်ကာ တံထွေးကိုထွေးပြီးနေရာကို
အပြင်သို့ထွက်သွားသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာသွားသည်။ အပြင်
ဘက်အခန်းထဲတွင် မီးရောင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ မားရစ်
အပေါ်အင်္ကျီတွေ၊ ဦးထုပ်တွေနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့ဘေး

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရှန်သိန်နှင့်ချက်ကော့ခမ်း၏ဝတ္ထုတိုများ

တွင် လူဘကာက ဖယောင်းတိုင်ကိုင်၍ ပါလာ၏။

“ဒီမှာပဲနေပါ မားရစ်ရယ်”

လူဘကာက ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ပြောနေသည်။

“မဖြစ်ဘူး လူဘကာ၊ ငါ့ကိုမတားနဲ့”

“နားထောင်စမ်းပါ မားရစ်ရယ်၊ ရှင် ကျွန်မအမေရဲ့
ပိုက်ဆံတွေကိုရှာပြီး အမေနဲ့ကျွန်မကို သတ်ချင်သတ်ပါ၊ ပြီးတော့
ကူဘန်ကိုသွားပြီး တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ချင်
လည်းချစ်ပါ၊ ကျွန်မ မမူပါဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ခုပဲတောင်းပန်ချင်
တယ် အချစ်ရယ်၊ ဒီမှာနေသွားပါဦး”

လူဘကာ၏အသံမှာ ပို၍ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းနေ၏။ မားရစ်
က ခါးပတ်ကိုပတ်ရင်း

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့ဘာသာသွားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေ
ချင်တယ်”

“ရှင် ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလို့ရမလဲ၊
ရှင်လာတုန်းက ခြေကျင်လာခဲ့ရတာပဲ”

မားရစ်က ရှေ့သို့ကုန်း၍ လူဘကာ၏နားနားသို့ တစ်
စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်ခံသို့

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

လှမ်းကြည့်ကာ မျက်ရည်များပင်ထွက်အောင် ရယ်နေ၏။

“ဟို လေပေါကြီး အိပ်ပျော်နေပါပြီ”

သူမကဆိုသည်။

မားရစ်က သူမအားဖက်ကာနမ်းပြီး တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ ဆရာဝန်က သေနတ်ကို အိတ်ထဲထည့်၍ ခုန်ထကာ မားရစ်နောက်မှ ပြေးလိုက်သွားသည်။ လူဘကာက တံခါးကို မင်းတုတ်ထိုးလိုက်၏။

“ကျုပ် ထွက်ပါရစေ”

သူမက တံခါးကိုကျောမှီကာ ကာထားသည်။

“ကျုပ် ထွက်ပါရစေ၊ မင်းက အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်လို့ရပ်နေရတာလဲ”

“ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ထွက်ချင်ရတာလဲ”

“ကျုပ်မြင်းကို သွားကြည့်မလို့”

လူဘကာက သူ့မျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်၍ ငြိတိတိ လုပ်ပြနေသည်။

“ရှင်မြင်းကို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ကြည့်ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်မကိုကြည့်ပေါ့”

သူမကဆိုသည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကိုကိုင်းကာ ဆရာဝန်၏ ဆွဲကြိုးတွင် ချိတ်ထားသည့် ရွှေရည်စိမ်သောကလေးကို လက်ဖြင့်ကိုင်ကြည့်သည်။ ဆရာဝန်က

“ကျုပ်ထွက်မယ်၊ သူ ကျုပ်မြင်းကို စီးသွားတော့မှာ၊ မင်း ဖယ်စမ်းကွာ”

သူကအော်ကာ သူမပခုံးကို တအားရိုက်ချပြီး သူမအား ရှိသမျှအားနှင့် တအားတွန်းဖယ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမကလည်း မင်းတုတ်ကိုကိုင်ကာ ကပ်ထား၏။

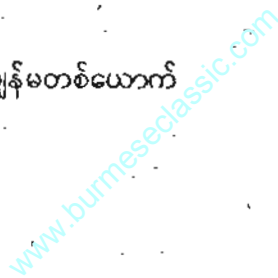
“ကျုပ်သွားမယ်၊ သူသွားတော့မယ်လို့ ကျုပ် မင်းကို ပြောတယ်မဟုတ်လား”

ဆရာဝန်ကအော်ရင်း အတင်းတွန်းဖယ်နေသည်။

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ၊ သူ မသွားပါဘူး”

လူဘကာမှာ မောဟိုက်နေရင်းက သူမပခုံးကို ပွတ်သတ်နေသည်။ ပြီးတော့ သူ့တို့ ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်ပြီး ရယ်တော့သည်။ သူမက

“မသွားပါနဲ့အချစ်ရယ်၊ ရှင်သွားရင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေမှာပေါ့”

ဆရာဝန်က သူမမျက်လုံးများကို စိုက်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် သူမအားနမ်းပစ်လိုက်သည်။ သူမကလည်းမရုန်း။

“ကဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လုပ်မနေစမ်းနဲ့၊ ကျုပ်ထွက်မယ်”

ဆရာဝန်ကပြောတော့ သူမ ဘာမျှမပြော။ ဆရာဝန်က ဆက်၍

“မင်း ခုနက မားရစ်ကိုပြောလိုက်တာတွေ ကျုပ် အကုန်ကြားလိုက်တယ်၊ မင်း သူ့ကို ချစ်နေတယ် မဟုတ်လား။”

“ကဒါ အလကားပါ၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို ချစ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်မအသိဆုံးပဲ”

သူမက သော့ကလေးကို တစ်ဖန် ကိုင်ကြည့်ရင်း လေပျော့ကလေးဖြင့်

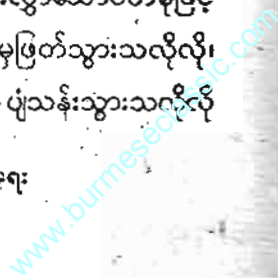
“အဲဒါလေး ကျွန်မကိုပေးပါလား”

ဆရာဝန်က သော့ကလေးကို ဆွဲကြီးမှဖြုတ်ကာ ပေးလိုက်သည်။ သူမက ရုတ်တရက် ခေါင်းကလေးကိုမော့၍ တစ်စုံတရာကို နားစွင့်နေသည်။ သူမမျက်နှာ ခပ်တည်တည်ဖြစ်သွားပြီး သူမမျက်လုံးများမှာ အေးစက်မာကျောသွားသည်။

ဆရာဝန်က မိမိမြင်းကို သတိရကာ သူမကို လွယ်လွယ်ကူကူပင် တွန်းဖယ်လိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။ အိပ်ပျော်နေသော ဝက်တစ်ကောင်မှာ ဝက်တံထဲတွင် တအင်းအင်း လုပ်နေ၏။ နွားမတစ်ကောင်ကလည်း ဦးချိုဖြင့် နံရံကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေ၏။

ဆရာဝန်က မီးခြစ်ဆံကိုခြစ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထိုသတ္တဝါများကိုတွေ့ရပြီး ခွေးများကလည်း မီးရောင်ကြောင့်ဝိုင်းအုံလာသည်။ သို့သော် မြင်းမှာမရှိတော့ပေ။ ဆရာဝန်က ခွေးများအား လက်နှင့် ဝှေ့ရမ်းအော်ဟစ်ကာ ဖောင်းနေရာ နှင်းပုံတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်ပြီး နှင်းများတွင် နစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဂိတ်ပေါက်မှ အပြင်သို့ထွက်ကာ မှောင်ထဲသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ မျက်စိကို အာရုံစိုက်၍ကြည့်လိုက်ရာ ကျလာသည့်နှင်းများ ဟိုတစ်ပုံ၊ သည်တစ်ပုံ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ပုံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူသေကောင်ကြီးက သူ့ကို မှောင်ထဲမှ မျက်လုံးပြူးကြည့်နေသလိုလို၊ ပါးလွှာသောဝတ်စုံဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်က မြင်းကြီးစီး၍ ရှေ့မှဖြုတ်သွားသလိုလို၊ ငန်းအုပ်ကြီးတစ်အုပ် မိမိခေါင်းပေါ်မှဖြုတ်၍ ပျံသန်းသွားသလိုလို

မြင်နေရသည်။

ချမ်းကလည်းချမ်း၊ ဒေါသကလည်းဖြစ်၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ဆရာဝန်သည် ခွေးများကို သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်လိုက် သည်။ တစ်ကောင်မျှတော့မထိ။ ထို့နောက်ဆရာဝန်သည် အိမ် ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသည်။

အပြင်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက် အသာကွယ်၍ အခန်းထဲမှထွက်ကာ တံခါးပိတ်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက အထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ အားလုံးမှောင် မည်းနေသည်။ ကံခါးကိုဖွင့်ကြည့်တော့ တံခါးမှာ သော့ခတ် ထားကြောင်း တွေ့လိုက်သည်။

သူက မီးခြစ်ဆံ တစ်ဆံပြီးတစ်ဆံခြစ်ရင်း အဝင်ခန်းမ ထဲသို့ပြန်လာပြီး မီးဖိုခန်းဘက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခုထဲသို့ ရောက်လာရာ နံရံပေါ်တွင် စကပ် များ၊ အဝင်အစားများ ချိတ်ဆွဲထားပြီး ဆေးမြစ်နံ့များ အလိုလို ရနေ၏။ မီးဖိုအနီးရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးတွေ တောင်လို ပုံနေသည်။ ယင်းမှာ အဘွားကြီးနေသည့်အခန်းဖြစ်မည်။

ထိုအခန်းမှ အခြားအခန်းငယ်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ ဝင်လာ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ရာ လူဘကာကို တွေ့ရသည်။ သူမက ဘီရိုညောင်စောင်းကလေး ပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေ၏။ ဝှမ်းကပ်ကိုလည်း ခြုံထားသည်။ သူမ အိပ်ပျော်ချင်ယောင် ဆောင်နေသည်။ သူမ၏ အပေါ်ဘက်ဆီတွင် ဘုရားကားတစ်ခု ချိတ်ထားပြီး ယင်းရှေ့တွင် မီးအိမ်တစ်ခုကို လည်း ထွန်းထားသည်။

“ငါ့မြင်း ဘယ်မှာလဲ”

ဆရာဝန်က ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်သည်။ လူဘကာ က မလှုပ်။

“ငါ့မြင်း ဘယ်မှာလဲလို့ မေးနေကယ်၊ မေးတာဖြေစမ်း သရဲမ”

သူက အသံမာမာဖြင့်မေးပြီး ဝှမ်းကပ်ကို ဆွဲလှန်လိုက် သည်။

လူဘကာမှာ ခုန်ထကာ ဒူးထောက်လျက် နံရံဘေးတွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး လုပ်နေသည်။ လက်တစ်ဖက်က သူမ၏ အင်္ကျီ လည်ပင်းခေါက်ကို ကိုင်ထားလျက်က လက်ထစ်ထစ်ထ ဝှမ်း ကပ်ကိုကိုင်ထားသည်။ ဆရာဝန်ကိုလည်း ထောင်ချောက်စီသည့် တီရစ္ဆာန်မဟာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူမ

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

မျက်လုံးများက ဆရာဝန်၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ငါ့မြင်း ဘယ်မှာလဲပြော၊ မပြောရင် နင့်ကိုအသက်ထွက်အောင် ကိုင်ဆောင်ပစ်လိုက်မယ်”

သူက အော်ပစ်လိုက်၏။ သူမက အသံကြီးဖြင့်

“ထွက်သွားစမ်း တိရစ္ဆာန်ကြီး”

ဆရာဝန်က သူမ၏ အကျီလည်ပင်းကို ဆွဲလိုက်ရာ အကျီစုတ်သွားသည်။ ထို့နောက် စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ မိန်းကလေးအား ဆွဲဖက်လိုက်မိသည်။ သူမမှာ ဒေါသဖြင့် ရူးရှူးရှားရှားဖြစ်ကာ သူဖက်ထားသည်ကို အတင်းရုန်းထွက်သွားသည်။ လက်တစ်ဖက် လွတ်သွားသဖြင့် စုတ်သွားသည့် သူမ၏ အကျီကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆရာဝန်၏ ခေါင်းကို လက်သီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်စိထဲတွင် အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး လည်သွားသည် ထင်ရသည်။ နားထဲတွင်လည်း တဝေါဝေါအသံတွေ ကြားနေရသည်။ သူ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်ဖြစ်နေစဉ် လူဘကာက နောက်တစ်ချက် ထပ်ထိုးသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ နားထင်ကိုထိ

သွားသည်။

ဆရာဝန်မှာ လည်သွားပြီး လဲကျမသွားစေရန် တံခါးကို ဆွဲထားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ မိမိပစ္စည်းများရှိသော အခန်းထဲ သို့ပြန်လာပြီး ညောင်စောင်းပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်သည်။ အတန်ကြာအောင် လဲလျောင်းနေပြီးမှ အိတ်ထဲက မီးခြစ်ကို ထုတ်ကာ မီးခြစ်ဆံ တစ်ဆံပြီးတစ်ဆံ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ခြစ်ပစ်နေ၏။ ခြစ်ပြီးတော့ မီးကိုမူတ်ကာ မီးခြစ်ဆံကို စားပွဲအောက်သို့ လွှင့်ပစ်သည်။ မီးခြစ်ဆံများကုန်သည်အထိ ထိုအတိုင်း လုပ်နေသည်။

မှန်ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်ဆီတွင် အမှောင်ထုက လျောလာပြီး ကြက်များလည်း တွန်လာကြတော့သည်။ အာဂန်းနော့မှာ နာကျင်နေဆဲဖြစ်ပြီး ရထားသွားနေသော တံတားအောက်တွင် ထိုင်နေရသကဲ့သို့ နားထဲတွင် တဝေါဝေါ ဆူညံနေသည်။

သို့တစေ ကြိုးစား၍ ဦးထုပ်ကိုဆောင်းပြီး အပေါ်အကျီကို စွပ်လိုက်သည်။ သူ၏ မြင်းကုန်းနီးနှင့် ဝယ်လာသည့် ပစ္စည်းတို့လည်း မရှိတော့ပြီ။ နောက်ပြီး မြင်ကုန်းနီးဘေးအိတ်လည်း အထဲတွင် ဘာမျှမရှိတော့။ ယမန်နေ့ညက မိမိပြုခဲ့စဉ်

လာတော့ မိမိအခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက် လှစ်ခနဲထွက် သွားသည်မှာ အလကားမဟုတ်။

သူက မီးဖိုခန်းထဲမှ မီးဆွသည်သံချောင်းကို ခွေးမောင်း ရန်ယူကာ ခြံထဲသို့ထွက်လာသည်။ တံခါးကို ဖွင့်လျက်သားထား ခဲ့၏။ လေကငြိမ်သွားပြီး အရာရာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ခြံပေါက်ဝသို့ ရောက်လာသည်တွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လူသေကဲ့သို့ ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ နံနက်ခင်းကောင်းကင်ယံတွင် ငှက်တစ်ကောင်တစ်လေပင် မတွေ့ရ။ လမ်း၏ တစ်ဖက်တစ် ချက်တွင် တောအုပ်ကလေးများ နင်းလွှာပါးပါးကလေးပမာ မျက်စိတစ်ဆုံး တည်ရှိနေသည်။

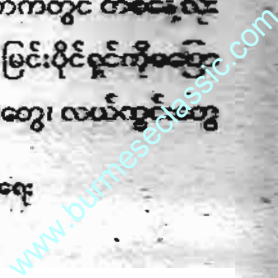
ဆေးရုံသို့ရောက်လျှင် မိမိအား မည်သို့ကြိုဆိုမည်မသိ။ မိမိအထက်လူကြီးကလည်း ဘာပြောမည်မသိဟု တွေးနေမိသည်။ မိမိအားမေးလာနိုင်သည့် မေးခွန်းများအတွက် အဖြေကို ကြိုတင် စဉ်းစားထားရန် ကြံသေး၏။ သို့ရာတွင် စဉ်းစား၍မရဘဲ ဝေဝါးနေသည်။

လျှောက်ရင်း လူဘကာအကြောင်းနှင့် သူမနှင့်အတူ တစ်ည နေသွားသည့် လူအကြောင်းတို့ကိုသာ တွေးနေမိတော့

သည်။ လူဘကာ မိမိအား ဒုတိယအကြိမ်ထိုးလိုက်စဉ် ဂွမ်း ကပ်ကို သူမကောက်ယူပုံ၊ သူမ၏ ကျစ်ဆံမြီး ကြမ်းပြင်နှင့် ရုပ်တိုက်သွားပုံတို့ကို မြင်ယောင်နေသည်။

လောကတွင် ဆရာဝန်တွေ၊ လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ စာရေးစာချီတွေ၊ လက်လုပ်လက်စားတွေဟူ၍ ရှိနေကြပြီး လွတ်လပ်မှုမရှိသည်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ် နေသည်။ ငှက်ကလေးများမှာ၊ လွတ်လပ်သည့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် များမှာ လွတ်လပ်သည်။ မားရစ်လည်း လွတ်လပ်သည်။ သူ တို့အားလုံး ဘာကိုမျှမကြောက်။ မည်သူကိုမျှလည်း အားမကိုး။

သူတို့သည် မနက်ကို အိပ်ရာထ၊ မွန်းတည့်ချိန်တွင် နေ့ လည်စာစား၊ ညတွင် အိပ်ရာဝင် ထိုသို့လုပ်ရန် မည်သူက ခိုင်း ထားသနည်း။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် သူ၏ လက်ထောက် ဆရာဝန်အထက်တွင် ရှိရမည်။ အိမ်တစ်လုံးတွင်နေကာ ဇနီး သည်တစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်ရမည်ဟူ၍ မည်သူက သတ်မှတ် ထားသနည်း။ ညတွင်သာ ညစာစား၍ နေ့ဘက်တွင် တစ်နေ့လုံး အိပ်၍နေကာ မရဘူးလား။ အဘယ်ကြောင့် မြင်းပိုင်ရှင်ကိုမတူ ဘဲ မြင်းပေါ်ခုန်တက်ဒုန်းစိုင်းပြီး သစ်တောတွေ၊ လယ်ထွင်းတွေ

ကိုဖြတ် သေရွာဆီသို့ မြန်းနိုင်သနည်း။ ဪ မိန်းကလေးကို အပျော်ကြူး၊ လက်ဖျောက်တီး၍ လောကကြီးကို သူတို့ စိမ့်ခေါ်နိုင်ကြပါပေသည်။

ဆရာဝန်သည် သံချောင်းကို နှင်းတောထဲတွင် ပစ်ချပြီး အေး၍ ဖြူဖွေးနေသော သစ်ကြားပင်ကြီးကို နဖူးဖြင့်ကပ်ကာ တွေးနေမိသည်။ သူ၏ စိတ်ပျက်ပြီးငွေ့ဖွယ်ဘဝ၊ သူ၏လစာ၊ သူ၏လွတ်လပ်မှု၊ သူ၏ဆေးဝါးများ၊ အမြဲတမ်း ပုလင်းတွေ၊ ယင်ကောင်တွေနှင့် နှပမ်းလုံးနေရသည့်အဖြစ်တို့ကို စက်ဆုတ် ရွံရှာလာမိသည်။

ရိုင်းစိုင်းတဲ့ဘဝမှာ နေရခြင်းဟာ မကောင်းမှုအကုသိုလ် တရားပဲလို့ ဘယ်သူကပြောသလဲ။ မားရစ်နဲ့ ကလက်ချိန်ကော့ တို့လို လွတ်လပ်မှုမျိုးကို မသိတဲ့လူတွေ၊ လူတကာကို မချစ်ခဲ့ဖူးသူတွေအားလုံးဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူတောင်းစားတွေနဲ့ အတူတူပဲ။ ကိုယ့်မိန်းမကိုသာ ကိုယ်ချစ်တတ်၊ ပျော်ရွှင်မှုကင်းမဲ့တဲ့ဘဝမှာနေကြရ၊ ဒီလူတွေဟာ ရေအိုင်ထဲက ဖားသူငယ်လိုပဲ။

တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

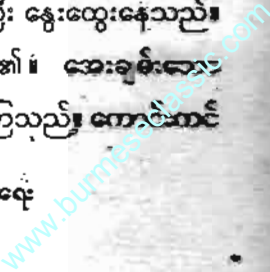
မိမိကိုယ်ကို စဉ်းစားမိပြန်တော့ မိမိမှာ သူခိုးတစ်ယောက်မဟုတ်၊ လူမိုက်တစ်ယောက်မဟုတ်။ မှန်သည်။ အဆင့်အတန်းရှိသည့်လူတစ်ယောက်။ ဤသည်မှာ သူခိုးတွေ၊ လူမိုက်တွေဖြစ်အောင် မည်သို့လုပ်ရမည်ကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ဤသို့ဖြစ်လာအောင် အခွင့်အရေးမပေးသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နှစ်ခွဲခန့်ကြာသွားသည်။ အိစတာပွဲတော်ပြီး နောက် နွေဦးရာသီညတစ်ညတွင် ဆရာဝန်မှာ ဆေးရုံမှအလုပ်ဖြုတ်ခံရပြီးဖြစ်၍ အလုပ်မရှိဖြစ်နေသည်။ သူသည် ရိပ်ပင်မြို့ထဲရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှထွက်ကာ လမ်းအတိုင်း ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်လာသည်။

လေမှာ ဆောင်းဦးပေါက်ရနံ့သင်းပြီး နွေးထွေးနေသည်။ လေပြေက ကလူကျီစယ်ဟန် တိုက်နေ၏။ ဆေးခွမ်းသေကြယ်များက ကမ္ဘာမြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ ကောင်းကင်

ရသဖြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

မှာ မည်မျှအထိမြင့်မားပြီး ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးအနှံ့ မည်မျှအထိ ကျယ်ပြောလိုက်ပါသနည်း။

လောကကြီးဟာ စနစ်တကျ ဖန်တီးထားတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အရက်သောက်သူနဲ့ မသောက်သူ၊ အလုပ်လုပ်သူနဲ့ မလုပ်သူ စသဖြင့် လူတွေကြားမှာ ကွဲပြားနေကြတာလဲ။ အရက်မသောက်တဲ့လူကတော့ ကောင်းကောင်းစား၊ အိမ်မှာ အေးအေးဆေးဆေးအိပ်နိုင်ပြီး အရက်သောက်တဲ့လူကတော့ ငတ်ပြတ်၊ ခေါင်းချစရာ နေရာမရှိလို့ ကွင်းတွေထဲလျှောက်သွား နေရတယ်။ တခြားလူတွေဆိုမှာ လုပ်ခနဲ့သွားပြီး အလုပ်အကျွေး မဖြူတဲ့သူတွေဟာ ဘာကြောင့် စားစရာမရှိ၊ ဝတ်စရာမရှိ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ဒီလိုဖြစ်ရမယ်လို့ ဘယ်သူ က သတ်မှတ်လဲ။ ငှက်တွေ၊ တောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေဟာ လုပ်ခနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ စိတ်ကြိုက် နေနိုင်ကြတယ်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်တည်း တွေးနေသည်။ မိုးကုတ်စက် ဝိုင်းဆီမှ ခပ်နီနီအလင်းရောင်တစ်ခု ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ပြန့်သွားသည်။ ဆရာဝန် အတန်ကြာအောင်ရပ်၍ ယင်းကို

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

ကြည့်ပြီးတွေးနေမိသည်။

မနေ့က ငါ့ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်တဲ့ လက်ဆွဲမီးဖိုကိုယူလာပြီး အဲဒီကရဲတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို စားသောက်ဆိုင်မှာ သွားဖြန်းပစ် တော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ ဒါ မကောင်းတဲ့အလုပ်လား။ ဘာဖြစ်လို့ မကောင်းတဲ့အလုပ် ဖြစ်ရတာလဲ။

လမ်းပေါ်တွင် မြင်းလှည်းနှစ်စီး ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ တစ်စီးပေါ်တွင် မိန်းမတစ်ယောက် အိပ်၍ပါသွားသည်။ တစ်စီး ပေါ်တွင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဦးထုပ်မပါဘဲထိုင်နေသည်။

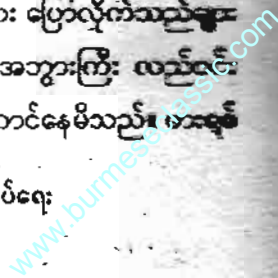
“ဟိုမှာမီးလောင်နေကာ ဘယ်သူ အိမ်လဲ အာရယ်”

ဆရာဝန်က မေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက

“အင်ဒရူးတက်ချီနီကော့ ကျေးလက်ဟိုတယ်ဆိုင်ကလေး လေ”

ဤတွင် လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲခန့်က ဆောင်းရာသီ ညတစ်ညတွင် ထိုဆိုင်ထဲ၌ မိမိဖြစ်ပျက်သွားပုံများကို ပြန်လည် သတိရနေသည်။ မားရစ်၏ ခပ်ကြွားကြွား ပြောလိုက်သည်များ ကိုလည်း သတိရနေ၏။ လူဘကာနှင့် အဘွားကြီး လည်လင်း ပြတ်ကာ မီးလောင်ခံနေရသည်ကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ မားရစ်

ရသမြားအနုပညာထုတ်လုပ်ရေး

၁၈၄

ဝင်းသန်း

ကိုလည်း မနာလိုဖြစ်မိ၏။

ဆရာဝန်သည် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ချမ်းသာသော ကျေးလက်ဟိုတယ်ဆိုင်ပိုင်ရှင်များ၊ ကျွဲနွားကုန်သည်များ၊ ပန်းပဲဆရာများ၏ အိမ်များကိုကြည့်ကာ တွေးနေပြန်သည်။

ချမ်းသာတဲ့လူတွေရဲ့အိမ်ကို ညဘက်ဝင်လို့ရတဲ့နည်းသိရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ဝင်းသန်း

BURMESE CLASSIC